

SERIAL PALJ ANĐEO

LAUREN KATE

POTRAGA

«Savršeno štivo za ljubitelje *Sunraka* Stephenie Meyer.»

Sunday Times

znanje

LAUREN KATE

SERIJAL: „FALEN“

POTRAGA

Knjiga treća

*Ako me i ne razumiješ u prvi mah, ipak se ohrabri,
ako me ne nađeš najednom mjestu, na drugom potraži,
ja sam negdje stao i čekam tebe.*

Walt Whitman (preveli Tin Ujević i Ivan V. Lalić)

*Naslov izvornika: Lauren Kate - Passion
Prevela s engleskoga Maja Markunović*

UVOD

TAMNI KONJ

LOUISVILLE KENTUCKY, 27. STUDENOG 2009.

Prolomio se pucanj. Široka vrata bučno su se otvorila. Udarci konjskih kopita odzvanjali su stazom poput snažne grmljavine.

»Krenuli su!«

Sophia Bliss namjestila je široki obod pernatog šešira derby. Bio je tamnoljubičast, promjera sedamdesetak centimetara, a veo od šifona bio je spušten. Bio je dovoljno velik da u njemu izgleda poput prave ljubiteljice konjskih utrka, ali ipak ne toliko upadljiv da privlači nepotrebnu pažnju.

Za tu su utrku tri šešira bila naručena od iste modistice iz Hilton Head. Jedan od njih, žut poput putra, pokrivao je sniježnobijelu glavu Lyrice Crisp, koja je sjedila gospodici Sophiji slijeva i uživala u sendviču od usoljene govedine. Drugi, slamnati šešir zelen poput morske pjene s velikom satenskom vrpcom na točkice, bio je kruna na grivi Vivine Sole, crnoj poput ugljena, koja je prekrížila ruke u bijelim rukavicama u krilu i naoko nezainteresirana sjedila gospodici Sophiji zdesna.

»Sjajan dan za utrke«, rekla je Lyrica. Sa svoje sto šezdest tri godine bila je najmlađa među starješinama Zhsmaelima. Obrisala je mrljicu senfa s ruba usana. »Vjerujete li da sam prvi put na utrkama?«

»Pssst«, bijesno je protisnula Sophia.

Lyrica je bila tako glupa. Nije bila riječ o utrkama, nego o tajnom sastanku velikih umova. Pa što ako se drugi veliki umovi nisu još pojavili? Doći će. Na to savršeno neutralno mjesto navedeno u pozivnici otisnutoj zlatnim tiskanim slovima koju je Sophia primila od nepoznatog pošiljaoca. Pojaviti će se i ostali i pokazati se kako bi smislili plan za zajednički napad. Svaki tren, nadala se.

»Divan dan, divan sport«, rekla je Vivina suho. »Šteta što nas konj ne trči u krugovima poput ovih ždrebaca. Zar ne, Sophia? Teško se kladiti gdje će čistokrvna Lucinda završiti.«

»Rekla sam pssst«, šapnula je Sophia. »Konjanički jezik za zube! Uhode su posvuda.«

»Paranoična si«, rekla je Vivina zbog čega se Lyrica kreštavo zahihotala.

»Ja sam sve što je ostalo«, rekla je Sophia.

Nekad ih je bilo mnogo više, na vrhuncu Zhsmaelima starješina je

bilo dvadeset četiri. Bila je to skupina smrtnika, besmrtnika i nekoliko prekovječnika, poput Sophije. Osovina znanja, strasti i vjere s jednim zajedničkim ciljem: vratiti svijet u stanje prije pada anđela, u onaj kratki, veličanstveni trenutak. U dobru i zlu.

U zborniku koji su zajedno napisali i potpisali stajalo je jasno kao dan: *U dobru i zlu*.

Zato što je doista moglo poći u oba smjera.

Svaka medalja ima dva lica. Lice i naličje. Svjetlost i tamu. Dobro i...

Ali i činjenica da se starješine nisu pripremili za obje mogućnosti, nije bila Sophijina greška. Ali je to postao njezin križ kada su joj jedan po jedan javili da se povlače s dužnosti, lasa je svrha postala odviše mračna. Ili: Standardi organizacije su pali. Ili: Starješine su uvelike skrenule s izvornog zbornika. Kako se moglo očekivati, tjedan nakon incidenta s djevojkom Pennyweather stigao je prvi nalet pisama. Tvrđili su kako ne mogu podnijeti smrt maloga, beznačajnog djeteta. Jedan neoprezan trenutak s bodežom i starješine su se odjednom uplašeno razbježali u strahu od bijesa mjerodavnih. Kukavice.

Sophia se nije bojala mjerodavnih. Njihov je zadatak bio nadgledati pale, a ne pravednike. Nadzirati anđele poput Rolanda Sparksa i Arriane Alter. Dokle god ne pobjegne iz raja, svatko može malo zastraniti. Teška su vremena upravo vapila za time. Sophia je gotovo izgubila vid čitajući srceparajuće izlike ostalih starješina. Ali, čak i da je bjegunce željela natrag, što nije, tu se nije moglo učiniti ništa.

Sophia Bliss, školska knjižničarka koja je bila samo tajnica u upravnom odboru Zhsmaelima, sada je imala najviši položaj među starješinama. Ostalo ih je samo dvanaest. A devetorici se nije moglo vjerovati. Preostale su samo njih tri s golemim šeširima pastelnih boja, kako se pretvaraju da se klade. I čekaju. Jadno koliko su nisko pale.

Utrka je završila. Zvučnik je isprekidano objavio tko su pobjednici i kakvi su izgledi u sljedećoj utrci. Bogatuni i pijanci oko njih klicali su ili tonuli dublje u sjedala.

A djevojka od oko devetnaest godina, platinaste kose svezane u visok konjski rep, u smeđem baloneru i s neprozirnim tamnim naočalama, polako se uspela aluminijskim stubama do starješina.

Sophia se ukočila. Što će ona tu?

Bilo je gotovo nemoguće odrediti kamo djevojka gleda, no Sophia se doista trudila ne zuriti. Kao da je to bilo važno, djevojka je ne bi mogla vidjeti. Bila je slijepa. Ali tada...

Izopćenica je kimnula prema Sophiji. Ah, da, te lude vide žar duša. Premda je bila slaba, Sophijina životna snaga zacijelo je još bila vidljiva.

Djevojka je sjela u prazni red ispred starješina, okrenula lice prema utrci i brzim pokretima počela prevrtati u ruci „tip“ za klađenje od pet dolara koji njezine slijepe oči nisu mogle pročitati.

»Bok.« Glas izopćenice bio je miran. Nije se okrenula.

»Doista ne znam zašto si tu«, rekla je gospođica Sophija. Bio je studeni u Kentuckyju, dan je bio maglovit, ali na njezinu čelu izbile su graške znoja. »Naša suradnja završila je kada vaše čete nisu uspjele vratiti djevojku. Koliko god onaj što sebe naziva Philipom blebetao, nećemo se predomisliti.« Sophia se nagnula prema djevojci i nabrala nos. »Svi znaju da se izopćenicima ne može vjerovati...«

»Nismo tu radi vas«, rekla je izopćenica, zureći ravno preda se. »Bili ste samo sredstvo kojim smo se željeli približiti Lucindi. I dalje nas ne zanima surađivati s vama.«

»U posljednje vrijeme vaša organizacija nikoga ne zanima.«

Koraci na tribinama. Mladić je bio visok i vitak, obrijane glave, odjeven u baloner jednak djevojčinom. Njegove sunčane naočale bile su plastične i jeftine, kakve su u trgovinama stajale pored baterija.

Philip je kliznuo na mjesto pored Lyrice Crisp. Kao ni izopćenica, nije okrenuo glavu prema njima kada im se obratio.

»Ne čudi me što te vidim tu, Sophia.« Spustio je sunčane naočale niže i otkrio dvije prazne bjeloočnice. »Samo sam razočaran što mi nisi rekla da si i ti pozvana.«

Lyrica se zgranula kada je vidjela užasne bijele praznine iza naočala. Čak je i Vivina izgubila hladnokrvnost i ustuknula. Sophia je iznutra kuhala.

Izopćenica je podignula zlatnu pozivnicu koju je držala između prstiju, jednaku onoj koju je primila Sophia.

»Ovo smo dobili.«

Samo što je njezina izgledala kao da je bila napisana Brailleovim pismom. Sophia je posegnula za pozivnicom kako bi se uvjerila, ali pozivnica je hitro nestala u djevojčinu baloneru.

»Slušajte, vi mali propalice. Ja sam otisnula simbol starješina na vaše zvjezdane strijele. Radite za mene...«

»Ispravka«, rekao je Philip. »Izopćenicima ne rade ni za koga, samo za sebe.«

Sophia je gledala kako je polako pomicao glavu, pretvarajući se da

prati konja u utrci. Uvijek je smatrala sablasnim kako su ostavljali dojam da vide. A svi su znali kako je on samo pucnuo prstima i mnoge od njih oslijepio.

»Šteta što je niste uspjeli uhvatiti.« Sophia je osjetila da joj glas postaje piskutaviji nego što je trebao biti i da privlači poglede starijega para koji je hodao po tribinama. »Trebali smo surađivati«, bijesno je protisnula, » i uhvatiti je, a vi, vi ste podbacili.«

»Kako god, to ne bi bilo važno.«

»Molim?«

»Svejedno bi bila izgubljena u vremenu. To je oduvijek bila njezina sudbina. A starješine bi još uvijek visjeli o niti. To je vaša sudbina.«

Željela se baciti na njega, željela ga je daviti dok te velike bijele oči ne iskoče iz duplji. Njezin bodež kao da je gorio kroz torbicu od teleće kože u krilu. Da je to barem bila zvjezdana strijela. Sophia je počela ustajati s tribina kada se iza njih začuo glas.

»Molim vas, sjednite«, zatutnjao je. »Molim mir na ovome sastanku.«

Taj glas. Odmah je znala tko je. Miran i autoritativan. Zahtijevao je posvemašnju poniznost. Od njega su se zatresle tribine.

Smrtnici u blizini ništa nisu primijetili, ali Sophijin zatiljak počeo je gorjeti. Vrućina joj se prožela tijelo i otupila je. Nije to bio običan strah. Bio je to paralizirajući užas od kojeg joj se smučilo. Je li se usuđivala okrenuti ?

Krajičkom oka krišom je provirila i vidjela muškarca u crnome odijelu krojenom po mjeri. Pod crnim šeširom njegova je tamna kosa bila kratko ošišana. Lice, srdačno i prijazno, nije bilo osobito dojmljivo. Obrijano lice, ravan nos, smeđe oči koje su se činile poznatim. Gospođica Sophia nije ga prije vidjela. Ali duboko u sebi znala je tko je.

»Gdje je Cam?« pitao je glas iza njih. »Pozvan je.«

»Vjerojatno se igra Boga u navjestiteljima. Poput ostalih«, izbrbljala je Lyrica. Sophia ju je blago udarila.

»Igra se Boga, kažete?«

Sophia je tražila riječi kojma bi ispravila takvu nesmotrenu izjavu.

»Nekoliko ih je pratilo Lucindu u prošlost«, rekla je naposljetku. »Uključujući dva nefila. Nismo sigurni koliko je ostalih.«

»Mogu li znati«, rekao je glas, odjednom leden, »zašto nitko od vas nije odlučio poći za njom?«

Sophijino se grlo stisnulo, teško je disala. Najintuitivnije trenutke uvijek ometa panika.

»Ne možemo baš, pa... Još uvijek nemamo mogućnosti da...«

Izopćenica ju je prekinula.

»Izopćenici su poduzeli korake kako bi...«

»Tišina«, zapovjedio je glas. »Poštedite me izlika. Ne služe ničemu, kao ni vi.« Skupina je dugo šutjela. Užasavalo ih je što nisu znali kako mu udovoljiti. Kada je konačno progovorio, glas je bio blaži, ali ne manje ubojit. »Previše je toga na kocki. Ništa više ne smijem prepustiti slučaju.«

Stanka. Zatim je tiho rekao,

»Došlo je vrijeme da uzmem stvari u svoje ruke.«

Sophia je presjekla svoj uzdah na dva kako bi prikrila prestravljenost. Ali nije mogla prestati drhtati. Izravno će se uplesti? To je zbilja bila najstrašnija mogućnost. Nije mogla zamisliti da surađuje s njim kako bi...

»Vi se nećete upletati«, rekao je. »To je sve.«

»Ali...« Riječ je nehotice pobjegla sa Sophijinih usana. Nije je mogla vratiti. Ali što je s desetljećima njezina rada? S njezinim planovima? S njezinim planovima!

Zatim je dugo grmjelo i zemlja se tresla.

Grmljavina se odbijala o tribine i činilo se kao da je u djeliću sekunde obišla cijelo trkalište.

Sophia se šćućurila od straha. Buka kao da se srazila s njom, s njezinom kožom i samom srži. Mislila je da će joj se srce rasprsnuti. Lyrica i Vivina stisnule su se oko nje, čvrsto sklopljenih očiju. Čak su izopćenici drhtali.

Baš kada je Sophia pomislila kako buka nikada neće prestati i da će je naposljetku ubiti, grmljavina se pretvorila u potpun muk.

Na trenutak. Na toliko da pogleda oko sebe i shvati kako ljudi na trkalištu nisu čuli baš ništa.

Šapnuo joj je na uho:

»Tvoje vrijeme u ovome pothvatu je isteklo. Da se nisi usudila stati mi na put.«

Dolje ispod njih oglasilo se zvono. Široka vrata još jednom su se treskom otvorila. Ali, sada su udarci konjskih kopita po tlu zvučali kao ništa, poput najblaže kiše koja pada na krošnje.

Prije nego što su konji prešli startnu crtu, osoba iza njih je nestala i iza sebe, na podnim daskama gledališta ostavila tek progoren otisak kopita.

Prvo poglavlje

POD PALJBOM

MOSKVA, 15. STUĐENOGA 1941.

Lucinda! Dostigli su je glasovi iz mutne tame.

Vrati se!

Čekaj!

Nije se obazirala, nastavila je dalje. Odjek njezina imena odbijao se o sjenovite zidove navjestitelja i mreškao joj kožu plamenim jezičcima. Je li to bio Danielov glas ili Camov? Arrianein ili Gabbein? Preklinje li je to sada Roland da se vrati, ili je to bio Miles?

Uzvik je postajalo sve teže razaznati, zatim Luce više nije mogla prepoznati dolaze li od strane dobra ili zla. Od neprijatelja ili prijatelja. Odijeliti ih trebalo je biti lakše, ali ništa više nije bilo lako. Sve što je nekada bilo crno i bijelo, sada se pretapalo u sivilo.

Naravno, obje su se strane u jednome slagale: svi su je željeli izvući iz navjestitelja. Kako bi je zaštitili, tvrdili su.

Ne, hvala.

Ne sada.

Ne nakon što su uništili dvorište njezina roditeljskog doma i pretvorili ga u još jedno prašno bojište. Kada se sjetila lica svojih roditelja poželjela se vratiti, ali nije znala kako to učiniti kroz navjestitelje. Osim toga, bilo je prekasno. Cam ju je pokušao ubiti. Ili ono što je mislio da je ona. Miles ju je spasio, ali čak ni to nije bilo jednostavno. Uspio je odvojiti njezin odraz zato što mu je do nje bilo i odviše stalo.

A Daniel? Je li njemu bilo dovoljno stalo? Nije znala.

Na kraju, kada su joj prišli izopćenici, Daniel i ostali zurili su u Luce kao da ona nešto duguje njima.

Ti si naša ulaznica u raj, rekla joj je izopćenica. *Cijena.*

Što je to značilo? Do prije nekoliko tjedana nije ni znala da izopćenici postoje. A nešto su od nje željeli, dovoljno jako da se za to bore s Danielom. Zacijelo je povezano s prokletstvom zbog kojeg se Luce neprestano reinkarnirala. Ali, što su mislili da Luce može učiniti?

Je li odgovor zakopan tu negdje?

Želudac joj se okretao dok se besmisleno kotrljala kroz hladnu sjenu, duboko u bezdan mračnoga navjestitelja. Luce...

Glasovi su počeli blijedjeti i nestajati. Ubrzo su se pretvorili u šapat.

Gotovo kao da su svi odustali. Dok... nisu ponovo počeli jačati. Postajati glasniji i jasniji.

Luce...

Ne. Čvrsto je sklopila oči i pokušala ih zapriječiti.

Luanda...

Lucy...

Lucia...

Luška...

Bilo joj je hladno, bila je umorna i nije ih željela čuti. Barem jednom željela je da je ostave na miru.

Luška! Luška! Luška!

Njezina su stopala udarila u nešto... tup.

Bilo je to nešto vrlo, vrlo hladno.

Stajala je na čvrstome tlu. Znala je da se više ne kotrlja, premda ispred sebe nije vidjela ništa osim prekrivača tame. Zatim je pogledala svoje tenisice Converse.

I progutala knedlu.

Nalazile su se u snježnom pokrivaču koji joj je dopirao do polovice listova. Vлага i svježina na koju je naviknula, sjenoviti tunel kroz koji je putovala iz svojega dvorišta u prošlost, pretvarao se u nešto drugo. U nešto gdje je bjesnjela oluja i gdje je bilo posve ledeno.

Prvi put kad je Luce prošla kroz navjestitelja, iz svoje učeničke sobe u Shorelineu do Las Vegasa, uz nju su se nalazili njezini prijatelji Shelby i Miles. Na kraju putovanja naišli su na zapreku: taman sjenoviti zastor između njih i grada. Miles je jedini pročitao štivo o prolasku, pa je kružnim pokretima brisao navjestitelja dok se mutna sjena nije oljuštila. Sve do sada Luce nije znala da je uklanjao smetnju.

Ovaj put nije bilo zapreke. Možda zato što je navjestitelja pozvala strastveno i svojevolumeno i zato što je putovala sama. Ali, izlazak je bio lak. Gotovo previše. Veo tame sam se razmaknuo. Osjetila je kako je presijeca udar hladnoće i kako joj od studeni klecaju koljena. Njezina su se rebra ukočila, od naglog i oštrog vjetra na oši su joj navrle suze.

Gdje se nalazila?

Zbog toga paničnoga skoka kroz vrijeme gotovo je zažalila. Da, morala je pobjeći, i da, željela je otkriti svoju prošlost, spasiti svoja prošla utjelovljenja od sve te boli, shvatiti kakvu je ljubav svaki put dijelila s Danielom. Osjetiti, umjesto da joj se o tome govori. Razumjeti i zatim poništiti prokletstvo, kakvo god bilo, koje je palo na nju i Daniela.

Ali ne na ovakav način. Smrznuta, sama i posve nepripremljena za mjesto i vrijeme u kojem se nalazila.

Ispred sebe vidjela je snježnu cestu i olovno sivo nebo iznad bijelih zgrada. Čula je kako nešto u daljini tutnji. Ali, nije željela razmišljati što to sve znači.

»Čekaj«, šapnula je navjestitelju.

Magličasta sjena odlebdjela je tridesetak centimetara od vrhova njezinih prstiju. Pokušala ju je uhvatiti, ali navjestitelj joj je drhtavo izmicao. Skočila je za njim i uhvatila vlažni komadić između prstiju...

Ali, tada se u djeliću sekunde navjestitelj razbio u meke crne komade koji su pali na snijeg. Prvo su izbljedjeli, zatim nestali.

»Super«, promrmljala je. »Što ću sada?«

Uska cesta u daljini skretala je lijevo i vodila do sjenovitog raskrižja. Pločnici su bili pokriveni visokim hrpama zgrnutog snijega naguranog uz dva duga niza bijelih kamenih zgrada. Bile su vrlo neobične. Takvno što nikad dotad nije vidjela: visoke nekoliko katova s pročeljima isklesanim u nizove blještavo bijelih lukova i pomno obrađenih stupova.

Svi su prozori bili zamračeni. Luce je pomislila da je možda cijeli grad zamračen. Jedina svjetlost potjecala je od plinske ulične svjetiljke. Ako je bilo mjesečine, bila je skrivena iza debeloga sloja oblaka. S neba se opet začula buka. Grmljavina?

Luce se obgrlila rukama. Smrzavala se.

»Luška!«

Ženski glas. Promukao i oštar, kao u nekoga tko je cijeli život izvikivao naredbe. Ali, drhtao je.

»Luška, ludo jedna! Gdje si ti?«

Sada je zvučao bliže. Je li se obraćao Luce? Još je nešto bilo u tome glasu, nešto neobično što Luce nije mogla pretočiti u riječi.

Kada se hramljući pojavila iza snježnog ugla, Luce se zagledala u ženu, pokušavajući je nekamo smjestiti. Bila je vrlo niska i malo pogrbljena, možda u kasnim šezdesetima. Nezgrapna odjeća bila je prevelika za njezino tijelo. Kosu je ugurala pod debeo crn rubac. Kada je ugledala Luce, njezino se lice izobličilo u neobičan izraz.

»Gdje si bila?«

Luce je pogledala oko sebe. Samo je ona bila na ulici. Starica se obraćala njoj.

»Ovdje«, čula je sebe kako kaže.

Na ruskom.

Rukom je prekrila usta. Dakle, to joj je bilo toliko neobično u staričinu glasu: govorila je jezikom koji Luce nikada nije učila. Ali, ne samo što je razumjela svaku riječ, nego ga je i govorila.

»Mogla bih te ubiti«, rekla je žena. Dok je hrlila prema Luce kako bi je zagrlila, teško je disala.

Zagrlila ju je snažno za ženu tako krhke građe. Od topline tijela koje se tiskalo uz njezino nakon toliko velike studeni, Luce je poželjela zaplakati. Snažno joj je uzvratila zagrljaj.

»Bako?« šapnula je. Usne su joj bile blizu ženina uha i nekako je znala tko je ona.

»Nakon toliko noći otišla sam s posla i otkrila da si nestala«, rekla je žena. »A ti skakućeš posred ceste poput luđakinje. Jesi li danas uopće bila na poslu? Gdje ti je sestra?«

S neba je opet zatutnjalo. Zvučalo je kao da se velikom brzinom približava snažna oluja. Luce je zadrhtala i odmahнула glavom. Nije znala.

»Aha«, rekla je žena. »Nisi više tako bezbrižna.« Žmirnula je prema Luce, zatim ju je odgurnula kako bi je bolje pogledala. »Zaboga, što si to stavila na sebe?«

Luce se vrpoljila dok je njezina baka iz prošloga života zurila u traperice i čvornatim prstima prelazila preko Luceine flannelske košulje. Zgrabila je Luce za kratki, zamršeni konjski rep. *Ponekad mislim da si luda poput oca, neka mu je laka zemlja.*

»Samo sam...« Luce je cvokotala zubima. »Nisam znala da će biti tako hladno.«

Žena je pljunula na snijeg kako bi pokazala da to neodobrava. Svukla je kaput.

»Uzmi ovo prije nego što te ugrabi smrt.« Grubo je omotala kaput oko Luce, koja ga je napola smrznutim prstima pokušala zakopčati. Baka je odvezala šal s vrata i omotala ga Luce oko glave.

Velika buka s neba obje ih je prenerazila. Sada je Luce znala da nije grmljavina.

»Što je to?« šapnula je.

Starica je zurila u nju.

»Rat«, promrmljala je. »Jesi li zajedno s odjećom izgubila i razum? Hajde. Moramo poći.«

Dok su prelazile snijegom pokrivenu grubo popločenu ulicu i tramvajsku prugu usječenu u nju, Luce je shvatila da grad ipak nije

prazan. Nekoliko automobila bilo je parkirano uz cestu, a iz mračnih uličica povremeno se čulo njištanje konja upregnutih za kočije koje su čekale naređenja. Njihovi su se ledeni dahovi grušali u zraku. Preko krovova promicali su ljudski obrisi. Niže na ulici, muškarac u poderanom kaputu pomagao je troje male djece da se provuku kroz rešetke podrumskih vrata.

Na svome se kraju uska ulica pretvorila u široku aveniju s tri traka odakle je pucao pogled na grad. Tu su bila parkirana samo vojna vozila. Izgledala su staromodno, gotovo smiješno, poput muzejskih izložaka: džipovi s platnenim krovom i golemim branicima, upravljači tanki poput kosti, sa sovjetskim srpom i čekićem naslikanim na vratima. Ali, osim Luce i njezine bake, na ulicama nije bilo ljudi. Osim jezovite buke na nebu, bilo je sablasno tiho.

U daljini je vidjela rijeku, a u daljini, na drugoj obali, veliko zdanje. Čak i u tami, vidjela je šiljaste tornjeve i ukrašene kupole u obliku glavica luka koji su joj bili istodobno poznati i mitski. Trebao joj je trenutak da shvati, zatim ju je prožeo strah.

Bila je u Moskvi.

A grad je bio ratno područje.

U sivo nebo podizao se crn dim koji je označivao pogođene dijelove grada. Lijevo od golemoga Kremlja, točno iza njega, i u daljini desno. Na ulicama nije bilo borbe, nije bilo znaka da su neprijateljski vojnici već ušli u grad. Ali, plamenovi na pougljenjenim zgradama, miris paleži i rata posvuda i prijetnja da će toga biti još, činili su sve još gorim.

Bila je to najgluplja stvar koju je Luce u svojem životu učinila, vjerojatno u svim svojim životima. Roditelji bi je ubili da su znali gdje je. Daniel možda više nikada neće razgovarati s njom.

Ali, što ako ne budu imali priliku naljutiti se na nju? Ovdje, posred ratnog područja, Luce je mogla poginuti.

Zašto je to učinila?

Zato što je morala. U tolikoj panici bilo je teško iskopati tu trunku ponosa. Ali, zacijelo je tu negdje bila.

Prošla je kroz navjestitelja. Sama. Došla je na daleko mjesto i u daleku prošlost koju je morala razumjeti. To je željela. Dovoljno dugo su se prema njoj odnosili kao prema pijunu.

Ali, što sada?

Ubrzala je i čvrsto uhvatila baku za ruku. Ta žena nije mogla znati kroz što je Luce prolazila, nije imala ni pravu predodžbu o njoj, ali jedini

razlog zašto je Luce nastavila ići dalje bila je suha ruka koja ju je čvrsto držala i vukla za sobom.

»Kamo ćemo?« pitala je Luce baku kada ju je povukla u drugu mračnu ulicu. Kamen za popločivanje počeo se rijediti i ulica je postala skliska. Snijeg je promoćio Luceine platnene teniske i nožni prsti počeli su gorjeti od hladnoće.

»Po tvoju sestru Kristinu.« Starica se namrštila. »Onu koja cijele noći golim rukama kopa rovove da bi ti mogla mirno spavati. Sjećaš se nje?«

Zastali su na mjestu koje nisu osvjetljivale ulične svjetiljke. Luce je nekoliko puta trepnula kako bi joj se oči brže priviknule. Stajale su ispred nečega što je izgledalo kao vrlo dug jarak posred grada.

Tu se nalazilo barem stotinu ljudi. Svi su se umotali u odjeću do ušiju. Neki su klečali i kopali lopatama. Neki su kopali rukama. Drugi su ukočeno stajali i promatrali nebo. Nekolicina vojnika odvozila je zemlju i kamenje u tačkama i poljskim kolicima kako bi pojačali šljunčanu barikadu na kraju ulice. Njihova su tijela bila skrivena ispod debelih suknenih vojničkih kaputa koji su lepršali oko koljena, ali ispod čeličnih kaciga njihova su lica bila ispijena kao i lica civila. Lucinda je shvatila da su žene, djeca i muškarci u vojnim odorama radili zajedno, da do posljednjeg daha čine sve što mogu kako bi grad pretvorili u utvrdu i zaustavili neprijateljske tenkove.

»Kristina«, pozvala ju je baka. U glasu se čula ona ista ljubav pomiješana sa strahom kao kad je tražila Luce.

Pored nje se gotovo odmah pojavila djevojka.

»Gdje si tako dugo?«

Visoka i vitka, s tamnim pramenovima koji su pobjegli ispod šešira uska oboda, Kristina je bila vrlo lijepa. Luce je progutala knedlu. Odmah je shvatila da je djevojka dio njezine obitelji.

Kristina je podsjetila Luce na Veru, sestru iz drugog prošloga života. Tijekom vremena, Luce je zacijelo imala stotine sestara. Tisuće. Sve su doživjele sličnu sudbinu. Sestre, braća, roditelji i prijatelji koje je voljela i izgubila. Nitko od njih nije znao što će se dogoditi. Svi su ostali ožalošćeni.

Možda je postojao način da se to promijeni i olakša ljudima koji su je voljeli. Možda je to dio onoga što je Luce mogla učiniti u svojim prošlim životima.

Kroz grad je protutnjao prasak. Dovoljno blizu da se tlo pod Luceinim stopalima zaljulja i da pomisli kako joj je bubnjić u desnom uhu puknuo. Na uglu su se oglasile sirene za zračni napad.

»Bako.« Kristina je uhvatila staricu za lakat. Bila je na rubu suza.
»Nacisti. Tu su, zar ne?«

Nijemci. Luce je prvi put samostalno prošla kroz vrijeme i našla se točno u središtu Drugog svjetskog rata.

»Napadaju Moskvu?« Njezin glas je drhtao. »Večeras?«

»Trebali smo otići iz grada s drugima«, rekla je Kristina s gorčinom.
»Sada je prekasno.«

»I ostaviti tvoju majku, oca i djeda?« Baka je odmahнула glavom.
»Ostaviti njihove grobove?«

»Bolje da im se ondje pridružimo«, prasnula je Kristina. Posegnula je za Luce i stisnula joj ruku. »Ti si znala za napad? Ti i tvoj prijatelj kulak? Je li to razlog zašto jutros nisi došla na posao? Bila si s njim, zar ne?«

Što je to njezina sestra mislila da je Luce znala? S kime je mogla biti?
S kim, osim s Danielom?

Naravno, Luška je zacijelo sada s njim. Ako je njezina obitelj zamijenila Lušku s Luce...

U prsima ju je stegnulo. Koliko joj je vremena preostalo prije nego što umre? Što ako Luce uspije naći Lušku prije toga?

Luška.

Sestra i baka zurile su u nju.

»Što je s njom večeras?« pitala je Kristina.

»Idemo.« Baka se namrštila. »Misliš da će Moskovići zauvijek držati svoj podrum otvoren?«

Propeleri bojnog zrakoplova zazujali su na nebu iznad njih. Dovoljno blizu da Luce, kada je podignula pogled, jasno vidi crnu svastiku na donjoj strani krila. Prožela ju je jeza. Zatim je još jedan prasak zatresao grad i zrak je postao gust od tamnoga dima. Pogodili su nešto u blizini. Još dva snažna praska zatresla su tlo pod njezinim nogama.

Na ulicama je zavladao kaos. Mnoštvo iz rovova počelo je odlaziti, rasuli su se po desetak uskih uličica. Neki su se gurali silazeći stubama postaje podzemne željeznice koja se nalazila na uglu, kako bi bombe dočekali ispod zemlje, drugi su nestali u tamnim vežama.

Kod sljedeće zgrade Luce je krajičkom oka ugledala kako netko trči. Bila je to djevojka njezinih godina s crvenim šeširom i u dugom vunenom kaputu. Okrenula je glavu samo trenutak, zatim je otrčala dalje. Ali to je bilo dovoljno da Luce shvati.

Bila je to Luška.

Istrgnula se iz bakine ruke.

»Oprosti. Moram ići.«

Luce je duboko udahнула i otrčala niz ulicu, ravno u dim koji se počeo podizati, prema najvećim eksplozijama.

»Jesi li poludjela?« viknula je Kristina. Ali, nisu krenule za njom. Za to bi i same morale biti sulude.

Luce nije osjećala stopala dok je pokušavala trčati kroz snijeg na pločniku koji joj je dopirao do pola listova. Kada je došla do ugla kamo je vidjela da je odjurilo njezino prošlo utjelovljenje s crvenom kapom, usporila je. Zatim je suspregnula dah.

Zgrada koja je zauzimala pola ulice bila je napola srušena. Bijeli kamen bio je prošaran crnim pepelom. S jedne strane zgrade vatra je stvorila grotlo.

Eksplozija je izbacila iz zgrade gomile neprepoznatljivih krhotina. Snijeg je bio prošaran crvenim. Luce se lecnula, zatim je shvatila kako crveni tragovi nisu krv nego komadi svile. Tu je zacijelo bila krojačka radnja. Po ulici je bilo razbacano nekoliko crnih nagorjelih vješalica s odjećom. U jarku je postrance ležala krojačka lutka. Gorjela je. Luce je morala pokriti glavu bakinim šalom kako je dim ne bi ugušio. Kamo god je stala, u snijeg su se usijecale staklene i kamene krhotine.

Trebala bi se vratiti, naći baku i sestru, one će joj pomoći da nađe sklonište, ali nije mogla. Morala je naći Lušku. Nikada prije nije bila toliko blizu svojem prošlom utjelovljenju. Luška je mogla pomoći Luce da shvati zašto je njezin život drukčiji. Zašto je Cam odapeo strijelu prema njezinu odrazu misleći kako je to ona i rekao Danielu,

»Bolje da tako završi.« Bolje tako nego... kako?

Polako se okrenula pokušavajući vidjeti bljesak crvene kape u noći.

Ondje je.

Djevojka je trčala nizbrdo prema rijeci. I Luce je potrčala. Trčale su jednako brzo. Kada se Luce pognula na zvuk eksplozije, Luška je učinila isto. Bilo je to poput neobičnog odjeka Luceina pokreta. Ali, kada su došle do obale odakle su mogle vidjeti grad, Luška je stala i ukočila se baš kao Luce.

Pedesetak metara ispred Luce, osoba koja je izgledala kao da je njezin odraz u ogledalu počela je jecati.

Mnogi su dijelovi Moskve bili u plamenu. Toliko domova bilo je srušeno sa zemljom. Luce je pokušala zamisliti živote koji su te večeri u tome gradu bili uništeni, ali činili su joj se dalekim i nedostižnim, poput nečega što je pročitala u povijesnim knjigama.

Djevojka je ponovo krenula. Trčala je toliko brzo da je Luce ne bi mogla doći čak i da je željela. Trčale su oko golemih grotla usječenih u popločenu ulicu. Trčale su pored gorućih zgrada koje su strahovito i glasno pucketale, to čini vatra kada se širi. Prošle su pored smrskanih i prevrnutih vojnih kamiona, pougljenjene ruke visjele su sa strana.

Zatim je Luška skrenula desno i Luce je više nije vidjela. Osjetila je navalu adrenalina. Nastavila je ravno, njezina su stopala sve brže i snažnije udarala po snijegom pokrivenoj ulici. Samo očajnici trče tako brzo. Kada ih potiče nešto važnije od njih samih.

Luška je mogla trčati samo prema jednome.

»Luška...«

Bio je to njegov glas.

Gdje je ? Na trenutak, Luce je zaboravila svoje prošlo utjelovljenje, mladu Ruskinju čiji se život mogao završiti svakog trenutka i kako Daniel nije bio njezin Daniel, premda...

Naravno da je bio.

On nikada nije umirao. Uvijek je bio tu. Uvijek je bio njezin, a ona njegova. Sve što je željela bilo je naći se u njegovu naručju, utonuti u njegov snažan stisak. On će znati što treba učiniti, on će joj moći pomoći. Zašto je prije posumnjala u njega?

Privučena njegovim glasom, potrčala je. Ali, nigdje ga nije vidjela. Ni Lušku. Ulicu dalje od rijeke, na osamljenom raskrižju, Luce je naglo stala.

Dah joj je bio zarobljen u smrznutim plućima. Duboko u uši prodirala je hladna, pulsirajuća bol, zbog ledenih trnaca u stoplaima stajanje joj je bilo nepodnošljivo.

Kamo bi trebala ići ?

Ispred nje nalazila se golema prazna građevinska parcela, ispunjena građevnim kamenom i odijeljena od ulice skelama i željeznom ogradom. Ali čak i u mraku Luce je vidjela da je to starija ruševina, ne nešto što je uništila bomba iz zračnog napada.

Nije bilo dojmljivo, bila je to samo ružna, napuštena rupa. Nije znala zašto je još tu i zašto je prestala trčati za Danielovim glasom...

Dok nije čvrsto uhvatila ogradu, trepnula i ugledala bljesak.

Crkva. Na mjestu te prazne rupe stajala je veličanstvena bijela crkva. Na pročelju se nalazio golem triptih mramornih lukova. Pet zlatnih tornjeva uzdizalo se visoko u nebo. Unutra su se nizovi ulaštenih drvenih klupa protezali u nedogled. Na vrhu bijelih stuba nalazio se oltar, a zidove

i visoke stropove presvodene lukom prekrivale su pomno nalsikane freske. Posvuda su bili anđeli.

Crkva Krista Spasitelja.

Kako je Luce to mogla znati ? Zašto je svakim atomom svoga bića osjećala kako je to ništavilo nekada bila dojmlija bijela crkva?

Zato što je prije nekoliko trenutaka bila tu. Na metalu u pepelu vidjela je otiske nečijih ruku. Tu je zastala i Luška, zurila je u ruševine crkve i nešto osjetila.

Luce se uhvatila za ogradu, ponovo trepnula i vidjela sebe, ili Lušku, kao djevojčicu.

Sjedila je unutra, na jednoj od klupa, u bijeloj čipkanoj haljini. Orgulje su svirale dok su ljudi dolazili na misu. Naočit muškarac koji joj je stajao zdesna zacijelo je bio njezin otac, a žena pored njega, majka. Tu je bila i baka, koju je Luce baš upoznala i Kristina. Obje su izgledale mlađe i uhranjenije. Luce se sjetila kako je baka rekla da su joj roditelji mrtvi. Ali, tu su izgledali toliko živo. Činilo se da poznaju sve, pozdravljali su svaku obitelj koja je prošla pored klupe. Luce je promatrala svoje prošlo utjelovljenje kako gleda oca dok se rukuje s lijepim plavokosim mladićem. Mladić se nagnuo preko klupe i nasmiješio joj se. Imao je najljepše ljubičaste oči.

Ponovo je trepnula i prizor je nestao. Parcela je ponovo bila tek nešto više od hrpe građevnog kamena. Smrzavala se. Bila je sama. Još jedna bomba prasnula je s druge strane rijeke, a Luce je od zaprepaštenosti pala na koljena. Prekrila je lice rukama i...

... čula kako netko tiho plače. Podignula je glavu, žmirnula u duboku tamu između ruševina i ugledala ga.

»Daniele«, šapnula je. Izgledao je jednako kao prije. Čak i u ledenoj tami gotovo je isijavao svjetlost. Plave kose kroz koju je željela zauvijek prolaziti prstima, ljubičasto-sivih očiju koje kao da su bile stvorene kako bi zurile u njezine. Neodoljiva lica, visokih jagodica i onih usana.

Srce joj je počelo lupati, morala se čvršće uhvatiti za ogradu kako ne bi pohitala prema njemu.

Jer nije bio sam.

Bio je s Luškom. Bodrio ju je, milovao joj obraz i poljupcima brisao suze. Bili su zagrljeni, glava nagnutih u beskrajnom poljupcu. Toliko su bili izgubljeni u zagrljaju, da se činilo kako nisu zamijetili da se ulica trese i ljulja od još jednoga praska. Izgledali su kao da na svijetu ne postoji ništa osim njih.

Između njihovih tijela nije bilo praznog prostora. Nije se moglo vidjeti gdje jedno od njih završava, a drugo počinje.

Lucinda je ustala i prišuljala se naprijed, u mraku se pomicala od jedne do druge hrpe građevnog materijala, čeznući da mu bude bliže.

»Mislila sam da te nikada neću naći«, Luce je čula kako govori njezino prošlo utjelovljenje.

»Uvijek ćemo jedno drugo naći«, odgovorio je Daniel, podignuo je s tla i čvršće privinuo uza se. »Uvijek.«

»Hej, vas dvoje!« viknuo je glas iz dovratka susjedne zgrade. »Dolazite?«

Preko trga, nasuprot praznoj parceli, mladić čije lice nije mogla vidjeti uvodio je malu skupinu u čvrstu kamenu zgradu. To je bilo mjesto kamo su krenuli Luška i Daniel. To je zacijelo bio njihov plan, zajedno naći sklonište.

»Da!« viknula im je Luška. Pogledala je Daniela. »Idemo s njima.«

»Ne«, rekao je odsječno. Prestrašeno. Luce je odviše dobro poznavala taj ton.

»Bit ćemo sigurniji ako nismo na ulici. Zar se nismo zato sastali?«

Daniel se okrenuo kako bi pogledao iza sebe. Pogledom je pretraživao baš pored mjesta gdje se skrivala Luce. Kada je nebo osvijetlila još jedna runda zlatnocrvenih eksplozija, Luška je vrisnula i zarinula lice u Danielova prsa. Tako je samo Luce vidjela izraz na njegovu licu.

Nešto ga je mučilo. Nešto veće od straha od bombi.

Oh ne.

»Daniile!« mladić je stajao pored zgrade i još uvijek držao vrata skloništa otvorena. »Luška! Daniile!«

Svi su ostali već bili unutra.

Tada je Daniil okrenuo Lušku i primaknuo usne njezinu uhu. U sjenovitom skrovištu, Luce je sve boljelo od želje da dozna što joj je šaptao. Je li joj govorio nešto od onoga što je Daniel govorio njoj kada je bila uzrujana i svladana osjećajima? Željela je potrčati prema njima i odgurnuti Lušku, ali nije mogla. Nešto duboko u njoj nije joj dalo da se pomakne.

Usredotočila se na Luškin izraz lica, kao da joj o njemu ovisi život.

Možda i ovisi.

Luška je kimala dok je Daniil govorio, njezino se lice preobrazilo iz užasnutog u mirno i gotovo spokojno. Sklopila je oči. Još jednom je

kimnula. Zatim je nagnula glavu, a usne su joj se polako razvukle u osmijeh.

Osmijeh?

Ali zašto? Kako? Gotovo kao da je znala što će se dogoditi. Daniil ju je uzeo naručje i nagnuo. Sagnuo se kako bi je još jednom poljubio. Čvrsto je pritisnuo usne na njezine i rukama je prolazio kroz njezinu kosu, preko bokova i svakog centimetra njezina tijela.

Bilo je to toliko strastveno da se Luce zacrvenjela, toliko prisno da nije mogla disati, toliko prelijepo da nije mogla otrgnuti pogled. Ni na trenutak.

Čak ni kada je Luška kriknula.

I planula u stup proždiruće bijele vatre.

Plamena ciklona bila je nezemaljska, kao da je tekuća, na sablastan način gotovo otmjena, poput dugog svilenog šala što se omatao oko blijedoga tijela. Posve je progutala Lušku, kuljala je iz nje i oko nje, osvjetlivši kao na pozornici njezine udove koji su gorjeli i mlatarali, mlatarali, zatim više nisu. Daniil je nije pustio, ni kada mu je vatra oprljala odjeću, ni kada je morao pridržavati njezino opušteno, nesvjesno tijelo, ni kada je ružnim, reskim siktanjem plamen progorio njezino meso, ni kada joj je koža pougljenila i pocrnjela.

Tek kada se vatra konačno ugasila, tako brzo kao kada se utrne jedna jedina svijeća i kada se nije imalo što za pridržati osim pepela, Daniil je pustio da mu ruke padnu.

Ni u najluđim maštanjima o vraćanju u svoju prošlost, Luce nije zamislila to, svoju smrt. Bila je toliko stvarna i strašna, strasnija od njezinih najmračnijih noćnih mora. Stajala je na hladnome snijegu, paralizirana prizorom, zbog kojeg se njezino tijelo nije moglo pomaknuti.

Posrćući, Daniil se odmaknuo od pougljenjene hrpe na snijegu i zaplakao. Suze su klizile niz njegove obraze i ostavljale čiste tragove na čađi, koja je bila sve što mu je ostalo od nje. Njegovo se lice izobličilo. Ruke su mu se tresle. Luce su se činile golim, velikim i praznim, kao da su pripadale Luškinu struku, njezinoj kosi i obrazima, premda je zbog te pomisli bila neobično ljubomorna. Što zaboga učiniti s rukama kada je jedina stvar koju su željele držati odjednom i na jeziv način nestala? Jedna djevojka, jedan život, nestali su.

Bol ne njegovu licu uvukla se u Luceino srce, stegnula ga i posve ga iscijedila. Usprkos tolikoj boli i zbunjenosti, gledati njegovu patnju za nju je bilo teže.

Tako se osjećao u svakom životu.

Nakon svake smrti.

Iznova i iznova i iznova.

Luce je pogriješila kada je pomislila da je Daniel sebičan. Nije bila riječ o tome da nije mario. Nego je mario toliko da ga je to slomilo. Premda ju je još uvijek mrzila, razumjela je njegovu gorčinu i ograđivanje od svega. Možda ju je Miles volio, ali njegova se ljubav nije mogla mjeriti s Danielovom.

Nikada se neće moći mjeriti.

»Daniele!« kriknula je, izašla iz sjene i potrčala prema njemu.

Željela je vratiti sve zagrljaje i poljupce koje je gledala kako daje njezinom prošlom utjelovljenju. Znala je da je to pogrešno, da je sve pogrešno.

Daniil ju je gledao razrogačenih očiju. Licem mu je preletio izraz očaja i užasa.

»Što je to?« rekao je polako. Optužujući. Kao da nije upravo pustio svoju Lušku da umre. Kao da je gledati Luce bilo teže nego gledati kako Luška umire. Podignuo je ruku, crnu od pepela i uperio u nju prst. »Što se događa?«

Strahovito ju je boljelo što ju je tako gledao. Stala je u mjestu i treptajem istjerala suzu iz oka.

»Odgovori mu«, rekao je netko, glas iz sjene. »Kako si dospjela ovamo?«

Luce je uvijek mogla prepoznati taj nabusiti glas. Nije morao izaći iz sjene do vratka skloništa kako bi znala da je to Cam.

S tihim praskom i klepetom, kao da razmotava golemu zastavu, razmotao je veličanstvena krila. Raširila su se iza njega i učinila ga divnijim i strasnijim nego inače. Luce nije mogla prestati zuriti. Na mračnu ulicu bacala su zlaćan sjaj. Luce je žmirnula pokušavajući shvatiti prizor ispred sebe. Bilo ih je još, još likova vrebalo je iz sjena. Sada su svi prišli bliže.

Gabbe. Roland. Molly. Arriane.

Svi su bili tu. Zategnutih krila, svinutih prema naprijed. Bilo je to poput zasljepljujuće blještavog zlatno-srebrnog mora u mračnoj ulici. Izgledali su napeto. Vrhovi krila su drhtali, kao da su spremni jurnuti u bitku.

Barem jednom, Luce nije osjećala strah od njihovih veličanstvenih krila ili težine njihovih pogleda. Osjećala je odvratnost.

»Zar svaki put gledate?« pitala je.

»Luška«, rekla je Gabbe hladnim glasom. »Samo nam reci o čemu je riječ.«

Zatim joj je prišao Danili i čvrsto je uhvatio za ramena. Tresao ju je.

»Luška!«

»Ja nisam Luška!« viknula je Luce, odmaknula se od njega i povukla pet ili šest koraka natrag.

Bila je užasnuta. Kako su sami sebe mogli podnijeti? Kako su mogli samo sjediti prekrivenih ruku i gledati je kako umire?

Sve je to bilo previše. Nije na to bila spremna.

»Zašto me tako gledaš?« pitao je Daniil.

»Nije to ona tko misliš da jest, Daniile«, rekla je Gabbe. »Luška je mrtva. Ovo je... ovo je...«

»Što je ovo?« pitao je Daniil. »Kako to da sada tu stoji? Jer...«

»Pogledaj odjeću. Očito je da je...«

»Šuti, Came, možda nije«, rekla je Arriane.

I ona je izgledala kao da se boji da je Luce to što je Cam želio reći. Još jedan pisak iz zraka, zatim je na zgrade s druge strane ceste pao pljusak topničkih čahura, zaglušivši Luce i zapalivši drveno skladište. Anđeli se nisu brinuli zbog rata koji se vodio oko njih, nego zbog nje. Razmak između nje i anđela bio je oko šest metara. Izgledali su kao da je se boje jednako koliko se ona bojala njih. Nitko joj se nije približio.

Svjetlost goruće zgrade bacala je Daniilovu sjenu daleko od njegova tijela. Usredotočila se i pokušala je prizvati. Hoće li upaliti? Stisnula je oči i svaki mišić u njezinu tijelu se ukočio. Još uvijek je bila nespretna, nije znala što učiniti da prizove sjenu u ruke.

Kada su tamni obrisi počeli podrhtavati, skočila je. Objema rukama zgrabila je sjenu i počela je oblikovati u loptu, kako je vidjela da čine njezini profesori, Steven i Francesca, jednog od prvih dana u Shorelineu. Tek prizvani navjestitelji uvijek su bili nejasni i bezoblični. Prvo ih je trebalo brzo okretati dok ne dobiju čvrste obrise. Samo ih se tada moglo povući i rastegnuti u veliku plosnatu površinu. Tada se navjestitelj pretvarao u zaslon kroz koji se mogla vidjeti prošlost, ili u vrata kroz koja se moglo proći.

Ovaj navjestitelj bio je ljepljiv, ali brzo ga je uspjela rastegnuti i oblikovati. Posegnula je unutra i otvorila vrata.

Nije tu više mogla ostati. Sada je imala zadatak: naći sebe u drugome životu živu, otkriti na kakvu su cijenu mislili izopćenici, i na kraju,

pronaći razlog prokletstva između nje i Daniela.

Zatim ga poništiti.

Dok je oblikovala navjestitelja drugi su se zgražali.

»Kada si to naučila?« šapnuo je Daniil.

Luce je odmahнула glavom. Njezino objašnjenje samo bi ga zbunilo.

»Lucinda!« posljednje što je čula bio je njegov glas kako je oslovljava njezinim pravim imenom.

Čudno, gledala je ravno u njegovo zabezegnuto lice, ali nije vidjela kako se njegove usne miču. Varale su je oči.

»Lucinda!« viknuo je još jednom, glasom koji je od paničnog straha postajao sve viši, trenutak prije nego što je naglavce zaronila u tamu koja ju je vukla k sebi.

Drugo poglavlje

PAO S NEBA

MOSKVA, 15. STUDENOGA 1941.

»Lucinda!« viknuo je Daniel opet, ali bilo je kasno. U tom je trenutku nestala.

Tek se pojavio u tom pustom, snijegom pometenom kraju. Osjetio je bljesak svjetlosti iza sebe i vrućinu plamena u blizini, ali sve što je vidio bila je Luce. Pohitao je prema njoj, prema mračnom uličnom uglu. U tuđem pohabanom kaputu izgledala je sićušno. Uplašeno. Gledao je kako otvara sjenu i...

»Ne!«

Zgradu iza njega pogodila je raketa. Tlo se zatreslo, ulica se propela i raspuknula, a staklo, željezo i beton sastali su se u zraku i pljusnuli dolje. Nakon toga ulica je postala sablasno tiha. Ali Daniel to gotovo nije zamijetio. Samo je u nevjerici stajao među otpadom.

»Ide dalje u prošlost«, promrmljao je i otresao prašinu s ramena.

»Ide dalje u prošlost«, rekao je netko.

Taj glas. Njegov glas. Odjek?

Ne, bilo je preblizu za odjek. A odviše razgovjetno da bi došlo iz njegove glave.

»Tko je to rekao?« Projurio je pored hrpe isprepletenih greda gdje je bila Luce.

Dva zaprepaštena uzdaha.

Daniel je stajao licem u lice sa sobom. Ne posve sa sobom, nego s prijašnjom inačicom sebe, nešto manje ciničnom. Ali, iz kojeg vremena? Gdje se nalazio?

»Ne diraj!« viknuo je Cam obojici. Bio je odjeven u časničku odoru, čizme i debeo crni kaput. Kada je vidio Daniela, njegove su oči zasjale.

Oba su se Daniela nesvjesno približila jedan drugome, pažljivo su kružili jedan oko drugoga po snijegu. Tada su ustuknuli.

»Dalje od mene«, stariji je upozorio mlađeg. »Opasno je.«

»Znam«, prasnuo je Daniel. »Misliš da ne znam?« Od same blizine drugoga sebe želudac mu se okrenuo. »Već sam bio ovdje. Ja sam ti.«

»Što želiš?«

»Ja sam...« Daniel je pogledao oko sebe, pokušao je shvatiti gdje se nalazi. Nakon života dugog nekoliko tisuća godina, u kojem je volio i gubio

Luce, njegovo je pamćenje oslabjelo. Bilo je teško sjetiti se prošlosti koja se ponavljala. Ali, na tome mjestu nije bio toliko davno, toga se mjesta sjećao...

Opustošeni grad. Na ulicama snijeg. Na nebu vatra.

Mogao je to biti jedan od stotinu ratova.

Ali ovo je...

... mjesto gdje se otopio snijeg. Crno grotlo u moru bjeline. Daniel je pao na koljena i posegnuo prema prstenu crnoga pepela koji je obojio tlo. Sklopio je oči. I sjetio se točno kako je umrla u njegovu naručju.

Moskva. 1941.

Dakle, prolazila je kroz svoje prošle živote, to je činila. Nadala se da će tako shvatiti.

Zapravo, njezine smrti nisu imale smisla. Daniel je to znao bolje od ikoga.

Ali, u nekim joj je životima pokušao malo pojasniti, nadajući se da će se tako nešto promijeniti. Nekada se nadao da će tako duže poživjeti, premda nikada nije upalilo. Nekada, kao u doba opsade Moskve, odlučio je poslati je dalje brže nego što je trebalo. Kako bi je poštedio. Tako da njegov poljubac bude posljednje što će u tom životu osjetiti.

Tijekom stoljeća, ti su životi bacali najduže sjene. Ti su se životi isticali i privlačili Luce poput magneta dok je tumarala kroz navjestitelje. U tim joj je životima otkrio što je trebala znati, premda je znao da će je to uništiti.

Poput njezine smrti u Moskvi. Dobro je se sjećao i zato se glupo osjećao. Sjećao se smjelih riječi koje joj je šapnuo i strastvenog poljupca. Ushićenja i spoznaje na njezinu licu dok je umirala. Ali, ništa se nije promijenilo. Njezin kraj bio je jednak kao i uvijek.

I Daniel je nakon toga ostao jednak. Turoban. Mračan. Prazan. Uništen. Neutješan.

Gabbe je prišla bliže i nogom gurnula snijeg preko prstena od pepela što je ostao nakon Luškine smrti. Njezina krila, laka poput pera, sjajila su u noći, a kada se pogrbila, njezino tijelo obavila je svjetlucava aura. Plakala je.

I drugi su se približili. Cam. Roland. Molly. Arriane.

Daniil, Daniel iz davne prošlosti, upotpunio je njihovu šaroliku skupinu.

»Ako si tu kako bi nas upozorio na nešto«, viknula je Arriane, »onda reci što želiš i idi.« Njezina krila što su se prelijevala u duginim bojama

savila su se gotovo zaštitnički. Stala je ispred Daniila, koji je bio malo siv u licu.

Za anđele je bilo neprirodno i nedopušteno stupati u vezu sa svojim prijašnjim inačicama. Daniel se preznojio i postalo mu je slabo, je li to bilo zato što je morao ponovo doživjeti Lucienu smrt, ili zato što je bio toliko blizu svom prijašnjem sebi, nije znao.

»Upozoriti nas?« rugala se Molly i kružila oko Daniela. »Zašto bi Daniel Grigori odstupio od svojega puta kako bi nas na nešto upozorio?« Unijela mu se u lice, izazivajući ga svojim krilima boje bakra. »Ne, sjetila sam se što smjera. Ovaj stoljećima skače kroz prošlost. Uvijek traži, ali uvijek zakasni.«

»Ne«, šapnuo je Daniel. To nije moglo biti istina. Odlučio je da će je uhvatiti i to će učiniti.

»Samo je željela pitati«, rekao je Roland Danielu, »kako to da si sada ovdje? Iz kojeg vremena dolaziš?«

»Gotovo sam zaboravio«, rekao je Cam trljajući sljepoočnice. »Traži Lucindu. Ona je ispala iz vremena.« Okrenuo se prema Danielu i podignuo obrvu. »Možda ćeš sada zaboraviti na ponos i zatražiti od nas pomoć?«

»Ne treba mi pomoć.«

»Čini se da ti treba«, podsmjehivao mu se Cam.

»Ne miješaj se«, prasnuo je Daniel. »Poslije ćeš nam zadati dovoljno nevolja.«

»Ah, kako je to zabavno«, Cam je počeo pljeskati. »Sada se imam čemu radovati.«

»Igraš opasnu igru, Daniele«, rekao je Roland.

»Znam.«

Cam se zloslutno i mračno nasmijao.

»Dakle, konačno smo stigli do kraja igre, zar ne?«

Gabbe je progutala.

»Znači... nešto se promijenilo?«

»Počela je shvaćati!« rekla je Arriane. »Otvora navjestitelje, prolazi kroz vrijeme i još je živa!«

Danielove oči zasjale su ljubičastim sjajem. Okrenuo se od njih i pogledao prema ruševinama crkve, prema mjestu gdje je prvi put vidio Lušku.

»Ne mogu ostati. Moram je stići.«

»Pa, ako se dobro sjećam«, rekao je Cam tiho, »to ti nikada neće uspjeti. Prošlost je već zapisana, brate.«

»Možda tvoja jest. Ali moja budućnost nije.« Daniel nije mogao razbistriti misli. Krila su ga iznutra pekla i boljela od želje da ih pusti van. Ona je nestala. Ulica je bila prazna. Nije se morao brinuti da će ga netko vidjeti.

Zabacio je ramena i pustio da se šušteći rašire. Tako. Kakva lakoća. Potpuna sloboda. Sada je mogao bistrije razmišljati. Trebao mu je trenutak samoće. Sa sobom. Ispalio je pogled prema drugome Danielu i vinuo se u nebo.

Nekoliko trenutaka potom, ponovo je čuo isti zvuk, isto šuštanje krila koja se šire, zvuk još jednoga para krila, ali mladih, kako uzlijeću.

Danielova ga je prijašnja inačica sustigla.

»Kamo?«

Bez riječi spustili su se na izbočinu na trećem katu u blizini Patrijarhova ribnjaka, na krov nasuprot Luceinu prozoru, odakle su je često promatrali kako spava. Daniil se zacijelo sjećao bolje, ali nejasne uspomene na Luce kako leži i sanja pod pokrivačima, prožele su Danielova krila toplinom.

Obojica su bili turobni. Bilo je tužno i ironično što je njezina zgrada u bombardiranome gradu bila pošteđena, ali ne i ona. Stajali su u hladnoj noći u tišini i pažljivo odmicali krila iza sebe kako se ne bi nehotice dodirnula.

»Što će biti s njom u budućnosti?«

Daniel je uzdahnuo.

»Dobro je da je u njezinu sadašnjem životu nešto drukčije. Prokletstvo se nekako... promijenilo.«

»Molim?« Daniil je podignuo pogled, a nada koja je jasno sjala u njegovim očima, sada je potamnijela. »Želiš reći kako u sadašnjem životu nije prisegnula?«

»Mislimo da je tako. Djelomično je zbog toga. Čini se kako se pojavila mogućnost iznimke zbog koje joj je dopušteno živjeti duže od uobičajenog vremena.«

»Ali, to je tako opasno«, rekao je Daniil brzo i odlučno. Iz njega je izletjelo ono što je prolazilo kroz Danielovu glavu od posljednje noći u Maču i križu, kada je shvatio da je ovaj put drukčije. »Mogla bi umrijeti i više se ne vratiti. To bi mogao biti kraj. Sada je baš sve na kocki.«

»Znam.«

Daniil je zastao kako bi se pribrao. »Oprosti. Naravno da znaš. Ali... pitanje je razumije li ona zašto je taj život drukčiji?«

Daniel je pogledao svoje prazne ruke.

»Uхватиła ju je jedna od starješina Zhsmaelima i ispitala je još dok Luce nije znala ništa o svojoj prošlosti. Lucinda zna da su se svi uhvatili za činjenicu da nije bila krštena... Ali toliko toga ne zna.«

Daniil je stao na izbočinu i pogledao kroz njezin tamni prozor.

»Što je onda loše?«

»Bojim se da mnogo toga ni ja ne znam. Ako je ne nađem i ne zaustavim prije nego što bude kasno, ne mogu predvidjeti posljedice njezina bijega u prošlost.«

Dolje na ulici zasvirala je sirena. Zračna opasnost je prestala. Ubrzo će Rusi izaći van i pročešljati grad u potrazi za preživjelima.

Daniel je pomno prelazio svojim nepotpunim sjećanjima. Odlazi još dublje u prošlost, ali u koji život? Okrenuo se i oštro pogledao svojeg prijašnjeg sebe.

»I ti se toga sjećaš, zar ne?«

»Kako... se vraćala?«

»Da. Ali koliko daleko?« Govorili su uglas i zurili u mračnu ulicu.

»I gdje će stati?« rekao je Daniel naglo i odmaknuo se od ruba. Sklopio je oči i duboko udahnuo. »Luce je sada drukčija. Ona je...« Gotovo je mogao osjetiti njezin miris. Čistu, jasnu svjetlost, poput sunca. »Nešto se duboko promijenilo. Konačno imamo pravu priliku. A ja... ja nikad nisam bio sretniji... ni prestrašeniji.« Otvorio je oči. Iznenadio se kada je vidio Daniila kako kima.

»Daniele?«

»Da?«

»Što čekaš?« pitao je Daniil smiješeći se. »Idi po nju.«

Nakon tih riječi, Daniel je otvorio sjenu što se nalazila na rubu izbočine na krovu i ušao u navjestitelja.

Treće poglavlje

SAMO BUDALE SRČJAJU

MILANO, ITALIJA, 25. SVIBNJA 1918.

Luceino teturanje pri izlasku iz navjestitelja popratio je zvuk eksplozije. Sagnula se i pokrila uši. Siloviti udari potresali su tlo. Jedan težak prasak za drugim, svaki spektakularniji i strasniji od prethodnog, a zvuči i podrhtavanja toliko su odjekivali da se činilo kako napadima nema kraja. Buci se nije moglo pobjeći, a kraj joj se nije nazirao.

Luce je izašla u tamu od koje su joj pucale uši, šćućurila se i pokušala zaštititi tijelo. Udari su joj odzvanjali u prsima i bljuvali joj blato ravno u oči i usta.

Sve se to dogodilo prije nego što je uspjela vidjeti gdje je završila. Sa svakom jarkom eksplozijom nakratko bi ugledala valovita polja ispresijecana usjeklinama i srušenim ogradama. Zatim je bljesak nestao i ponovo je bila slijepa.

Bombe su i dalje padale.

Nešto nije bilo u redu. Luce je trebala proći kroz vrijeme i otići iz Moskve i rata. Ali zacijelo je završila ondje odakle je krenula. Roland ju je upozorio koliko je opasno putovati navjestiteljima, a bila je odviše tvrdoglava da bi ga poslušala.

U mrklome mraku Luce se spotaknula na nešto i nespretno pala licem u blato.

Netko je zastenjao. Netko na koga je Luce pala.

Zaprepašteno je uzdahnula i odmigoljila dalje, osjećajući oštru bol u kuku gdje se udarila. Ali, kada je vidjela mladića koji je ležao na tlu, zaboravila je na bol. Bio je mlad, njezinih godina. Sitan, nježnih crta lica i plahih smeđih očiju. Blijeda lica. Disao je plitko. Ruka kojom je pridržavao trbuh bila je oblijepljena crnom prljavštinom. Ispod ruke, njegova je odora bila natopljena tamnocrvenom krvlju.

Luce nije mogla skinuti pogled od rane.

»Nisam trebala biti tu«, šapnula je sebi.

Mladićeve su usne zadrhtale. Njegova se krvava ruka tresla kada je na prsima povukao oblik križa.

»Ah, umro sam«, rekao je zureći u nju razrogačenih očiju. »Ti si anđeo. Umro sam i otišao u... Jesam li u raj?«

Posegnuo je za njom, a ruka mu se tresla. Željela je kriknuti ili povratiti, ali sve što je mogla učiniti bilo je prekriti njegove ruke svojim i

pritisnuti ih natrag na zjapeću rupu u njegovu trbuhu. Još jedan prasak zatresao je tlo i mladića koji je ležao na njemu. Svježa krv curila je kroz Luceine prste.

»Zovem se Giovanni«, šapnuo je i sklopio oči. »Molim te, pomogni mi. Molim te.«

Tek tada je Luce shvatila kako nije više u Moskvi. Tlo ispod nje bilo je toplije, nije bilo pokriveno snijegom. Bila je to travnata poljana, a mjestimični rascjepi otkrivali su plodnu, crnicu. Zrak je bio suh i prašan. Mladić joj se obraćao na talijanskom, koji je razumjela, baš kao ruski u Moskvi.

Oči su joj se priviknule. U daljini je vidjela reflektore kako šaraju oko ljubičastih brežuljaka. A iza brežuljaka, večernja svjetlost bila je istočkana bijelim zvijezdama. Luce je odvratila pogled. Nije mogla gledati zvijezde a ne pomisliti na Daniela, ali sada nije mogla misliti na njega. Ne dok je rukama pritiskala trbuh mladića koji je bio na samrti.

Barem još nije umro. Tako je mislio.

To je nije čudilo. Nakon što su ga pogodili, vjerojatno je pao u stanje šoka. Zatim je vidio nju kako izlazi iz navjestitelja, iz crnoga tunela koji se pojavio ni iz čega. Zacijelo je bio zaprepашten.

»Bit ćeš dobro«, rekla je na besprijekornom talijanskom koji je oduvijek željela naučiti. Izašao je iz njezinih usta na začuđujuće prirodan način. Glas joj je bio ljupkiji i blaži nego što je očekivala. Zbog toga se zapitala kakva je u tome životu bila.

Poskočila je od zaglušujuće topničke vatre. Beskrajna pucnjava. Prekidala se samo nakratko i u pravilnim razmacima, a jarki tragovi svjetlećeg streljiva koje je fijukalo opisivali su lukove na nebu i stvarali u njezinu vidnom polju bijele putanje praćene brojnim uzvicima na talijanskom. Zatim je čula tupe zvukove koraka kroz blato. Približavali su se.

»Povlačimo se«, promrmljao je mladić. »To nije dobro.«

Lucein pogled privukli su vojnici koji su trčali prema njima. Tada je shvatila kako ranjeni vojnik nije sam. Oko njih je ležalo još berem deset ranjenika koji su jecali, drhtali i krvarili u crnu zemlju. Njihova odjeća bila je progorena i poderana od nagaznih mina koje su ih očito iznenadile. Snažan vonj truleži, znoja i krvi sve je prekrivao i zrak je bio vrlo zagušljiv. Bilo je toliko strašno da se Luce morala ugristi za usnu kako ne bi vrisnula.

Mimo nje je protrčao muškarac u časničkoj odori, zatim je stao.

»Što će ona tu? Ovo je ratna zona, a ne mjesto za medicinske sestre. Mrtva nam nećeš biti od pomoći, djevojko. Budi barem korisna. Moramo natovariti žrtve.«

Odjurio je prije nego što je Luce mogla odgovoriti. Ispod nje, mladićeve oči počele su se sklapati, a tresao se cijelim tijelom. Očajnički je pogledala oko sebe tražeći pomoć.

Kojih kilometar dalje nalazio se uzak zemljani puteljak s dva kamiona starinskog izgleda i dva niska, mala vozila hitne pomoći parkirana sa strane.

»Odmah se vraćam«, rekla je Luce mladiću, pritisnuvši njegov trbuh jače kako bi zaustavila krvarenje. Kada se odmaknula zajecao je.

Potrčala je prema kamionu i posrnula kada je iza nje pala još jedna granata i tlo se zaljuljalo.

Skupina žena u bijelim kutama okupila se oko stražnjeg dijela kamiona. Medicinske sestre. One će znati što treba učiniti, kako pomoći. Ali kada se Luce približila toliko da im je mogla vidjeti lica, izgubila je nadu. Bile su to mlade djevojke. Nekima nije bilo više od četrnaest. Njihove kute izgledale su poput kostima.

Pomno je promotrila njihova lica tražeći među njima svoje. Zacijelo je tu ležao razlog zašto je došla u taj pakao. Ali, nijedno nije izgledalo poznato. Nije razumjela pribrane i vedre izraze na licima djevojaka. Ni na jednoj se nije vidio užas kakav je, Luce je znala, bio jasno ispisan na njezinu licu. Možda su već previše vidjele i naviknule se na to što čini rat.

»Voda.« Iz kamiona je dopro glas starije žene. »Zavoji. Gaze.«

Dijelila je zalihe djevojkama, koje su se natovarile i zatim počele postavljati privremenu ambulantu uz cestu. Red ranjenika već su pomaknuli iza kamiona kako bi ih mogle obraditi. Još ih je dolazilo. Luce je stala u red. Bilo je mračno i nitko joj nije rekao ni riječ. Sada je već osjećala uznemirenost mladih medicinskih sestara. Zacijelo su radi vojnika bile naučene zadržati pribran i miran izraz, ali kada je djevojka ispred Luce posegnula za svojim dijelom zaliha, ruke su joj drhtale.

Vojnici oko njih kretali su se u parovima i hitro nosili ranjenike za ruke i noge. Neki od muškaraca koje su nosili mrmljali su i raspitivali se za bitku i težinu svojih rana. Bilo je i teže ranjenih, čije usne nisu mogle oblikovati pitanja jer su bile zaposlene susprezanjem krikova. Njih su nosili pridržavajući ih za struk, zato što su im nagazne mine odnijele jednu ili obje noge.

»Voda.« U Luceinim se rukama našao vrč. »Zavoji. Gaze.«

Glavna sestra mehanički je dodavala zalihe, spremna okrenuti se prema sljedećoj djevojci, ali ipak nije. Pogled je prikovala na Luce. Pogledala je dolje, a Luce je shvatila da je još uvijek u teškom suknenom kaputu Luškine bake iz Moskve. Što je bilo dobro, jer ispod kaputa imala je traperice i košulju iz svojeg života.

»Odora«, rekla je žena napokon istim jednoličnim glasom i dodala joj bijelu kutu i kapu kakve su nosile druge djevojke.

Luce je zahvalno kimnula, zatim se sklonila iza kamiona kako bi se presvukla. Bila je to lepršava bijela haljina koja joj je dopirala do gležnjeva i snažno vonjala na bjelilo. Pokušala je obrisati vojničku krv s ruku o vuneni kaput, zatim ga je bacila iza drveta. Ali kada je zakopčala odoru, zavrнула rukave i svezala remen oko struka, bila je sva prekrivena mrljama crvenim poput hrde.

Zgrabila je zalihe i potrčala natrag preko ceste. Prizor pred njom bio je jezovit. Časnik nije lagao. Bilo je najmanje stotinu muškaraca kojima je trebala pomoć. Pogledala je zavoje u rukama i zapitala se što učiniti.

»Sestro!« viknuo je muškarac. Gurao je nosila u stražnji dio vozila hitne pomoći. »Sestro! Ovdje je potrebna sestra!«

Luce je shvatila da se obraća njoj.

»Ah«, rekla je jedva čujno. »Mene zovete?«

Zavirila je u vozilo. Unutra je bilo skučeno i tamno. U prostoru namijenjenom za dvoje ljudi, sada ih je bilo šestero. Ranjeni vojnici bili su položeni na nosila ugurana s obje strane vozila na tri razine. Za Luce nije bilo mjesta, osim na podu. Netko ju je gurao u stranu. Bio je to muškarac koji je stavljao nosila na skučeni prazni prostor na podu. Vojnik koji je ležao na njima nije bio pri svijesti, a crna mu je kosa bila zalijepljena za lice.

»Hajde«, muškarac je rekao Luce. »Sada će krenuti.«

Kako se nije pomaknula, pokazao je prema drvenoj stoličici pričvršćenoj za stražnja vrata vozila isprepletenim uzetom. Sagnuo se i podmetnuo ruke da se Luce lakše popne na stoličicu. Još jedna granata zatresla je tlo, i Luce nije uspjela suspregnuti krik koji joj je pobjegao s usana.

Letimično je pogledala muškarca ispričavajući se, duboko udahнула i popela se. Kada je sjela na malenu stoličicu, dodao joj je vrč s vodom i kutiju sa zavojima i gazama. Počeo je zatvarati vrata.

»Čekajte«, prošaptala je Luce. »Što trebam učiniti?«

Muškarac je zastao.

»Znaš koliko traje vožnja do Milana. Povij im rane i pobrini se da im bude udobno. Daj sve od sebe.«

Vrata uz koja je sjedila Luce zalupila su se. Morala se čvrsto uhvatiti za stoličicu kako ne bi pala na vojnika koji joj je ležao pored nogu. U vozilu je bilo zagušljivo i vruće. Strašno je smrdjelo. Jedina svjetlost dolazila je od malog fenjera koji je visio na čavlu u kutu. Jedini prozor nalazio se točno iznad njezine glave, na vratima. Nije znala što se dogodilo s Giovannijem, mladićem s metkom u trbuhu. Hoće li ga ikada više vidjeti. Hoće li preživjeti noć.

Čula je zvuk automobilskog motora. Vozilo je krenulo. Vojnik na jednom od gornjih nosila počeo je stenjati. Nakon što su počeli voziti ujednačeno, Luce je čula kako nešto lagano sipi. Nešto je kapalo. Nagnula se naprijed i žmirnula prema mutnoj svjetlosti fenjera.

Krv vojnika na gornjem ležaju kapala je kroz platnena nosila na vojnika u sredini. Oči vojnika u sredini bile su otvorene. Gledao je kako mu krv pada na prsa, ali bio je toliko teško ranjen da se nije mogao pomaknuti. Nije ni pisnuo. Sve dok krv koja je isprva kapala nije počela curiti.

Luce je zacviljela kad i vojnik. Počela se podizati sa stoličice, ali da bi mogla stati, morala je opkoračiti vojnika na podu. Pažljivo je stala preko njegovih prsa. Dok je vozilo podrhtavalo na neravnom zemljanom puteljku, čvrsto se uhvatila za zategnuto platno gornjih nosila i odozdo pritislula pregršt gaze. Nakon nekoliko sekundi krv je promočila i umrljala joj prste.

»Pomognite!« viknula je vozaču hitne pomoći. Nije znala može li je uopće čuti.

»Što je?« vozač je govorio mjesnim narječjem.

»Vojnik... krvari. Mislím da će umrijeti.«

»Svi ćemo jednog dana umrijeti, ljepotice«, rekao je vozač. Zar je doista pokušavao očijukati. Trenutak potom okrenuo se prema njoj i pogledao kroz prozorčić iza vozačeva sjedala. »Gledaj, žao mi je. Ali, ništa ne mogu učiniti. Moram ih odvesti u bolnicu.«

Imao je pravo. Već je bilo kasno. Kada je Luce pomaknula ruku, krv je ponovo počela liptati. Tako jako da nije mogla vjerovati. Luce nije mogla naći riječi utjehe za mladića na srednjem ležaju, čije su oči bile razrogačene i prestravljene, a usne sumanuto šaptale Zdravomarijo.

Krv drugoga mladića tekla je na njegove bokove i skupljala se u uleknuću koju su na nosilima stvarali njegovi kukovi.

Luce je željela sklopiti oči i nestati. Željela je proći kroz sjenu koju je bacao fenjer i naći navjestitelja koji će je odvesti drugamo. Bilo kamo.

Na primjer, na stjenovitu plažu ispod kampusa Shorelinea. Gdje ju je Daniel poveo na ples na oceanu pod zvijezdama. Na jezero koje je vidjela u navjestitelju, u koji su nekada davno zaronili, kada je nosila žuti kupaći kostim. Radije bi bila u Maču i križu, čak i u najtežim trenucima koje je ondje doživjela, poput noći kada se sastala s Čamom u onome baru, nego u ovome vozilu hitne pomoći. I kada ga je poljubila. Bila bi radije u Moskvi, zato što je tu bilo gore. Takvo što nikada nije doživjela.

Ali...

Naravno da jest. Zacijelo je već proživjela nešto gotovo posve jednako. Zato je tu završila. Negdje u tome ratom razorenom svijetu nalazila se djevojka koja je umrla, ponovo oživjela i postala ona. U to je bila sigurna. Zacijelo je previjala rane, nosila vodu i susprezala poriv za povraćanjem. Misliti na djevojku koja je to već proživjela, dalo je Luce snage.

Krv koja je liptala opet je počela curiti, zatim polako kapati. Mladić na ležaju ispod se onesvijestio, pa je Luce dugo probdjela u tišini. Dok kapanje nije posve prestalo.

Uzela je ručnik i vodu i počela prati lice vojnika na srednjem ležaju. Odavno se nije okupao. Luce ga je nježno prala, zatim je promijenila zavoj oko njegove glave. Kada se osvijestio, dala mu je nekoliko gutljaja vode. Njegovo se disanje ujednačilo i prestao je s užasom zuriti u ležaj iznad sebe. Činilo se kao da mu je postalo ugodnije.

Kao da su i ostali vojnici našli neku utjehu u njezinoj njezi, čak i onaj koji je ležao na podu, koji nijednom nije otvorio oči. Umila je mladica na gornjem ležaju, iako je umro. Nije mogla objasniti zašto. Željela je da i on bude u miru.

Nije znala koliko je vremena prošlo. Sve što je Luce znala bilo je da je pao mrak, da je bilo zagušljivo, da su je boljela leđa, da joj se grlo osušilo i da je bila iscrpljena, a bilo joj je bolje nego bilo kome oko nje.

Vojnika na lijevim nosilima slijeva ostavila je za kraj. Bio je teško ranjen u vrat. Luce se bojala da bi mogao izgubiti još krvi ako mu pokuša ponovo previti ranu. Učinila je najbolje što je znala, sjela je na rub njegova ležaja, umila mu prljavo lice i isprala dio krvi iz plave kose. Vidjela je da je ispod prljavštine lijep. Vrlo naočit. Ali, njezinu pažnju privlačio je njegov vrat, koji je krvario kroz gazu. Svaki put kad bi mu se približila, kriknuo bi od boli.

»Ne brini«, šapnula je. »Izvući ćeš se.«

»Znam.« Njegov šapat bio je toliko tih i neizrecivo tužan, da Luce nije bila sigurna je li dobro čula. Sve do tada mislila je kako nije pri svijesti, ali činilo se da je nešto u njezinu glasu doprlo do njega.

Njegove su vjeđe zatreperile. Zatim su se polako otvorile.

Oči su bile ljubičaste.

Vrč s vodom ispao joj je iz ruke.

Daniel.

Nagonski je poželjela uvući se pored njega i prekriti mu usne poljupcima, pretvarati se kako nije toliko teško ranjen.

Kada ju je vidio, Danielove su se oči raširile i pokušao je ustati. Ali, tada je iz rane na vratu ponovo potekla krv i lice mu je posve probljedjelo. Luce nije imala izbora, morala ga je spriječiti.

»Pssst.« Gurnula ga je natrag na nosila i pokušala ga nagovoriti da se opusti.

Izvijao se pod njezinim stiskom. Svaki put kada je to učinio, zavoj se natopio jarkom svježom krvlju.

»Daniele, moraš se prestati opirati«, preklinjala ga je. »Molim te, prestani se opirati. Radi mene.«

Dug i strastven trenutak gledali su se u oči, zatim je vozilo naglo stalo. Stražnja su se vrata otvorila. Unutra je prodro val zaprepašćujući svježeg zraka. Vani su ulice bile tihe, ali čak i usred noći osjećala je da se nalaze u velikom gradu. Ovamo je vojnik rekao da idu kada joj je naredio da uđe u vozilo. Zacijelo su u bolnici u Milanu.

Dva muškarca u vojnim odorama pojavila su se na vratima i hitro i vješto počeli izvlačiti nosila. Nakon nekoliko minuta ranjenike su smjestili na kolica i odvezli. Muškarci su odgurnuli Luce kako bi mogli izvući Danielova nosila. Njegove vjeđe ponovo su zatreperile. Učinilo joj se kako je posegnuo za njom. Gledala je za njim iz stražnjeg dijela vozila sve dok nije nestao iz vida. Zatim je počela drhtati.

»Jesi li dobro?« Djevojka je provirila unutra. Bila je jedra i lijepa, malih rumenih usta i duge tamne kose skupljene u nisku pundu. Odora joj je pristajala bolje nego Luce, a bila je toliko bijela i čista da je Luce postala svjesna kako je sva umrljana krvlju i blatom.

Luce je skočila na noge. Osjećala se kao da su je uhvatili dok radi nešto neprilično.

»Dobro sam«, rekla je brzo. »Samo sam...«

»Ne moraš objašnjavati«, rekla je djevojka. Snuždila se kada je pogledala unutra. »Vidim da je bilo grozno.«

Luce je samo gledala dok je djevojka podizala vedro s vodom, stavljala ga u vozilo i penjala se unutra. Odmah se bacila na posao, oribala je krv s ležaja, oprala pod i izgurala valiče crvene vode kroz stražnja vrata. Zamijenila je prljave krpe koje su stajale u ormariću čistima i u fenjer dodala plina. Nije joj moglo biti više od trinaest. Luce je ustala kako bi joj pomogla, ali djevojka ju je otjerala pokretom ruke.

»Sjedni. Odmori se. Tek su te prebacili ovamo, zar ne?«

Luce je nesigurno kimnula.

»Jesi li na frontu došla posve sama?« Djevojka je na trenutak prekinula s čišćenjem, a kada je pogledala Luce, oči su joj bile ispunjene suosjećanjem.

Luce je zaustila da odgovori, ali usta su joj bila toliko suha da nije mogla. Kako je moguće da joj je toliko dugo trebalo da shvati kako gleda sebe?

»Jesam«, šapnula je nekako. »Bila sam posve sama.« Djevojka se nasmiješila.

»Pa, više nisi. Tu u bolnici ima nas cijela hrpa. Naše su sestre najljubavnije, a pacijenti najzgodniji. Mislim da ti to neće smetati.« Počela je pružati ruku, zatim ju je pogledala i shvatila koliko je prljava. Zahihotala se i ponovo podignula krpju. »Ja sam Lucia.«

Luce se suzdržala da kaže Znam.

»A ja...« Posve se smela. Pokušala se dosjetiti nekog imena, bilo kojeg, samo da posluži. »Ja sam Doree, Doria«, rekla je naposljetku. Bilo je to gotovo ime njezine majke. »Znaš li... kamo odvoze vojnike koji su stigli?«

»No, no. Nisi se valjda već zaljubila u kojega?« zadirivala ju je Lucia. »Nove pacijente odvoze na istočni odjel, na pregled vitalnih organa.«

»Na istočni odjel«, ponovila je Luce sebi u bradu.

»Ali, prvo trebaš otići gospođici Fiero u stacionaru medicinskih sestara. Ona je zadužena za upise i raspored«, zahihotala se Lucia ponovo, zatim je spustila glas i nagnula se prema Luce, »a utorkom popodne i za liječnika!«

Luce je mogla samo zuriti u Luciju. Toliko blizu, njezino prošlo utjelovljenje bilo je tako stvarno, tako živo, tako nalik djevojci kakvu bi Luce željela za prijateljicu, da su okolnosti bile imalo normalne. Željela je pružiti ruke i zagrliti Luciju, ali preplavio ju je neopisiv strah. Čistila je rane sedmorici polumrtvih vojnika, uključujući ljubav svojega života, ali kada je bila riječ o Luciji, nije bila sigurna što činiti. Djevojka se doimala odviše mladom da bi znala nešto o tajnama za kojima je tragala Luce, o

prokletstvu i izopćenicima. Bude li započela razgovor o utjelovljenjima i raj, Luce se bojala kako će Luciju samo preplašiti. Bilo je nešto u Lucijinim očima, nešto nedužno, iz čega je Luce shvatila da Lucia zna manje od nje.

Sišla je iz vozila i odmaknula se.

»Drago mi je što sam te upoznala, Doria!« doviknula je Lucia.

Ali, Luce je već otišla.

Ušla je u šest pogrešnih soba, naišla na tri zaprepaštena vojnika i srušila ormarić s lijekovima prije nego što ga je našla.

Sobu na istočnom odjelu Daniel je dijelio s dva vojnika. Jedan je bio tih muškarac kojem je cijelo lice bilo u zavojima. Drugi je glasno hrkao, bocu viskija nije dobro sakrio ispod jastuka, a noge su mu bile slomljene i podignute u zrak. Cijela soba bila je ogoljena i sterilna, ali imala je prozor koji je gledao na široku gradsku ulicu obrubljenu stablima naranča.

Dok je stajala pored njegova kreveta i gledala kako spava, Luce je vidjela kako je njihova ljubav mogla procvjetati. Mogla je vidjeti Luciju kako ulazi i donosi Danielu jelo, a on joj se polako otvara. I kako će, kada se Daniel posve oporavi, već biti nerazdvojni. Osjećala je ljubomoru, krivnju i zbunjenost, zato što nije mogla reći je li njihova ljubav bila nešto prelijepo ili još jedan primjer toga koliko je sve bilo pogrešno.

Kada su se upoznali bila je toliko mlada, pa je njihova veza u tome životu zacijelo bila vrlo duga. Proveli su mnoge godine zajedno prije nego što se dogodilo ono. Prije nego što je umrla i reinkarnirala se. Zacijelo je mislila kako će cijeli život provesti zajedno, ne znajući koliko dugo znači zauvijek.

Ali, Daniel je znao. On uvijek zna.

Luce je snuždeno sjela na rub njegova kreveta, pazeći da ga ne probudi. Možda nije uvijek bio toliko zatvoren i nedokučiv. Vidjela je kako joj je u njihovu životu u Moskvi u ključnom trenutku prije njezine smrti šapnuo nešto na uho. Uspije li sada razgovarati s njime, možda će se prema njoj ponašati drukčije nego Daniel kojega je poznavala. Možda neće toliko toga skrivati od nje. Možda će joj pomoći shvatiti. Možda će joj za promjenu reći istinu. Tada će se moći vratiti u sadašnjost, a između njih neće više biti potrebe za tajnama. To je bilo sve što je doista željela, da se mogu otvoreno voljeti. I da ona ne mora umrijeti.

Ispružila je ruku i dodirnula njegov obraz. Voljela je njegove obraze. Bio je iznuren i ranjen, vjerojatno je imao i potres mozga, ali obraz mu je bio topao i gladak, a što je bilo najvažnije, bio je Danielov. Kao i uvijek, bio

je prekrasan. Njegovo lice u snu bilo je toliko spokojno, da ga je Luce mogla satima gledati iz raznih kutova i ne bi joj bilo dosta. Za nju, bio je savršen. Kao i njegove besprijeorne usne. Kada ih je dodirnula, bile su toliko meke da se morala sagnuti i poljubiti ih. Nije se ni pomaknuo.

Usnama je pratila liniju njegove čeljusti, ljubila je dio njegova vrata koji nije bio modar i ključnu kost. Kada je došla do vrha desnog ramena, usne su zastale na malome bijelom ožiljku. Bilo kome osim njoj bio bi gotovo nevidljiv, ali Luce je znala kako se s toga mjesta šire Danielova krila. Poljubila je ožiljak. Bilo joj je teško gledati kako leži tako bespomoćan, znajući za što je sve sposoban. Kada bi je obavio krilima, Luce je uvijek gubila osjećaj za sve drugo. Što bi dala da ih je tada mogla vidjeti kako se šire i tako golema bijela i veličanstvena privlače svu svjetlost oko sebe! Spustila je glavu na njegovo rame, a ožiljak je gorio na njezinoj koži.

Naglo je podignula glavu. Nije shvatila da je zadrijemala dok je nije prenuo zvuk škripanja bolničkih kolica po neravnom drvenom podu u hodniku.

Koliko je sati? Sunčeva svjetlost ulazila je kroz prozor i obasjavala bijele plahte na krevetu. Razgibala je ukočeno rame. Daniel je još spavao. Ožiljak na njegovu ramenu izgledao je na jutarnjem svjetlu svjetliji. Luce je željela vidjeti i drugi, jednak, na drugom ramenu, ali bio je omotan gazom. Barem se činilo da je rana prestala krvariti.

Vrata su se otvorila i Luce je poskočila.

U do vratku je stajala Lucia s tri prekrivena poslužavnika na rukama.

»Ah! Tu si.« Zvučala je iznenađeno. »Znači, već su doručkovali?«

Luce se zarumenjela i odmahнула glavom.

»Ja... ah...?«

»Ah.« Lucijine oči su zasjale. »Znam taj pogled. Opasno si se zatreskala.« Stavila je poslužavnike na kolica i stala pored Luce. »Ne brini. Neću nikome reći... sve dok imaš moje dopuštenje.« Nakrivila je glavu kako bi pogledala Daniela. Dugo je zurila u njega. Nije se micala, ni disala.

Luce je znala da su se djevojčine oči razrogačile kada je prvi put vidjela Daniela, ali nije znala što je trebala osjećati. Suosjećanje. Zavist. Tugu. Sve to.

»Lijep je poput anđela.« Lucia je zvučala kao da će zaplakati. »Kako se zove?«

»Daniel.«

»Daniel«, ponovila je mlada djevojka kao da izgovara nešto sveto. »Jednoga dana upoznat ću takvoga muškarca. Jednoga dana sve ću ih izluditi. Baš kao ti, Doria.«

»O čemu ti to?« pitala je Luce.

»O drugome vojniku, dvoja vrata niže«, Lucia se obratila Luce, ali nije prestala gledati Daniela. »Giovanni, sjećaš se?«

Luce je odmahнула glavom. Nije se sjećala.

»Onaj koji ide sada na operaciju, a stalno pita za tebe.«

»Giovanni.« Mladić kojeg su upucali u trbuh. »Je li dobro?«

»Naravno«, nasmiješila se Lucia. »Neću mu reći da imaš dečka.« Namignula je Luce i pokazala na poslužavnike s doručkom. »Dopustit ću ti da razdijeliš doručak«, rekla je dok je izlazila. »Nađemo se poslije? Želim čuti sve o tebi i Danielu. Cijelu priču, dobro?«

»Naravno«, lagala je Luce, a u srcu ju je malo štreknulo.

Kada je ponovo ostala sama s Danielom, Luce je osjetila strah. Kada je u dvorištu njezine roditeljske kuće, nakon bitke s izopćenicima, Daniel vidio Luce kako ulazi u navjestitelja, izgledao je užasnuto. I u Moskvi je tako izgledao. Tko zna što će učiniti taj Daniel ako otvori oči i otkrije odakle je došla?

Ako ikada otvori oči.

Ponovo se nagnula nad njega. Mora otvoriti oči, zar ne?

Anđeli ne mogu umrijeti. Smatrala je da je to nemoguće, naravno, ali što ako svojim vraćanjem u prošlost nešto upropasti? Gledala je Povratak u budućnost i položila ispit iz kvantne fizike. Vjerojatno je stvarala zbrku u vremenu i prostoru. A Steven Filmore, demon koji je bio njezin profesor humanističkih znanosti u Shorelineu, rekao je nešto o tome kako se prošlost može preinačiti.

Nije znala što je to značilo, ali znala je da bi moglo biti vrlo loše. Na primjer, mogla je poništiti sve svoje živote. Ili je mogla ubiti svojeg dečka anđela. Luce se uspaničila. Zgrabila je Daniela za ramena i počela ga tresti. Lagano i nježno, ipak je prošao rat. Ali, dovoljno snažno kako bi mu dala do znanja da joj je potreban znak. Smjesta.

»Daniele«, šapnula je. »Daniele?«

Eto. Njegove su vjeđe zatreperile. Ispustila je uzdah. Kao prošle noći, njegove su se oči polako otvorile. I kao prošle noći, kada su vidjele Luce, počele su se širiti. Njegove usne su se razdvojile,

»Stara si.«

Luce se zarumenjela.

»Nisam«, rekla je smijući se. Nitko joj nikad prije nije rekao da je stara.

»Da, jesi. Doista si stara.« Izgledao je gotovo razočarano. Protrljao je čelo. »Hoću reći... Koliko sam bio...?«

Tada se sjetila. Lucia je bila nekoliko godina mlađa. Ali, Daniel je još nije upoznao. Kako je mogao znati koliko joj je godina?

»Ne brini zbog toga«, rekla je. »Daniele, moram ti nešto reći. Nisam... nisam ona kojom me smatraš. Hoću reći, jesam, pretpostavljam kako jesam uvijek, ali ovaj put sam došla iz... hm...«

Danielovo se lice izobličilo.

»Naravno. Prošla si kroz vrijeme i došla ovamo.«

Kimnula je.

»Morala sam.«

»Zaboravio sam«, šapnuo je, a Luce se još više zbunila. »Iz koliko daleke budućnosti? Ne. Nemoj mi reći.« Odmahnuo je rukom i odmaknuo se nekoliko centimetara od ruba kreveta, kao da se boji da će ga nečim zaraziti. »Kako je to moguće? U prokletstvu nema iznimke. Ne bi trebalo biti moguće da si ovdje.«

»Iznimke?« pitala je Luce. »Kakve iznimke? Moram znati...«

»Ne mogu ti reći«, rekao je i zakašljao. »Moraš sama shvatiti. Takva su pravila.«

»Doria.« U dovratku je stajala žena koju Luce prije nije vidjela. Postarija, plave kose i gruba, s uškrobljenom kapom Crvenog križa pričvršćenom ukosnicom, tako da joj je na glavi stajala koso. Luce isprva nije shvatila da se žena obraća njoj. »Ti si Doria, zar ne? Nedavno si prebačena ovamo?«

»Da«, rekla je Luce.

»Tvoju ćemo dokumentaciju morati urediti još ovoga jutra«, rekla je žena odsječno. »Nemam tvoje podatke. Ali, prije svega, učini mi uslugu.«

Luce je kimnula. Znala je da je u nevolji, ali imala je važnijih stvari o kojima je trebala brinuti, ne o toj ženi i njezinoj dokumentaciji.

»Vojnik Bruno ide na operaciju«, rekla je sestra.

»Dobro.« Luce se pokušala usredotočiti, ali sve što je željela bilo je vratiti se razgovoru s Danielom. Naposljetku je počela nešto postizati, pronalazila je još jedan dio slagalice njihovih života!

»Vojnik Giovanni Bruno zamolio je da dežurna sestra ne bude na njegovoj operaciji. Kaže kako mu je draža sestra koja mu je spasila život. Njegov anđeo.« Žena je oštro pogledala Luce. »Ova mi djevojka kaže da si

to ti.«

»Ne«, rekla je Luce. »Nisam...«

»Nije važno. On tako misli«, pokazala je prema vratima. »Idemo.«

Luce je ustala s Danielova kreveta. Skrenuo je pogled i pogledao kroz prozor. Uzdahnula je.

»Moram razgovarati s tobom«, šapnula je, premda je nije pogledao. »Odmah se vraćam.«

Operacija nije bila toliko grozna. Luce je samo morala držati Giovannija za malu, meku ruku i šaptati mu. Nekoliko puta morala je dodati liječniku instrumente i pokušati ne gledati kada je posegnuo u tamnocrvenu masu Giovannijeva rasporena trbuha i izvukao komade krvavoga šrapnela. Ako se liječnik i pitao zašto je toliko neiskusna, nije rekao ništa. Nije izbivala duže od sata.

Dovoljno dugo da se vrati i nađe Danielov krevet prazan. Lucia je mijenjala plahte. Potrčala je prema Luce, koja je pomislila kako će je zagrliti. Ali, samo joj se srušila do nogu.

»Što se dogodilo?« pitala je Luce. »Kamo je otišao?«

»Ne znam.« Djevojka je počela plakati. »Otišao je. Samo je otišao. Ne znam kamo.« Pogledala je Luce, a svijetlosmeđe oči punile su se suzama. »Rekao je da ti kažem zbogom.«

»Ne može samo tako otići«, rekla je Luce sebi u bradu. Nisu imali priliku razgovarati.

Naravno da nisu. Daniel je otišao, ali znao je što radi. Nije joj želio reći cijelu istinu. Nešto je skrivao. Kakva je to pravila spomenuo? I iznimku?

Lucijino lice bilo je rumeno. Njezin govor prekidalo je štucanje.

»Znam kako ne bih trebala plakati... Ne mogu objasniti, ali... osjećam se kao da je netko umro.«

Luce je poznavala taj osjećaj. To im je bilo zajedničko. Kada je Daniel otišao obje su djevojke bile neutješne. Luce je stegnula šake, osjećala je ljutnju i malodušnost.

»Ne budi djetinjasta.«

Luce je trepnula. Prvo je pomislila da se djevojka obraća njoj, zatim je shvatila kako Lucia kori samu sebe. Luce je ispravila leđa, koja su drhtala, kao da pokušava zauzeti položaj spokoja koji je vidjela kod drugih medicinskih sestara.

»Lucia«, Luce je krenula prema djevojci, želeći je zagrliti.

Ali, djevojka se povukla natrag i okrenula leđa Luce kako bi gledala

Danielov prazan krevet.

»Dobro sam.« Zatim se vratila skidanju plahti. »Sve što možemo kontrolirati jest naš posao. To nam sestra Fiero stalno ponavlja. Ostalo je izvan naše kontrole.«

Ne. Lucia nije bila u pravu, ali Luce nije znala kako je ispraviti. Luce nije mnogo toga razumjela, ali jedno je znala: njezin život nije morao biti izvan njezine kontrole. Imala je moć kovati svoju sudbinu. Nekako. Nije još sve shvatila, ali osjećala je da se rješenje bliži. Kako bi se inače našla na ovome mjestu? Kako bi znala da je vrijeme da krene dalje?

Na kasnojutarnjem suncu produžila se sjena ormara sa zalihama koji je stajao u kutu. Izgledala je kao da bi je mogla upotrijebiti, ali nije bila posve sigurna može li je prizvati. Na trenutak se usredotočila i čekala kada će ugledati mjesto na kojem se mreška. Eno. Vidjela je kako se trza. Uхватила ju je boreći se s osjećajem odvratnosti koji još nije nadvladala.

Na drugoj strani sobe, Lucia se usredotočila na plahte i skrivanje suza.

Luce je brzo djelovala, oblikovala je navjestitelja u kuglu, koju je zatim razvukla brže nego ikada prije.

Zadržala je dah, zamislila želju i nestala.

Četvrto poglavlje

VRJEME OTVARA STARE RANE

MILANO, ITALIJA, 25. SVIBNJA 1918.

Kada je izašao iz navjestitelja, Daniel je bio na rubu i jedva se suzdržavao. Nije znao kako što prije doznati u kojem se vremenu i na kojem mjestu nalazi i što treba činiti. Ali, znao je da je u blizini barem jedna inačica Luce i da joj je potreban.

Prostorija je bila bijela. Na krevetu ispred njega bile su bijele plahte, u kutu se nalazio bijelo uokviren prozor, a kroz okno je tukla bijela svjetlost. Na trenutak je sve bilo tiho. Zatim su navrla sjećanja.

Milano.

Vratio se u bolnicu u kojoj je ona bila medicinska sestra koja je brinula o njemu u prvom strašnom svjetskom ratu. Na krevetu U kutu ležao je Traverti, njegov cimer iz Salerna, koji je na putu za kantinu stao na nagaznu minu. Obje noge su mu bile opečene i slomljene, ali bio je toliko šarmantan da su mu sestre potajno donosile viski. Uvijek je bio spreman za šalu s Danielom. A u drugome kutu sobe nalazio se Max Porter, Britanac opečena lica, koji nije ni pisnuo dok mu nisu skinuli zavoje, a tada je kriknuo i izgubio razum.

Baš tada oba su Danielova bivša cimera imali popodneвно spavanje pod morfijem.

U sredini sobe nalazio se krevet na kojem je ležao zbog metka koji ga je u blizini fronte kod rijeke Piave pogodio u vrat. Tako su ih glupo napali, upali su ravno u zamku. Ali, Daniel se uvojačio samo zato što je Lucia bila medicinska sestra, pa je to bila dobra zamisao. Protrljao je mjesto gdje je bio ranjen. Osjećao je bol kao da je bilo jučer. Da je ostao dovoljno dugo da rana zacijeli, liječnici bi bili zapanjeni shvativši da nema ožiljka. Toga dana njegov vrat mu je bio gladak kao da nikada nije bio ranjen.

Tijekom stoljeća, Daniela su tukli, bacali s balkona, ranili u vrat, trbuh, nogu, mučili vrućim ugljenom i vukli kroz desetak gradskih ulica. Ali, da je tko pomno pretražio svaki centimetar njegove kože, otkrio bi tek dvije male brazgotine: dvije tanke bijele crte iznad lopatica odakle su se širila krila.

Svi pali anđeli dobili su takve ožiljke kada su uzeli ljudska tijela. Na neki način, ožiljci su bili sve što su mogli pokazati. Većina ih je uživala u imunosti na ožiljke. Osim Arriane, no njezin je ožiljak na vratu posve drukčija priča. Ali Cam, čak i Roland upuštali su u najstrašnije tučnjave

sa svima na svijetu. Naravno, nikada nisu izgubili od smrtnika, ali njima kao da se sviđalo što su iz tučnjava izlazili malo slomljeni. Za nekoliko dana ponovo su izgledali besprijekorno.

Za Daniela, život bez ožiljaka bio je još jedan pokazatelj kako nema vlast nad svojom sudbinom. Ništa nije ostavilo na njemu ni ogrebotinu. Njegova ga je ispraznost gušila, naročito kada je bila riječ o Luce.

Odjednom se sjetio da ju je 1918. vidio tu. Svoju Luce. Sjetio se i kako je pobjegao iz bolnice.

Samo je to moglo ostaviti ožiljak na Danielu, na njegovoj duši.

Bio je zbunjen kada ju je vidio, tada kao i sada. Cijelo to vrijeme mislio je kako smrtna Lucinda ne bi mogla takvo što učiniti, putovati navrat-nanos kroz vrijeme i posjećivati svoja prošla utjelovljenja. Nije bilo moguće da je još živa. Naravno, sada je Daniel znao kako se nešto u životu Lucinde Price promijenilo. Ali što? Počelo je s time što nije prisegnula raj, ali bilo je tu još...

Zašto to nije mogao shvatiti? Pravila i parametre prokletstva znao je bolje od ikoga, pa kako mu je onda odgovor izmicao?

Luce. Zacijelo je promjenu u svojoj prošlosti sama prouzročila. Kada je to shvatio, srce mu je zadrhtalo. Sigurno se dogodilo kada je bježala kroz navjestitelje. Naravno, učinila je nešto kako bi to postalo moguće. Ali kada? Gdje? Kako? Daniel na to nije mogao utjecati. Morao ju je naći, kao što joj je uvijek obećavao. Ali istodobno je morao biti siguran kako će učiniti sve što mora da promijeni prošlost i omogući rođenje svoje Luce, Lucinde Price.

Uspije li je dostići, možda će joj moći pomoći. Mogao bi joj pokazati kako doći u trenutak u kojem je promijenila pravila igre za sve njih. U Moskvi su se mimoišli, ali sada će je naći. Mora međutim shvatiti zašto je došla baš tu. Uvijek je postojao razlog, nešto unutra, duboko u uspomenama...

Ah.

Krila su ga zaboljela i osjećao je sram. Njezina smrt u Italiji bila je mračna i ružna. Jedna od najgorih. Nikada neće prestati kriviti sebe zbog užasnog načina na koji je umrla.

Ali to će se dogoditi mnogo godina nakon trenutka u kojem se Daniel nalazio. Bio je u bolnici u kojoj su se prvi put sreli, kada je Lucia bila mlada i lijepa, nedužna a istodobno smjela. Odmah ga je zavoljela cijelim svojim bićem. Premda je bila premlada da bi joj Daniel pokazao kako je zaljubljen u nju, njezinu ljubav nikada nije obreshrabrio. Kada su se

šetali ispod naranača na Piazzzi della Rcpublika, uzela ga je za ruku, ali kada ju je on stegnuo, pocrvenjela je. Uvijek mu je bilo smiješno kako je mogla biti toliko odvažna i istodobno sramežljiva. Govorila mu je kako bi se jednoga dana željela udati za njega.

»Vratio si se!«

Daniel se naglo okrenuo. Nije čuo kada su se vrata iza njega otvorila. Kada ga je vidjela Lucia je poskočila. Široko se osmjeivala pokazujući besprijeckorne sitne bijele zube. Njezina ljepota oduzimala mu je dah.

Što je mislila kada je rekla da se vratio? Ah, to je bilo onda kada se sakrio od Luce, bojeći se da je nehotice ne ubije. Nije joj smio ništa otkriti, sve je pojedinosti morala doznati sama. Čak i da je nešto izdaleka natuknuo, ona bi se jednostavno zapalila. Da je ostao, možda bi ga nemilice ispitivala i natjerala da joj prizna istinu... Nije se usudio.

Dakle njegova je prijašnja inačica pobjegla. Zacijelo je već bio u Bolonji.

»Jesi li dobro?« pitala je Lucia i približila se. »Zbilja bi trebao leći. Tvoj vrat«, posegnula je rukom prema mjestu gdje je bio pogođen prije nešto više od devedeset godina. Razrogačila je oči i povukla ruku. Odmahnula je glavom. »Mislila sam... mogla bih se zakleti...«

Hrpom papira koje je držala u ruci počela je hladiti lice. Daniel ju je uzeo za ruku i posjeo na rub kreveta.

»Molim te«, rekao je, »možeš li mi reći je li tu bila jedna djevojka...«

Djevojka baš poput tebe.

»Doria?« pitala je Lucia. »Tvoja... prijateljica? Lijepa kratke kose i u neobičnim cipelama?«

»Da.« Daniel je ispustio uzdah. »Možeš li mi reći gdje je? Vrlo je hitno.« Lucia je odmahнула glavom. Nije mogla prestati zuriti u njegov vrat. »Koliko sam dugo ovdje?« pitao je.

»Došao si sinoć«, rekla je. »Zar se ne sjećaš?«

»Sve mi je mutno«, lagao je Daniel. »Vjerojatno sam ozlijedio glavu.«

»Bio si vrlo teško ranjen.« Kimnula je. »Sestra Fiero mislila je kako nećeš preživjeti do jutro, kada dolaze liječnici...«

»Da.« Sjetio se. »Tako je mislila.«

»Ali, jesi i svi smo zbog toga vrlo sretni. Mislim da je Doria cijelu noć bila uz tebe. Sjećaš li se toga?«

»Zašto bi to učinila?« rekao je Daniel, toliko oštro da je preplašio Luciju. Naravno da je Luce ostala uz njega. On bi učinio isto.

Lucia je šmrknula. Uzrujao ju je, a zapravo se trebao ljutiti na sebe.

Jednom ju je rukom zagrlio, a u glavi mu se zavrtjelo. Kako je bilo lako zaljubiti se u svaki trenutak njezina života! Morao je leći kako bi se pribrao.

»Znaš li gdje je sad?«

»Otišla je.« Lucia je tjeskobno grizla usnu. »Nakon što si otišao, uznemirila se i otišla. Ali ne znam kamo.«

Dakle, već je pobjegla. Kakva je budala bio, teško se vukao kroz prošlost, a ona je hitala. Morao ju je uhvatiti i usmjeriti prema trenutku kada je sve mogla promijeniti. Nikada je ne bi napustio, nikada nikome ne bi dopustio da joj naudi, bio bi uz nju i zauvijek je volio. Skočio je s kreveta. Bio je već na vratima kada ga je djevojčina ruka povukla natrag.

»Kamo ćeš?«

»Moram ići.«

»Za njom?«

»Da.«

»Ali, morao bi još malo ostati.« Njezin dlan u njegovoj ruci bio je vlažan. »Liječnici su rekli da moraš mirovati«, rekla je tiho. »Ne znam što mi je, ali neću moći podnijeti da odeš.«

Daniel se osjećao grozno. Pritisnuo je njezinu malu ruku sebi na srce.

»Srest ćemo se opet.«

»Ne.« Odmahnula je glavom. »To su mi rekli otac i brat zatim su otišli u rat i poginuli. Nemam više nikoga. Molim te, nemoj ići.«

Nije to mogao podnijeti. Želi li je ikada više naći, morat će smjesta otići.

»Kada rat završi, opet ćemo se sresti. Jednoga ljeta otići ćeš u Firencu i kada budeš spremna, naći ćeš me u parku Boboli.«

»Što ću učiniti?«

»Nalazi se točno iza palače Pitti, na kraju Ulice pauka u vrtu hortenzija. Potraži me.«

»Sigurno buncaš. To je suludo!«

Kimnuo je. Znao je to. Prezirao je činjenicu kako nije bilo druge nego pustiti tu lijepu i dragu djevojku da krene tako strašnim putem. Jednostavno će morati otići u taj vrt, kao što on sada mora otići za Lucindom.

»Bit ću ondje i čekat ću te. Vjeruj u to.«

Kad ju je poljubio u čelo, njezina su ramena počela podrhtavati od tihih jecaja. Protivno svakom nagonu, Daniel se okrenuo i strelovito pohitao naći navjestitelja koji će ga vratiti dalje u prošlost.

Peto poglavlje

STRANPUTICOM

HELSTON, ENGLESKA, 18. LIPNJA 1854.

Luce je pojurila u navjestitelja poput automobila koji nekon trolirano ubrzava. Udarala je i odbijala se o sjenovite stijenke, osjećala se kao da su je bacili u otvor za smeće. Nije znala kamo ide i što će naći kada stigne, ali taj joj se navjestitelj činio užim i manje savitljivim od prošloga, ispunjen vlažnim i pištavim vjetrom koji ju je gurao sve dublje u mračan tunel.

Grlo joj je bilo suho, a tijelo iscrpljeno od nespavanja. Sa svakim okretom osjećala se sve nesigurnije i izgubljenije.

Što je radila u tome navjestitelju?

Sklopila je oči i pokušala misliti na Daniela, na njegove snažne ruke, žar strasti u očima, lice koje bi se posve promijenilo kada bi ušla u sobu, tihi utjehu koju su joj pružala krila omotana oko nje dok su se uzdizali visoko i daleko od svijeta i briga.

Kako glupo od nje što je pobjegla! Te noći u dvorištu, mislila je kako nema drugog izbora nego ući u navjestitelja. Ali, zašto! Zašto je to učinila? Zbog kakve joj se glupe zamisli učinilo da je to pametan potez? Sada je bila daleko od Daniela i baš svih do kojih joj je bilo stalo. Sve je to bila njezina greška.

»Kakva glupača!« viknula je u mrak.

»Hej«, viknuo je glas. Bio je grub i neugodan i kao da je dolazio iz neposredne blizine. »Nema potrebe za vrijeđanjem!«

Luce se ukočila. U potpunoj tami njezina navjestitelja nije bilo nikoga osim nje. Zar ne? Zacijelo joj se pričinilo. Požurila je dalje.

»Daj uspori malo!«

Zastao joj je dah. Čiji god glas bio, nije zvučao iskrivljeno ni kao da dolazi iz daljine, kao što bi zvučao netko tko govori kroz sjenu. Ne, netko je bio unutra. Pored nje.

»Ima li koga?« viknula je i teško progutala.

Nije bilo odgovora.

Fijukanje vjetra u navjestitelju postalo je glasnije, a u ušima joj je zujalo. Posrćući nastavila je dalje, a strah u njoj je rastao. Zatim je vjetar koji je fijukao pored nje posve nestao i zamijenio ga je drugi zvuk, isprekidan šum. Nešto poput valova koji udaraju u obalu u daljini.

Ne, zvuk je bio odviše ravnomjerman za valove, pomislila je Luce. Vodopad.

» Uspori, rekao sam.«

Luce se lecnula. Glas se vratio. Netko se nalazio nekoliko centimetara od njezina uha i održavao je razmak dok je Luce trčala. Sada je zvučao ljutito.

»Ako nastaviš tako letjeti s mjesta na mjesto, ništa nećeš naučiti.«

»Tko si? Što želiš?« vikala je »Uf!« Obrazom je udarila u nešto hladno i i tvrdo. Zaglušio ju je šum vodopada, koji se nalazio toliko blizu da je osjetila kako je prskaju hladne kapi. »Gdje sam?«

»Tu si. Na... stanci. Jesi li ikada čula da je netko zastao kako bi pomirisao božure?«

»Misliš ruže?« Luce je pipala u tami i udisala prodoran metalni miris koji nije bio neugodan ni nepoznat, samo zbunjujuć. Shvatila je kako nije izašla iz navjestitelja i našla se usred svojeg prošlog života, što je moglo značiti samo jedno...

Još uvijek je bila unutra.

Bilo je vrlo mračno, no oči su joj se počele privikavati. Navjestitelj je dobio oblik male špilje. Zid iza nje bio je od istog hladnog kamena kao pod s usjeklinom kroz koju je tekla voda. Vodopad koji je čula, nalazio se negdje gore. A ispod nje? Kamena izbočina duga oko tri metra, a iza toga ništa. Samo tama.

»Nisam znala da je to moguće«, šapnula je Luce samoj sebi.

»Što?« rekao je promukli glas.

»Zaustaviti se u navjestitelju«, rekla je. Nije to rekla njemu, nije ga mogla ni vidjeti, ali činjenica da je zaglavila na nepoznatom mjestu s nekim koga nije poznavala svakako je bilo nešto zbog čega se trebala zabrinuti. Nije se mogla prestati čuditi svojoj okolini. »Nisam znala da postoji prostor između.«

On je sluzavo frknuo kroz nos.

»Djevojko, knjiga bi se mogla napisati o svemu što ne znaš. Zapravo, mislim da ju je netko već napisao. Ali, nije ni tu ni tamo.« Zakašljao je hropćući. »Zbilja sam mislio na božure.«

»Tko si?« Luce je sjela i naslonila se na zid. Nadala se kako osoba kojoj je pripadao glas ne može vidjeti koliko joj dršću noge.

»Tko? Ja?« pitao je. »Ja sam... samo ja. Često sam tu.«

»Dobro... I što tu radiš?«

»Ah, znaš, ništa posebno.« Pročistio je grlo, a to je zvučalo kao da netko grglja s kamenjem u grlu. »Tu mi se sviđa. Lijepo je i mirno. U nekim navjestiteljima je pravi cirkus. Ali, ne u tvojima, Luce. Barem ne

još.«

»Zbunjena sam.« Luce je bila više od toga, bila je prestravljena. Je li uopće trebala razgovarati s tim strancem? Kako joj je znao ime?

»Uglavnom sam tek usputan promatrač, ali nekada se pobrinem za putnike.« Sada joj je bio bliže i Luce je prožela jeza. »Kao sada o tebi. Vidiš, već sam dugo tu, a putnicima nekad treba savjet. Jesi li vidjela vodopad? Vrlo lijep pogled. Od svih vodopada, ovaj je zaslužio pet plus.«

Luce je odmahnula glavom.

»Ali rekao si kako je ovo moj navjestitelj? Poruka iz moje prošlosti. Zašto si ti...«

»Pa, žao mi jeeeeee!« Njegov glas postajao je sve piskutaviji i srditiji. »Ali, prvo ću te nešto pitati. Ako su putevi koji vode u tvoju prošlost toliko dragocjeni, zašto si svoje navjestitelje ostavila širom otvorene tako da svatko može ući? A? Zašto ih nisi zaključala?«

»Nisam, hmm...« Luce nije imala pojma da je ostavila navjestitelje otvorene. Ni da ih se moglo zaključati.

Čula je tiho bup, kao kada se odjeća ili cipele bace u kovčeg, ali još uvijek nije vidjela ništa.

»Vidim da nisam poželjan. Neću ti više trošiti vrijeme.« Glas je odjednom zvučao prigušeno. Zatim je postao još tiši, kao da dolazi iz daljine: »Zbogom.«

Glas je nestao u tami. Navjestitelj je utonuo u tišinu. Čuo se tek blag zvuk vodopada. I očajničko udaranje Luceina srca. Još trenutak i ostatak će sama. Taj ju je glas preplašio, uznemirio, doveo do ruba... ali barem nije bila sama.

»Čekaj!« viknula je i ustala.

»Da?« Glas se smjesta vratio u neposrednu blizinu.

»Nisam te namjeravala izbaciti«, rekla je. Iz nekog razloga nije bila spremna da glas nestane. Bilo je nešto u njemu. Poznavao ju je. Oslovio ju je imenom. »Samo sam željela znati tko si.«

»Ah, dovraga«, rekao je malo nestašno. »Možeš me zvati... Bili.«

»Bili«, ponovila je i žmirnula kako bi vidjela više od nejasnih zidova špilje oko sebe. »Jesi li nevidljiv?«

»Nekad. Ne uvijek. Ne moram biti, to je sigurno. Zašto? Željela bi me vidjeti?«

»Pa, tada ne bi sve bilo toliko čudno.«

»Ne ovisi li to o tome kako izgledam?«

»Pa...« počela je Luce.

»Dakle«, zvučao je kao da se smiješi. »Kako bi željela da izgledam?«

»Ne znam.« Luce se prebacivala s noge na nogu. Njezin lijevi bok bio je vlažan od kapi vodopada. »Zar to doista ovisi o meni? Kako izgledaš.«

»Toga ima cijeli niz. Vjerojatno bi željela da počnem s nečim simpatičnim. Imam li pravo?«

»Vjerojatno...«

»Dobro«, promrmljao je glas. »Humina, humina, humina, hmmm.«

»Što radiš?« pitala je Luce.

»Pripremam se.«

Bljesnulo je svjetlo. Bio je to udar koji bi Luce bio odbacio natrag da se iza nje nije nalazio zid. Bljesak se smanjio do male i hladne svjetlosne lopte, koja je osvjetljivala grub i siv kamen pod njezinim nogama. Iza nje se protezao kameni zid niz koji je curila voda. A na podu ispred nje stajao je mali groteskni životinjski lik, gargojl.

»Evo! « rekao je.

Bio je tridesetak centimetara visok i čučao je, prekriženih ruku i nalakćen na koljena. Njegova koža bila je boje kamena, ali kada joj je mahnuo, vidjela je kako je savitljiv kao da je načinjen od mesa i mišića. Izgledao je poput kipova koji se nalaze na vrhovima katoličkih crkava. Nokti na nogama i rukama bili su dugi i šiljasti, poput kandži. Njegove uši također su bile šiljaste i probušene, nosio je male kamene okrugle naušnice. Na vrhu naboranog i mesnatog čela stršale su dvije kvrge, poput rogova. Debele usne bile su napućene u grimasu zbog koje je izgledao kao vrlo stara beba.

»Dakle, ti si Bili?«

»Tako je«, rekao je. »Ja sam Bili.«

Bili je bio čudno stvorenje, ali sigurno nije ulijevao strah. Luce ga je obišla i primijetila kako mu iz kralježnice strše oštri kralješci. Mala siva krila skupio je iza sebe, a vrhove je savio.

»Kako ti se čini?« pitao je.

»Super«, rekla je bezizražajno. Kada je ugledala krila, makar bila Billova, osjetila je toliku čežnju za Danielom da ju je zabolio trbuh.

Bili je ustao. Bilo je neobično vidjeti kako se ruke i noge od kamena pomiču poput ljudskih.

»Ne sviđa ti se kako izgledam. Mogu ja i bolje«, rekao je i nestao u bljesku. »Čekaj.«

Bljesak.

Ispred nje, obavijen aurom od svjetlucave ljubičaste svjetlosti, stajao

je Daniel. Njegova skupljena krila bila su veličanstvena i golema i prizivala su je. Ispružio je ruku, a ona je suspregnula disanje. Znala je kako nešto nije u redu, kako Daniel ne bi trebao biti tu i kako je baš usred nečega, ali nije se mogla sjetiti što je posrijedi. Njezine misli bile su zbrkane, sjećanja nejasna. Ali, ništa nije bilo važno. Tu je bio Daniel. Poželjela je vrištati od sreće. Prišla mu je i stavila ruku u njegovu.

»Evo«, rekao je tiho. »Takav sam odgovor želio.«

»Što?« šapnula je Luce zbunjeno. Nešto joj je govorilo da se treba odmaknuti. Ali, Danielov pogled nije zamijetio njezino oklijevanje i dopustila mu je da je uzme u zagrljaj i zaboravi sve u okusu njegovih usana.

»Poljubi me«, kreketao je promuklo. Billov glas.

Luce je kriknula i odskočila. Osjećala se kao da se probudila iz duboka sna. Što se dogodilo? Kako je mogla pomisliti da je u Billu vidjela... Daniela? Prevario ju je. Istrgnula je ruku iz njegove, ili ju je možda on ispustio kada je bljesnulo nakon čega se pretvorio u golemu žabu krastaču. Dva puta je zakreketao, zatim je skočio prema vodi koja je curila po zidu špilje. Munjevito je polizao vodu.

Luce je teško disala. Pokušavala je ne pokazati koliko je razočarana.

»Dosta«, rekla je oštro. »Pretvori se u gargojla. Molim te.«

»Kako želiš.«

Bljesak.

Bill se vratio. Čučao je ruku prekriženih na koljenima. Bio je nepomičan poput kamena.

»Mislilo sam da ćeš se predomisлити«, rekao je. Luce je odvrátila pogled. Bilo joj je neugodno što ju je prevario i ljutila se jer je očito u tome uživao. »Sad kad smo to riješili«, rekao je žureći na mjesto gdje ga može vidjeti, »što bi željela doznati prvo?«

»Od tebe? Ništa. Nemam pojma što ćeš uopće tu.«

»Uzrujao sam te«, rekao je Bili i pucnuo kamenim prstima. »Oprosti. Samo sam pokušavao otkriti što voliš. Znam da ti se sviđaju Daniel Grigori i slatki mali gargojli.« Brojio je na prste. »Žabe ti se ne sviđaju. Mislim da sam shvatio. Neću to više raditi.« Raširio je krila i poletio kako bi joj sjeo na rame. Bio je težak. »To su samo trikovi zanata«, šapnuo je.

»Ne trebaju mi nikakvi trikovi.«

»Daj, smiri se. Ne znaš ni kako zaključati navjestitelja i zaštititi ga od neželjenih posjetitelja. Zar ne želiš barem to naučiti?«

Luce je podignula obrvu.

»Zašto mi želiš pomoći?«

»Znaš, nisi prva koja bježi u prošlost, a svima je potreban vodič. Imaš sreću što si naišla na mene. Mogla si završiti s Vergilijem...«

»S Vergilijem?« pitala je Luce, sjetivši se sata engleskog iz drugog razreda srednje. »Tipom koji je vodio Dantea kroz devet krugova pakla?«

»Da, s njime. Toliko je dosadan, od njega mi se spava. U svakom slučaju, ti i ja ne putujemo kroz pakao«, objasnio je slegnuvši ramenima. »Turistička je sezona.«

Luce se sjetila kako je Luška nestala u plamenu i oštre boli koja ju je prožela kada joj je Lucia rekla da je Daniel otišao iz bolnice u Milanu.

»Ponekad mi se čini kao da sam u paklu«, rekla je.

»To je samo zato što nam je trebalo toliko dugo da se upoznamo.«

Bili je pružio malu kamenu ruku. Luce je oklijevala.

»Pa, dobro, hmm, na čijoj si strani?«

Bili je zazviždao.

»Zar ti nitko nije rekao da su stvari složenije od toga? Da su nakon toliko tisućljeća slobodne volje granice između dobra i zla prestale biti oštre?«

»Znam, ali...«

»Gledaj, ako će ti biti lakše, jesi li čula za mjerodavne?« Luce je odmahнула glavom. »Oni su poput nadzornih kamera u navjestiteljima, paze da navjestitelji stignu kamo su se uputili. Članovi mjerodavnih su nepristrani, dakle ne biraju između dobra i zla. Jasno?«

»Dobro«, kimnula je Luce. »Dakle, ti si jedan od mjerodavnih?«

Bili je namignuo.

»Gotovo smo tu, pa... ?«

»Gotovo smo gdje?«

»U sljedećem životu u koji putuješ, u onome koji je bacio sjenu u kojoj smo sada.«

Luce je dodirnula vodu što se slijevala po zidu.

»Ova sjena... navjestitelj... je drukčiji.«

»Ako jest, to je zato što ti tako želiš. Željela si špilju, odmorište unutar navjestitelja i to se pojavilo.«

»Nisam željela odmorište.«

»Ali, bilo ti je potrebno. Navjestitelji to osjećaju. Osim toga, tu sam ja, pomažem ti, želim to umjesto tebe.« Mali gargojl je slegnuo ramenima, a Luce je to zazvučalo kao da su se sudarila dva oblutka. »Unutrašnjost navjestitelja nije nikakvo mjesto. To je ništavilo, mračan odjek dijela tvoje

prošlosti. Svaki je drukčiji, prilagođen potrebama svojih putnika, sve dok su unutra.«

Zamisao da odjek Luceine prošlosti bolje od nje zna što ona želi ili treba, bila je suluda.

»Koliko ljudi ostaju unutra?« pitala je. »Danima? Tjednima?«

»Nema tu vremena. Ne kako ga ti zamišljaš. U navjestiteljima ne prolazi stvarno vrijeme. Ali, svejedno ne želiš ostati odviše dugo. Mogla bi zaboraviti kamo ideš i zauvijek se izgubiti. Postati lutalica. To je grozno. Ovo su vrata, ne odredište.«

Luce je naslonila glavu na vlažni kameni zid. Nije znala što misliti o Billu.

»To je tvoj posao? Biti vodič, hmm, putnicima poput mene?«

»Da, upravo tako.« Bili je pucnuo prstima, a od trenja se stvorila iskra. »Pogodila si.«

»Kako je biće poput tebe zaglavilo na takvome poslu?«

»Oprosti, ali ponosim se svojim poslom.«

»Htjedoh reći, tko te zaposlio?«

Bili je trenutak razmišljao, a mramorne oči okretale su se u dupljama.

»Gledaj na to kao na volonterski posao. Dobar sam u putovanju navjestiteljima i to je sve. Nema razloga da svoje znanje ne proširim.« Okrenuo se prema njoj i glavu naslonio na kamenu ruku. »I u koje vrijeme idemo?«

»U koje vrijeme...?« Luce je zbunjeno zurila u njega.

»Nemaš pojma, zar ne?« Udario se po čelu. »Želiš mi reći kako si izronila iz sadašnjosti bez osnovnoga znanja o putovanju kroz vrijeme? I da je za tebe potpuna tajna kako si dospjela u vrijeme u kojem se nalaziš?«

»Kako sam to mogla naučiti?« pitala je Luce. »Nitko mi ništa nije rekao.«

Bili je odlepršao s njezina ramena i sada je hodao po izbočini.

»Imaš pravo, imaš pravo. Vratit ćemo se na početak.« Stao je ispred Luce i stavio ruke na široke kukove. »Dakle, što želiš?«

»Želim... biti s Danielom«, rekla je polako. Bilo je toga još, ali nije bila sigurna kako objasniti.

»Aha!« Bili je sada izgledao još zbunjeniji nego inače, s debelim čelom kamenim usnama i nosom. »Rupa u tvojoj obrani, odvjetnice! Daniel je bio pored tebe kada si pobjegla iz svojeg vremena. Zar ne?«

Luce je preplavio još jedan val kajanja. Spustila se uza zid i sjela.

»Morala sam otići. Ništa mi nije želio reći o našoj prošlosti, pa sam morala otkriti sama.«

Očekivala je da će Bili nastaviti s raspravom, ali on je samo rekao,

»Dakle, kažeš kako si u potrazi.« Luce je osjetila kako joj se usne razvlače u slabašan smiješak. Potraga. Sviđalo joj se kako je to zvučalo. »Dakle, nešto želiš. Zar ne?« Bili je zapljeskao. »Dobro, prvo što bi trebala znati jest da se navjestitelji pojavljuju ovisno o tome što je ovdje.« Kamenom šakom udario se u prsa. »Oni su poput malih morskih pasa koje privlače tvoje najdublje želje.«

»Da, tako je.« Luce se sjetila sjena u Shorelineu i kako joj se činilo da su navjestitelji našli nju, a ne ona njih.

»Sjećáš se kako navjestitelji dršću pred tobom, kao da te mole da uđeš u njih? Odvest će te ondje gdje tvoja duša čezne biti.«

»Dakle, željela sam posjetiti bivše sebe u Moskvi, Milanu i drugim životima koji su mi se prikazali prije nego što sam znala prolaziti kroz vrijeme?«

»Baš tako«, rekao je Bili. »Samo to nisi znala. Navjestitelji su znali umjesto tebe. Ali, ubrzo ćeš postati bolja. Počet ćeš osjećati kako dijeliš njihovo znanje. Koliko god čudno zvučalo, oni su dio tebe.«

Sve te hladne, mračne sjene dio su nje? Odjednom i posve neočekivano, to je imalo smisla. Objašnjavalo je kako se od samoga početka Luce nije mogla suzdržati da ne uđe njih, premda ih se bojala. Čak i kada ju je Roland upozorio koliko su opasne. Premda je Daniel zurio u nju toliko zabezegnuto, kao da je počinila gnusan zločin. Navjestitelje je uvijek smatrala otvorenim vratima. Je li bilo moguće da su to doista bili?

Njezina prošlost, nekad toliko nedokučiva, bila je tu i sve što je trebala učiniti bilo je proći kroz prava vrata. Mogla je vidjeti tko je bila, kako je rasla i mijenjala se kroz vrijeme, zbog čega ju je Daniel toliko privlačio, zašto je njihova ljubav prokleta. I najvažnije, što će s njima biti u budućnosti.

»Već smo negdje na tome putu«, rekao je Bili. »Sada kada znaš za što ste ti i tvoji navjestitelji sposobni, kada sljedeći put budeš prolazila kroz vrijeme usredotoči se na ono što želiš. Nemoj razmišljati o mjestu ili vremenu nego o potrazi općenito.«

»Dobro.« Luce se pokušavala snaći u zbrci osjećaja i pretočiti ih u riječi koje imaju smisla.

»Zašto ne pokušaš odmah?« rekao je Bili. »Samo za vježbu. Možda

bismo tako mogli doznati na što ćemo naići. Misli na to što želiš naći.«

»Razumijevanje«, rekla je polako.

»Dobro«, rekao je Bili. »Što još?«

Osjetila je kako je prožima strah, kao da je na rubu važnog otkrića.

»Želim znati zašto smo Daniel i ja prokleti. Želim poništiti prokletstvo. Želim spriječiti da me ljubav svaki put iznova ubije i želim da konačno budemo doista zajedno.«

»Hej, hej hej.« Bili je počeo mahati rukama poput nekoga tko je zaglavio pored mračne ceste. »Nemojmo posve izgubiti kontrolu. Imaš posla s dugotrajnim prokletstvom. Ti i Daniel, to je poput... ne znam. Ne možeš samo pucnuti tim svojim lijepim prstićima i poništiti prokletstvo. Moraš početi polako.«

»U redu«, rekla je Luce. »Onda bih trebala početi s upoznavanjem neke od svojih bivših inačica. Prići joj blizu i promatrati kako se razvija njezina veza s Danielom. Vidjeti osjeća li isto što ja.«

Bili je kimao, a njegove pune usne razvlačile su se u nestašan osmijeh. Poveo ju je do ruba izbočine.

»Mislim da si spremna. Skoči.«

Skoči? Malo biće će skočiti s njom? Iskočiti iz navjestitelja u još jednu prošlost? Da, Luce bi dobro došlo društvo, ali ovoga je tipa jedva poznavala.

»Pitaš se možeš li mi vjerovati, zar ne?« pitao je Bili.

»Ne, ja...«

»Razumijem«, rekao je. Lebdio je u zraku ispred nje. »Moraš se naviknuti na mene. Naročito nakon društva na koje si naviknula. Definitivno nisam anđeo.« Frknuo je kroz nos. »Ali, mogu ti pomoći da ovo putovanje bude vrijedno truda. Ako želiš, možemo se nagoditi. Ako ti dosadim, samo mi reci. Odmah ću otići.« Ispružio je ruku s dugim kandžama.

Luce se stresla. Billova ruka bila je hrapava od kamenih cista i krasta od lišaja, kao na starim kipovima. Ni najmanje nije željela uzeti je u svoju. Ali ako to ne učini, ako ga odmah odbije... Možda bi bilo bolje da ga ima uza se, nego...

Letimično je pogledala svoja stopala. Kratka, mokra izbočina ispod njih završavala je na mjestu gdje je stajala i pretvarala se u ništavilo. Nešto između njezinih nogu privuklo je njezin pogled. Bljesak u kamenu zbog kojeg je trepnula. Tlo se mijenjalo... postajalo je meko... ljuljalo joj se pod nogama.

Luce je pogledala iza sebe. Cijeli se zid špilje urušavao. Posrnula je i nesigurno se zanjihala na rubu. Izbočina se zatresla, i još jednom, ali jače, a mali dijelovi koji su držali stijenu u komadu počeli su pucati. Izbočina je nestajala sve brže i ubrzo je na petama osjetila svjež zrak. Skočila je... I desnom rukom zgrabila Billovu pruženu kandžu. Padali su i tresli se u zraku.

»Kako ćemo se izvući odavde?« viknula je. Čvrsto se držala za njega bojeći se da ne padne u nevidljiv bezdan.

»Slijedi srce.« Bili se široko osmjehivao. Bio je miran. »Ono te neće prevariti.«

Luce je sklopila oči i pomislila na Daniela. Preplavio ju je osjećaj lakoće i ponovo je prodisala. Kada je otvorila oči, nekako je lebdjela u tami ispunjenoj statičkim električitetom. Kamena se špilja smanjila u malu zlatnu svjetlosnu kuglu i nastavila se smanjivati dok nije nestala.

Luce je letimično pogledala preko ramena. Bili je bio uz nju.

»Što sam ti prvo rekao?« pitao je.

Luce se sjetila kako joj se tada činilo da njegov glas prodire duboko u nju.

»Rekao si da usporim. Da ništa neću naučiti nastavim li tako brzo letjeti kroz svoju prošlost.«

»I?«

»Baš sam to željela učiniti, samo što nisam znala.«

»Možda si me zato našla«, vikao je Bili kroz vjetar. Njegova siva krila kostriješila su se dok su ubrzavala. »Možda smo zato završili... tu.«

Vjetar je stao. Pucketanje statičkog električiteta postupno je nestajalo i nastupala je tišina. Luce je udarila stopalima o tlo. Bilo je kao da je iskočila s ljuljačke i sletjela na travnjak. Više nije bila u navjestitelju. Svjetlost oko njezinih nogu govorila joj je da je sumrak.

Ležali su u polju s gustom, mekom, izrazito zelenom travom što joj se dopirala do polovice listova. Tu i tamo iz trave su izvirivali sitni jarkocrveni plodovi, šumske jagode. Ispred njih, tanak red srebrnih breza označivao je rub uređenog travnjaka. Malo dalje nalazila se golema kuća.

S mjesta na kojem je stajala vidjela je stubište od bijela kamena koje je vodilo prema stražnjem ulazu u veliku palaču u tudorskom stilu. Sjevernu stranu obrubljivalo je jutro potkresanih žutih ružinih grmova, a na istočnoj strani, prostor ispred željeznih vrata ispunjavao je minijaturan labirint od živice. U središtu su se nalazili bogati povrtnjaci, grah se penjao visoko uz štapove. Šljunčani puteljak sjekao je dvorište nadvoje i

vodio do velika u bijelo obojena otvorena paviljona.

Luceine ruke proželi su trnci. To mjesto. Nagonski je znala da je već bila tu. To nije bio tek običan deža vu. Gledala je mjesto koje je njoj i Danielu nešto značilo. Napola je očekivala kako će ih vidjeti zagrljene.

Ali, paviljon je bio prazan, ispunjen samo narančastom svjetlošću zalazećeg sunca.

Netko je zazviždao, a ona je poskočila.

Bili.

Zaboravila je da je bio tu. Lebdio je u zraku pa su njihove glave bile u istoj visini. Bio joj je odbojniji nego u navjestitelju. Na svjetlu je njegova koža bila suha i prekrivena krljuštima i prilično snažno je vonjao na plijesan. Oko njegove glave zujale su muhe. Luce se malo odmaknula, gotovo je poželjela da je opet nevidljiv.

»U svakom slučaju bolje je od ratnog područja«, rekao je proučavajući imanje.

»Kako znaš gdje sam prije bila?«

»Ja sam... Bill«, slegnuo je ramenima. »Neke stvari znam.«

»Dobro onda, gdje smo sada? «

»U Helstonu u Engleskoj.« Vrh kandže uperio je sebi u glavu i zažmirio. »U 1854. godini.« Zatim je spojio kamene kandže ispred prsa, poput učenika patuljka koji odgovara povijest. »To je uspavan južni grad u pokrajini Cornwall, kojem je povelju darovao sam kralj John. Kukuruz je visok tek metar, znači da je polovina ljeta. Šteta što smo propustili svibanj, Dan cvijeća je nevjerojatan. Ili ne! Tvoja bivša inačica već je dvije godine zaredom ljepotica bala. Znaš, otac joj je bogat. Glavni je u trgovini bakrom...«

»Zvuči sjajno«, prekinula ga je Luce i teškim korakom krenula preko trave.

»Idem unutra. Želim razgovarati s njom.«

»Čekaj.« Bili je proletio pored nje, zatim se vratio i lepršao nekoliko centimetara od njezina lica. »Sada i to? To uopće neće ići.«

Prstom je opisao krug i Luce je shvatila kako govori o njezinoj odjeći. Još uvijek je bila u odori talijanske medicinske sestre koju je nosila u Prvom svjetskom ratu. Zgrabio je rub duge bijele haljine i podignuo je do njezinih gležnjeva.

»Što to imaš ispod? Jesu li to teniske Converse? Mora da se šališ.« Pucnuo je jezikom. »Da mi je znati kako si preživjela toliko života bez mene...«

»Posve dobro sam se snalazila, hvala lijepa.«

»Želiš li provesti neko vrijeme ovdje, trebat će ti više od pukog snalaženja.«

Bili je ponovo lebdio u razini Luceinih očiju, zatim ju je tri puta brzo obletio. Kada se okrenula, nije ga bilo. Ali trenutak potom čula je njegov glas, koji kao da je dolazio iz velike daljine.

»Da! Sjajno, Bille!«

Siva točkica koja se nalazila pored kuće postajala je sve veća dok Billove kamene bore nisu postale jasno vidljive. Letio je prema njoj, noseći taman zavežljaj. Kada joj se približio, samo je povukao odjeću na njezinim bokovima i vrećasta bijela odora rasporila se po šavovima i skliznula s tijela. Luce se sramežljivo pokrila rukama, ali samo trenutak potom cijeli niz podsuknja i duga crna haljina nanizale su se na nju preko glave.

Bili se četveronoške vrzmao oko nje i poput mahnite švelje stezao joj struk u uzak korzet dok je kruta konstrukcija nije počela neugodno žuljati. Na podsuknjama je bilo toliko tafta da je sva šuštalala premda je Luce mirno stajala na laganom povjetarcu.

Pomislila je kako izgleda dobro za to doba, dok nije shvatila da oko struka ima pregaču. Njezina ruka poletjela je prema glavi i strgnula bijeli umetak koji su nosile sluškinje.

»Ja sam sluškinja?« pitala je.

»Da, Einsteine, sluškinja.«

Luce je znala da je to glupo, ali bila je razočarana. Imanje je bilo toliko veličanstveno i vrtovi toliko lijepi, znala je da je u potrazi i to sve, ali zar se nije mogla jednostavno šetati vrtovima poput prave viktorijanske dame?

»Mislila sam kako si rekao da je moja obitelj besramno bogata.«

»Obitelj tvoje bivše inačice je bogata. I to besramno. Vidjet ćeš kada je upoznaš. Voli da je zovu Lucinda i smatra kako je tvoj nadimak krajnje odvratano.« Bili je nabrao nos, podignuo ga i prilično smiješno oponašao snoba. »Da, ona je bogata, a ti, draga moja, ti si samo uljez koji putuje kroz vrijeme i ne snalazi se u visokom društvu. Pa, ako se ne želiš isticati poput švelje iz Manchester i ako ne želiš da te otjeraju prije nego što uopćeš dobiješ priliku razgovarati s Lucindom, moraš se prurušiti. Radit ćeš u praonici posuda. Bit ćeš sluškinja. Mijenjat ćeš noćne posude po sobama. To doista ovisi o tebi. Ne brini, neću ti smetati. Mogu nestati u tren oka.«

Luce je zastenjala.

»Da uđem unutra i pretvaram se kako tu radim?«

»Ne.« Bili je okrenuo kremenim očima. »Idi gore i predstavi se domaćici, gospodi Constance. Reci joj da su se tvoji poslodavci preselili na kontinent i da tražiš novi posao. Ona je zločesta stara baba i pristalica preporuka. Srećom za tebe, korak sam ispred. Naći ćeš je u džepu pregače.«

Luce je uvukla ruku u unutarnji džep bijele pamučne pregače i izvadila debelu omotnicu. Stražnja strana bila je zapečaćena crvenim voskom. Kada ju je okrenula, crnom tintom bilo je načrčkano gđa Constance Melville.

»Ti si kao neka Katica-za-sve, zar ne?«

»Hvala.« Bili se otmjeno naklonio, ali kada je shvatio kako je Luce već krenula prema kući, poletio je lamaćući krilima toliko brzo da su bila poput dviju olovno sivih mrlja pored njega.

Već su prošli pored srebrnih breza, a sada su prelazili uređeni travnjak. Luce je krenula šljunčanim puteljkom prema kući, ali kada je ugledala da je netko u paviljonu, stala je. Muškarac i žena hodali su prema kući. Prema Luce.

»Dolje«, šapnula je. Nije bila spremna da je netko iz Helstona vidi, naročito dok Bili zuji oko nje poput golema kukca.

»Ne, ti idi dolje«, rekao je. »Samo zato što sam zbog tebe prestao biti nevidljiv, ne znači da me može vidjeti baš svaki smrtnik. Savršeno sam neupadljiv. Zapravo, jedino moram paziti da me ne vide oči... Hej!« Billove kamene obrve odjednom su se podignule i proizvele rezak zvuk kao kada se pomiče težak predmet. »Odlazim«, rekao je i sakrio se iza gredica rajčice.

Andela, završila je misao Luce. Zacijelo su oni bili jedine duše koje su mogle vidjeti Billa. Tako je pretpostavila jer je napokon uspjela jasno vidjeti muškarca i ženu zbog kojih se Bili sakrio. Zurila je kroz gusto i šiljasto lišće rajčice i nije mogla prestati gledati.

Zapravo, nije mogla prestati gledati Daniela.

Ostatak vrta utonuo je u tišinu. Čak se i pjev ptica smirio, čuo se tek zvuk dva para nogu kako polako koračaju po šljunku. Posljednje zrake sunca kao da su padale samo na Daniela i stvarale oko njega zlatnu auru. Glavu je nagnuo prema ženi, kimao je dok su šetali. Žena nije bila Luce.

Bila je starija od Lucinde, najvjerojatnije u dvadesetima, vrlo lijepa s tamnim svilenim kovrčama ispod široka slamnata šešira. Duga haljina od muslina bila je boje maslačka i doimala se vrlo skupocjenom.

»Jeste li se uspjeli naviknuti na naše seoce, gospodine Grigori?« govorila je žena. Njezin glas bio je visok, zvonak i pun neusiljenog samopouzdanja.

»Možda i previše, Margareto.« Dok je gledala kako joj se Daniel smiješi, Luce je želudac zabolio od ljubomore. »Teško je povjerovati kako je prošao već cijeli tjedan otkad sam došao u Helston. Možda ostanem duže nego što sam namjeravao.« Zastao je. »Ovdje su svi tako ljubazni.«

Margaret se zarumenjela, što joj je dobro stajalo, a Luce je uzavrela.

»Samo se nadamo da će to doći do izražaja u vašim djelima«, rekla je. »Majka je oduševljena što je kod nas odsjeo umjetnik. Svi smo.«

Luce je puzala uz njih. Nakon povrtnjaka, šćućurila se iza visokih ružinih grmova. Podupirala se rukama o tlo i naginjala naprijed kako bi ih mogla čuti. Zatim je zaprepašteno uzdahnula. Ubola je palac na trn. Krvario je. Sisala je ranu i tresla rukom, pokušavajući ne umrljati pregaču, ali kada je krvarenje stalo, shvatila je kako je propustila dio razgovora. Margaret je gledala Daniela s očekivanjem.

»Pitala sam hoćete li doći na proslavu suncostaja ovoga tjedna.« U njezinu glasu čulo se preklinjanje. »Majka od toga uvijek čini veliku svečanost.«

Daniel je promrmljao nešto potvrdno, kako to nikako neće propustiti, ali bilo je očito da mu je nešto odvlačilo pozornost. Neprestano je odvrćao pogled od žene. Pogledom je strelovito prelazio preko travnjaka, kao da je osjećao kako se iza ruža nalazi Luce.

Kada su njegove oči preletjele preko grmlja u kojem je čučala, sijevnule su najjarčom ljubičastom.

Šesto poglavlje

ŽENA U BIJELOM

HELSTON, ENGLESKA, 18. LIPNJA 1854.

Kada je Daniel stigao u Helston, bio je ljutit. Čim ga je navjestitelj izbacio na šljunčanu obalu jezera Loea, odmah je shvatio gdje se nalazi. Jezero je bilo mirno i zrcalilo je velike rastegnute ružičaste oblake na večernjem nebu. Zatečena njegovim iznenadnim dolaskom dva su vodomara poletjela preko polja djeteline i zaustavila se na iskrivljenom stablu na vrištini pored glavne ceste. Znao je da cesta vodi u mjestašce u kojem je s Lucindom proveo ljeto.

Ganulo ga je što je ponovo stajao na tom bogatom zelenom tlu. Koliko god se trudio zatvoriti sva vrata koja su vodila u njihovu prošlost i prebroditi svaku njezinu smrt koja mu je slamala srce, neki životi bili su mu važniji od drugih. Iznenadilo ga je koliko se dobro sjećao vremena koje su proveli u južnoj Engleskoj.

Ali, nije tu bio na godišnjem odmoru. Nije tu bio kako bi se zaljubio u prelijepu kćer trgovca bakrom. Bio je tu kako bi spriječio da se jedna nepromišljena djevojka izgubi u mračnim trenucima prošlosti koja ju je ubila. Bio je tu kako bi joj pomogao jednom zauvijek poništiti prokletstvo.

Pošao je u dugu šetnju prema gradu.

Ljetna večer u Helstonu bila je topla i lijena. Na ulicama su dame u šeširima i u haljinama obrubljenim čipkom uglađenim glasovima razgovarale s muškarcima u lanenim odijelima, koje su držale ispod ruke. Parovi su zastajkiivali ispred izloga i kako bi porazgovarali sa susjedima. Opraštali su se na uglovima ulica po desetak minuta.

Sve u vezi s tim ljudima, od odjeće do načina na koji su hodali, bilo je toliko usporeno da se Daniel razbjesnio. Potpuno je bio drukčiji od prolaznika. Dok je prolazio pored njih, skrivena ispod kaputa, krila su ga pekla od nestrpljivosti. Znao je gdje sigurno može naći Luanda. Svake večeri nakon sumraka odlazila je u paviljon. Ali, Luce koja skače u navjestitelje i iz njih i koju je morao naći, nju nije znao gdje tražiti.

Zašto se Luce vratila u prethodna dva života, to je Daniel mogao razumjeti. Ti su životi općenito bili... iznimke. U trenucima tik prije smrti bila je blizu da otkrije istinu o njihovu prokletstvu. Ali, nije mu bilo jasno zašto ju je navjestitelj doveo ovdje.

U Helstonu su uglavnom imali mira. U tome životu njihova je ljubav rasla polako i prirodno. Čak je i njezina smrt bila intimna, dogodila se

samo između njih dvoje. Gabbe je Lucein kraj u Helstonu jednom opisala kao dostojanstven. Barem jednom, njezinu su smrt prepatili sami.

Ne, nije mogao shvatiti zašto je došla u taj život, a to je značilo kako je mogla biti bilo gdje u gradiću.

»Dakle, gospodine Grigori«, viknuo je s ulice treperav glas. »Kakvo divno iznenađenje što vas vidim tu u gradu.«

Ispred potpuno iznenađenog Daniela stajala je plavokosa žena u dugoj plavoj haljini s uzorkom. Za ruku je držala punašna, pjegava osmogodišnjaka, koji je u bež kaputiću s mrljom ispod ovratnika izgledao očajno.

Danielu je napokon sinulo. Bili su to gospođa Holcombe i njezin nedaroviti sin Edward, kojeg je nekoliko bolnih tjedana koje je proveo u Helstonu podučavao crtanju.

»Bok, Edwarde«, Daniel se sagnuo kako bi se rukovao s malim dječakom, zatim se naklonio njegovoj majci. »Gospođo Holcombe.«

Sve do tada Daniel nije razmišljao o svojoj odjeći. Nije mu bilo stalo što prolaznici misle o njegovim modernim sivim hlačama i je li kroj njegove košulje kratkih rukava čudan u usporedbi s košuljama drugih muškaraca u gradu. Ali ako će u odjeći koju je nosio dva dana prije kod Luceinih roditelja na večeri za Dan zahvalnosti i dalje sretati ljude koje je poznavao prije gotovo dvjesto godina, moglo bi se početi govorkati.

Daniel nije želio privlačiti pažnju na sebe. Ništa ga nije smjelo spriječiti da nađe Luce. Premda Holcombi nisu primijetili, jednostavno će morati naći drugu odjeću. Srećom, vratio se u vrijeme u kojem je bio poznat kao ekscentričan umjetnik.

»Edwarde, pokaži gospodinu Grigoriju što ti je mama baš kupila«, rekla je gospođa Holcombe i zagladila sinovu neukrotivu kosu.

Dječak je iz torbe nevoljko izvadio mali pribor za slikanje. Pet staklenih bočica s uljanim bojama i dug crveni drveni kist. Dok je pokušavao prikriti kako pogledava iza njih i smišlja kako da što prije završi razgovor Daniel je rekao potrebne komplimente, kako je Edward vrlo sretan mali dječak čiji talenti sada imaju potreban pribor.

»Edward je tako darovito dijete«, navaljivala je gospođa Holcombe i uhvatila Daniela ispod ruke. »Problem je u tome što mu vaši satovi crtanja nisu dovoljno uzbudljivi, što je normalno za dječaka njegove dobi. Zato sam mislila kako će mu pravi pribor za slikanje pomoći da se u tome nađe. Kao umjetnik. Razumijete, gospodine Grigori?«

»Da, da, naravno«, prekinuo ju je Daniel. »Dajte mu sve što će ga

potaknuti na slikanje. Sjajan plan...«

Prožela ga je hladnoća, riječi su mu zapele u grlu.

Iz bara na drugoj strani ulice izašao je Cam.

Daniel je jedan trenutak kipio od ljutnje. Bio je dovoljno jasan kada je rekao da mu nije potrebna pomoć. Stisnuo je šake i koraknuo prema Camu, ali...

Naravno, bio je to Cam iz vremena Helstona. Činilo se kako se Cam zabavljao kao nikada prije, odjeven u otmjene prugaste hlače koje su se prema dolje sužavale, s viktorijanskom kapom za pušenje na glavi. Njegova crna kosa bila je duga i padala je preko ramena. Naslonio se na vrata bara i zbijao šale s tri muškarca. Iz četvrtaste metalne kutije izvadio je cigaretu sa zlatnim vrhom. Još nije primijetio Daniela. Ali čim ga ugleda prestat će se smijati. Cam je kroz navjestitelje putovao češće od drugih palih anđela. U tome je bio puno veći stručnjak od Daniela. Daniel ga nikada neće moći dostići. Bio je to dar koji su dobili oni koji su stali na Luciferovu stranu, dar putovanja kroz sjene prošlosti.

Jedan pogled na Daniela i Cam će znati kako je njegov suparnik anakronizam.

Čovjek izvan vremena.

Cam će shvatiti da se zbiva nešto važno. Daniel ga se više neće moći osloboditi.

»Vrlo ste velikodušni, gospodine Grigori«, otezala je gospođa Holcombe i još uvijek držala Daniela za rukav.

Cam je počeo okretati glavu prema Danielu.

»Nije to ništa«, riječi su izletjele iz Daniela. »A sada, molim vas, ispričajte me«, odvojio je njezine prste, »Moram... kupiti novu odjeću.«

Brzo se naklonio i pohitao u najbližu trgovinu.

»Gospodine Grigori...« Gospođa Holcombe gotovo je vikala. Daniel je u sebi psovao i pretvarao se da je ne čuje, pa ga je pozvala još glasnije. »Ali, to je krojačka radnja za žene, gospodine Grigori!« viknula je i rukama prekrila usta.

Daniel je već bio unutra. Staklena vrata trgovine zalupila su se iza njega i oglasilo se zvono zavezano za šarke. Ondje se mogao sakriti barem na nekoliko minuta i nadati se kako ga Cam nije vidio, ni čuo prodoran glas gospođe Holcombe.

U trgovini je bilo tiho i mirisalo je na lavandu. Cipele imućnih izlizale su drvene podove, a police uz zidove do stropa su bile nakrcane balama tkanina u raznim bojama. Kako ga ne bi vidjeli s ulice, Daniel je na prozor

navukao čipkani zastor. Kada se okrenuo, u zrcalu je uhvatio odraz još jedne osobe u trgovini.

Suspregnuo je jecaj olakšanja i iznenađenja.

Našao ju je.

Luce je isprobavala dugu bijelu haljinu od muslina. Visok ovratnik bio je pričvršćen žutom vrpcom koja je isticala njezine nevjerojatne svijetlosmede oči. Njezina je kosa bila vezana sa strane na zatiljku i pričvršćena ukosnicom ukrašenom biserima i cvijećem. Igrala se s rukavima, promatrala je kako joj stoje na ramenima i ogledala se u zrcalu iz svih kutova. Daniel je svaki odraz obožavao. Želio je ostati ondje i diviti joj se zauvijek, ali pribrao se. Prišao joj je i zgrabio je za ruku.

»Ovo predugo traje.« Dok je govorio Daniel je osjetio kako ga opija slatkoća njezine kože pod rukom. Posljednji put dodirnuo ju je one noći kada je mislio da su je odveli izopćenici. »Imaš li pojma koliko si me preplašila? Ne smiješ ovdje biti sama, nije sigurno«, rekao je.

Luce se nije počela svađati, kako je očekivao. Umjesto toga je vrisnula i pljusnula ga posred lica.

Zato što to nije bila Luce. Bila je to Lucinda.

A što je bilo još gore, u tome se životu još nisu sreli. Zacijelo se tek vratila s obitelji iz Londona. Ona i Daniel trebali su se upoznati na zabavi kod obitelji Constance u povodu proslave suncostaja. To mu je postalo jasno kada je na Lucindinu licu vidio zaprepaštenje.

»Koji je danas dan?« pitao je očajno.

Mislit će da je lud. Dok je stajao na drugome kraju prostorije, bio je odviše očaran da bi zamijetio razliku između djevojke koju je izgubio i koju je morao spasiti.

»Oprostite«, šapnuo je. Baš je zato bio tako loš anakronizam. Gubio je razum zbog najmanjih stvari. Zbog jednog dodira njezine kože. Zbog jednog pogleda njezinih dubokih svijetlosmeđih očiju. Zbog jednog daška mirisnog pudera na njezinu čelu. Zbog jednog daha koji su dijelili u skućenom prostoru trgovinice.

Kada mu je vidjela obraz, Luce se lecnula. Pogledao se u zrcalo i vidio da je vrlo crven. Njezin pogled polako se sreo s njegovim, a njemu se činilo da mu je srce sišlo u pete. Njezine ružičaste usne razdvojile su se, glavu je malo nagnula udesno. Gledala ga je posve zaljubljeno.

Ne.

Postojao je način na koji se to trebalo dogoditi. Na koji se to moralo dogoditi. Nisu se trebali sresti prije zabave. Koliko god Daniel proklinjao

sudbinu, nije smio mijenjati živote koje su već proživjeli. Zbog njih mu se neprestano vraćala.

Pokušao se držati posve nezainteresirano i mrko. Prekrižio je ruke na prsima, premjestio težinu na drugu nogu kako bi povećao prostor između njih, a pogled je zadržavao na svemu osim ondje gdje je želio. Na njoj.

»Žao mi je«, rekla je Lucinda i stavila ruku na srce. »Ne znam što mi je bilo. Nikada nisam takvo što učinila...«

Daniel se nije namjeravao prepirati s njom, premda ga je tijekom godina pljusnula toliko puta da je Arriane odlučila voditi zapisnik u maloj bilježnici pod naslovom Rumeni obraz.

»Moja pogreška«, rekao je brzo. »Mislio sam da ste... netko drugi.« Već se previše umiješao u prošlost, prvo s Lucijom u Milanu, sada tu. Počeo je uzmicati.

»Čekajte.« Posegnula je za njim. Njezine oči bile su dražesne svjetlosne kugle koje su ga privlačile. »Čini mi se da se znamo, ali ne mogu se sjetiti...«

»Bojim se da griješite.«

Već je prišao vratima i odmicao zastor na prozoru kako bi vidio je li Cam još uvijek vani. Bio je. Cam je bio leđima okrenut trgovini. Živahno je gestikulirao, pričao je izmišljenu priču u kojoj je zacijelo bio glavni junak. Mogao se okrenuti na najmanji poticaj. Tada bi Daniel bio u zamci.

»Gospodine, molim vas, stanite.« Lucinda je pohitala prema Danielu. »Tko ste? Mislim da vas poznajem. Molim vas, čekajte.«

Morat će riskirati i izaći na ulicu. Ne može ostati tu s Lucindom. Ne dok se tako ponaša. Ne dok se zaljubljuje u pogrešnu inačicu Daniela. Taj je život već proživio, ali nije tako išao. Morao je pobjeći.

Ubijalo ga je što ju je morao ignorirati i otići dok mu je duša govorila da se okrene i da na zvuk njezina glasa, na poziv njezine općinjujuće ljubavi, poleti natrag, uzme je u naručje i pritisne usne na njezine.

Naglo je otvorio vrata trgovine i svom snagom potrčao niz ulicu, prema zalazu sunca. Nije mario što su drugi mislili. Trčao je kako bi ugasio vatru u krilima.

Sedmo poglavlje

SUNCOSTAJ

HELSTON, ENGLESKA, 21. LIPNJA 1854.

Luceine ruke bile su opečene, prekrivene mrljama i boljele su do kosti. Otkad je tri dana prije došla na imanje Constanceovih u Helstonu, gotovo je neprestano prala beskrajne hrpe posuđa. Radila je od zore do mraka, ribala je tanjуре, zdjele, zdjelice za umak i brda srebrnog jedaćeg pribora, a na kraju dana njezina nova šefica gospođica McGovern poslužila bi kuhinjskom osoblju večeru: bijedan pladanj s mesnim nareskom, osušenim kriškama sira i nekoliko tvrdih peciva. Svake noći nakon večere Luce se srušila u poljski krevet koji je dijelila s Henriettom, također pomoćnicom u kuhinji, krupnih i iskrivljenih prednjih zuba, slamnate kose i velikih grudi, koja je u Helston došla iz Penzancea, i pala u san bez snova i predodžbe o vremenu.

Nevjerojatno koliko je posla bilo.

Kako je jedno kućanstvo moglo imati toliko prljavog posuđa da dvije djevojke moraju raditi po dvanaest sati na dan? Ali kante s prljavim tanjurima samo su stizale, a gospođica McGovern nije skidala sitne oči s Luceina vedra. U srijedu je već cijelo imanje bruhalo o zabavi u povodu suncostaja koja se imala održati te večeri, ali za Luce to je značilo samo još više posuđa. S gađenjem je zurila u kositreno vedro puno prljave vode.

»Nisam mislila da će biti ovako«, promrmljala je Billu, koji je kao i obično lebdio na rubu ormarića pored vedra. Još uvijek se nije naviknula da ga jedino ona vidi. Svaki put kad je letio iznad drugih članova posluge i zbijao proste šale koje je samo ona mogla čuti, a kojima se samo on smijao, uplašila se.

»Vi, djeca milenija nemate nikakvu radnu etiku«, rekao je. »Govori tiše.«

Luce je opustila čeljust.

»Da je ribanje ove odvratne zdjele za juhu bilo kako povezano s mojom prošlošću, zavrtjelo bi ti se od moje radne etike. Ali ovo nema smisla.« Zamahnula je tavom od lijevana željeza prema Billovu licu. Ručka je bila skliska od svinjske masti. »Da ne spominjem koliko mi je od toga zlo.«

Luce je znala da nije toliko očajna samo zbog posuđa. Vjerojatno je zvučala razmaženo. Ali, otkad je počela raditi jedva da je izašla na danje svjetlo. Helstonskoga Daniela vidjela je samo jednom, onoga dana u vrtu, i nije imala pojma gdje se nalazi njezino prošlo utjelovljenje. Bila je

osamljena, neraspložena i potištena kako nije bila još od užasnih prvih dana u Maču i križu, prije Daniela ili nekoga na koga je uistinu mogla računati.

Napustila je Daniela, Milesa i Shelby, Arriane i Gabbe, Callie i roditelje, i to radi čega? Kako bi bila ispomoć u kuhinji? Ne, kako bi poništila prokletstvo, premda nije znala je li to u stanju učiniti. Dakle, Bili je mislio da je obična cmizdravica. Nije se mogla obuzdati. Bila je na rubu sloma.

»Mrzim ovaj posao i ovo mjesto. Mrzim glupu zabavu u povodu suncostaja i glupi nabujak od fazana...«

»Na večerašnju zabavu doći će Lucinda«, rekao je Bili odjednom. Njegov glas bio je toliko miran, da ju je to razbjesnjelo. »Ona obožava nabujak od fazana Constanceovih.«

Poletio je, sjeo na radnu plohu i prekrižio noge. Glavu je vrtio u krug, što je Luce bilo odvratno, kako bi bio siguran da su sami.

»Doći će Lucinda?« Luce je iz ruke ispala tava, a četka za ribanje pala je u vedro puno sapunice. »Razgovarat ću u s njom. Izaći ću iz kuhinje i razgovarati s njom.«

Bili je kimnuo, kao da je to cijelo vrijeme bio dio plana.

»Samo se sjeti svojega položaja. Da se tvoje buduće utjelovljenje iznenada pojavi na tvojoj zabavi u nekoj privatnoj školi i kaže ti...«

»Ja bih željela znati«, rekla je Luce. »Što god bilo, željela bih znati. Umrla bih da doznam.«

»Hmmm-mmm. Pa...« Bili je slegnuo ramenima. »Lucinda ne bi. To ti jamčim.«

»Nemoguće.« Luce je odmahнула glavom. »Ona je... ja.«

»Nije. Ona je tvoje utjelovljenje koje su odgojili posve drukčiji roditelji u posve drukčijem svijetu. Imate istu dušu, ali nije ti nimalo slična. Vidjet ćeš.« Tajanstveno se nasmiješio. »Budi oprezna.« Sijevnuo je očima prema vratima velike kuhinje, koja su se naglo otvorila. »Živni malo, Luce!«

Ušla je gospođica McGovern vukući Henriettu za nadlakticu, a Bili je spustio noge u vedro i ispustio promukao i zadovoljan uzdah. Glavna sluškinja nabrajala je jela za večeru.

»Nakon pirjanih suhih šljiva...« govorila je jednoličnim glasom.

Na drugoj strani kuhinje Luce je šapnula Billu,

»Još ćemo razgovarati.«

Njegova kamena stopala poprskala su Luceinu pregaču sapunicom.

»Savjetujem ti da prestaneš razgovarati sa svojim nevidljivim

prijateljem dok radiš. Ljudi će misliti da si luda.«

»To i ja počinjem misliti.« Luce je uzdahnula i uspravila se. Znala je kako će, kada svi odu, iz Billa izvući sve.

»Očekujem da ćete ti i Myrtle večeras biti tip-top«, rekla je glasno gospođica McGovern Henrietti i ošinula Luce pogledom.

Myrtle. Tako je u pismu preporuke Bili napisao da se Luce zove.

»Da, gospođice«, rekla je Luce bezizražajno.

»Da, gospođice!«

U Henriettinu odgovoru nije bilo ironije. Uvijek je bila ozbiljna i ljubazna. Kada bi zaboravila koliko je očajnički toj djevojci trebala kupka, Luce se Henrietta sviđala.

Kada je gospođica McGovern izjurila iz kuhinje i ostavile djevojke same, Henrietta je skočila na stol pored Luce i počela mlatarati nogama naprijed-natrag. Nije imala pojma da pored nje sjedi Bili i oponaša njezine pokrete.

»Želiš šljivu?« pitala je Henrietta. Iz džepa na pregači izvadila je dvije kugle boje rubina i pružila jednu Luce.

Luce se kod te djevojke najviše sviđalo što ni prstom ne bi mrdnula ako šefica nije bila u prostoriji. Obje su zagrizle i smijale se dok im je slatki sok curio niz bradu.

»Mislim da sam čula kako s nekim razgovaraš«, rekla je Henrietta. Podignula je obrvu. »Jesi li našla dečka, Myrtle? Ah, molim te, samo nemoj reći kako je to Harry iz štale! On je pokvarenjak, samo da znaš.«

Baš tada vrata kuhinje ponovo su se otvorila i djevojke su poskočile, ispustile šljive i počele se pretvarati kako ribaju posude koje im se našlo pod rukom. Luce je očekivala gospođicu McGovern, ali kada je ugledala dvije djevojke u jednakim svilenim svečanim haljinama kako ciče od smijeha i trče kroz prljavu kuhinju, ukočila se.

Jedna od njih bila je Arriane.

A druga, Luce je trebao trenutak da se dnađe, bila je Annabelle. Djevojka jarkoružičaste kose koju je Luce na trenutak srela na Roditeljskom danu u Maču i križu. Predstavila se kao Arrianeina sestra.

Kakva sestra!

Henrietta nije podignula pogled, kao da je igra lovice kroz kuhinju nešto posve uobičajeno i kao da je čekaju nevolje bude li se čak i pretvarala da vidi dvije djevojke, koje Luce i Henriettu nisu ni primijetile. Činilo se kao da su se sluškinje stopile s prljavim loncima i tavama.

Ili su se Arriane i Annabelle previše smijale. Dok su se provlačile

pored stola na kojem su se mijesili kolači, Arriane je s mramorne ploče zgrabila šaku brašna i bacila je Annabelle u lice. Jedan trenutak Annabelle je izgledala ljutito, zatim se počela još jače smijati. I ona je zgrabila šaku brašna i bacila je na Arriane.

Kada su izjurile kroz stražnja vrata u mali vrt koji je vodio u veliki, gdje je sjalo sunce, gdje je možda bio Daniel i kamo bi ih Luce tako rado slijedila, bile su bez daha.

Luce nije mogla shvatiti što osjeća čak i da je željela, je li to bila zaprepaštenost, sram, čuđenje ili očaj. Zacijelo joj se sve vidjelo na licu, jer Henrietta ju je pogledala s razumijevanjem i nagnula se kako bi joj šapnula,

»Ta je grupa sinoć došla. Nečija rodbina, došli su na zabavu iz Londona.« Prišla je stolu na kojem su se mijesili kolači. »Zbog svojih su ludorija gotovo srušile pitu od jagoda. Ah, sigurno je divno biti bogat. Možda u sljedećem životu, zar ne Myrtle?«

»Aha«, protisnula je nekako Luce.

»Nažalost, moram postaviti stolove«, rekla je Henrietta gladeći hrpu posuda od porculana pod krupnom, ružičastom rukom. »Zašto ne pripremiš pregršt brašna za djevojke, ako se ovim putem vrate?« Namignula je Luce, širokom stražnjicom otvorila vrata i nestala u hodniku.

Ali, ubrzo ju je netko zamijenio. Bio je to mladić, također u služinskoj odori, lica skrivena iza goleme kutije s namirnicama. Spustio ju je na stol na suprotnom kraju kuhinje. Kada mu je vidjela lice, Luce se zaprepastila. Ali, barem je bila malo pripremljenija nakon što je vidjela Arriane.

»Rolande!«

Kada je podignuo pogled trgnuo se, zatim se pribrao. Dok joj je prilazio, Roland nije mogao skinuti pogled s njezine odjeće. Pokazao je prema pregači.

»Zašto ste tako odjeveni?«

Luce je povukla vezicu na pregači i skinula je.

»Nisam to što misliš.«

Zastao je ispred nje i promatrao je naginjući glavu lijevo, zatim desno.

»Izgledate baš kao djevojka koju znam. Otkad Biscoei posjećuju praonicu posuđa?«

»Biscoei?«

Roland je podignuo obrvu. Izgledao je kao da ga sve to zabavlja.

»Ali, razumijem. Pretvarate se da ste netko drugi. Kako se zovete?«

»Myrtle«, rekla je Luce nesretno.

»Niste Lucinda Biscoe kojoj sam prekjučer na terasi poslužio kolač od dunja?«

»Ne.« Luce nije znala što reći kako bi ga uvjerala. Potražila je Billa nadajući se da će joj pomoći, ali nestao je iz vida. Naravno, Roland je bio pali anđeo i mogao ga je vidjeti.

»Što bi rekao otac gospođice Biscoe da vidi svoju kćer do laktova u masnoj vodi?« nasmiješio se Roland. »Lijepo biste mu podvalili.«

»Rolande, to nije...«

»Od čega se skrivate?« Roland je trznuo glavom prema vrtu.

Tiho lupanje u ormariću pored Luceinih nogu otkrilo joj je kamo je otišao Bili. Činilo joj se kako joj je slao znak, samo što nije znala kakav. Vjerojatno joj je želio reći da drži jezik za zubima, ali što je mogao, izaći i zaustaviti je? Na Rolandovu čelu izbile su graške znoja.

»Lucinda, jesmo li sami?«

»Posve.«

Nagnuo je glavu prema njoj i čekao.

»Ne čini mi se tako.«

U sobi se nalazio još samo Bili. Kako ga je Roland mogao osjetiti ako Arriane nije?

»Gledaj, nisam to što misliš«, ponovila je Luce. »Jesam Lucinda, ali... iz... iz budućnosti... Teško je objasniti.« Duboko je udahнула. »Rodila sam se u Thunderboltu u Georgiji... 1992.«

»Ah.« Roland je progutao. »Dakle, tako.« Sklopio je oči i počeo vrlo polako govoriti: »A s neba su zvijezde pale na tlo, kao kad vjetar otpuše smokve s grana...«

Riječi su bile nejasne, ali Roland ih je recitirao iz duše, gotovo kao da navodi omiljeni stih iz stare blues pjesme. Poput one koju ga je čula pjevati na karaoke zabavi u Maču i križu. U tome trenutku činio joj se poput Rolanda iz njezina vremena, kao da je nakratko izašao iz svojeg viktorijanskog lika. Ali, u njegovim riječima bilo je još nešto. Luce su bile poznate.

»Što je to? Što to znači?«

U ormariću je ponovo zalupalo, ali još jače.

»Ništa.« Roland je otvorio oči, opet je bio svoja viktorijanska inačica. Njegov ruke bile su grube i žuljevite, mišići na rukama veći nego što se sjećala. Njegova odjeća bila je natopljena znojem i slijepljena uz tamnu kožu. Izgledao je umorno. Luce je preplavila teška tuga.

»Ti si tu sluga?« pitala je. »Drugi, poput Arriane, trče okolo i... A ti moraš raditi, zar ne? Samo zato što si... ?«

»Crn?« pitao je Roland i nepomično zurio u njezine oči dok je ona s nelagodom odvrćala pogled. »Ne brini zbog mene, Lucinda. Pretrpio sam više od ljudskih budalaština. Osim toga, moje vrijeme tek dolazi.«

»Bit će bolje«, rekla je. Znala je kako će misliti da je njezino ohrabrivanje otrcano i nevažno i pitati se jesu li njezine riječi istinite. »Ljudi mogu biti užasni.«

»Pa, nećemo se zbog njih brinuti«, nasmiješio se Roland. »Što te vratilo ovamo, Lucinda? Zna li Daniel? A Cam?«

»I Cam je tu?« Luce to nije trebalo iznenaditi.

»Ako imam pravo, vjerojatno je upravo došao u grad.«

Luce nije imala snage za brinuti se zbog toga.

»Daniel još ne zna«, priznala je. »Ali, moram ga naći. I Lucindu. Moram doznati...«

»Slušaj«, rekao je Roland, odmaknuo se od Luce i podignuo ruke kao da je kužna. »Nisi me vidjela tu. Nismo razgovarali. Ali, ne možeš samo prići Danielu i...«

»Znam«, rekla je. »Raspametit će se.«

»Raspametiti?« Roland je iskušavao kako zvuči taj neobičan izraz, a Luce se gotovo nasmijala. »Ako misliš da bi se mogao zaljubiti u tebe«, pokazao je na nju, »da. U tome slučaju bit će prilično opasno. Ovdje si samo turist.«

»Dobro, samo sam turist. Ali mogu barem razgovarati s njima.«

»Ne, ne možeš. Ti ne živiš u ovome životu.«

»To ni ne želim. Samo želim znati zašto...«

»Opasno je što si tu. Za njih, za tebe, za sve. Razumiješ?«

Luce nije razumjela. Kako je mogla biti opasna?

»Ne želim ostati. Samo želim znati zašto se to između Daniela i mene neprestano ponavlja... hoću reći, između Lucinde i Daniela.«

»O tome ti govorim.« Roland je prešao rukom preko lica i oštro je pogledao. »Slušaj me, možeš samo promatrati, ali moraš zadržati razmak. Možeš, ne znam, gledati kroz prozor. Moraš znati da ovdje nema ničega za tebe.«

»Ali zašto ne mogu samo razgovarati s njima?«

Prišao je vratima, zatvorio ih i zaključao. Kada se vratio, imao je ozbiljan izraz.

»Gledaj, mogla bi učiniti nešto što bi moglo promijeniti tvoju prošlost,

nešto što bi moglo prodrijeti kroz vrijeme i prouzročiti da ti, Lucinda iz budućnosti, budeš drukčija.«

»Pa, bit ću oprezna...«

»To je nemoguće. Ti si poput slona u staklarskoj radnji. Nema načina da doznaš što si uništila i koliko je bilo dragocjeno. Promjena koju prouzročiš neće biti vidljiva. Neće biti velikoga znaka na kojem piše: *AKO SKRENEŠ DESNO POSTAT ĆEŠ KRALJEVNA, AKO SKRENEŠ LIJEVO, ZAVVIJEK OSTAJEŠ POMOĆNICA U KUHINJI.*«

»Hajde, Rolande. Zar ne misliš da je moj cilj malo uzvišeniji od toga da postanem kraljevna?« rekla je Luce oštro.

»Pretpostavljam kako želiš poništiti prokletstvo?« Luce je trepnula, osjećala se glupo. »Dobro, onda, sretno!« nasmijao se Roland vedro. »Ali, draga moja, čak i ako uspiješ, nećeš to znati. Trenutak u kojem ćeš promijeniti prošlost neće se razlikovati od drugih. I sve što će doći poslije, bit će kao i uvijek. Vrijeme čisti iza sebe. A ti si dio vremena, pa nećeš prepoznati razliku.«

»Moram znati«, rekla je nadajući se kako će na taj način to postati istina. »Zacijelo ću nekako osjetiti...«

Roland je odmahnuo glavom.

»Nećeš. Ali, jedino što je sigurno jest da ćeš ako se Daniel iz ovoga doba zaljubi u tebe umjesto u uobraženu ludu Lucindu Biscoe, promijeniti svoju budućnost.«

»Moram je upoznati. Moram shvatiti zašto se vole...«

Roland je ponovo odmahnuo glavom.

»Ako se spetljaš sa svojom prošlom inačicom, bit će još gore, Lucinda. Daniel barem zna kakve opasnosti prijete, pa se može suzdržati i ne promijeniti drastično prošlost. Ali, Lucinda Biscoe? Ona ne zna ništa.«

»Nitko nikad ništa ne zna«, rekla je Luce i grlo joj se odjednom stisnulo.

»Ova Lucinda nema još mnogo vremena. Pusti je da ga provede s Danielom. Pusti je da bude sretna. Ako uđeš u njezin svijet i nešto u njemu promijeniš, okolnosti bi se mogle promijeniti i za tebe. I to vrlo nepovoljno.«

Roland je zvučao kao ljubaznija, manje cinična Billova inačica. Luce nije željela slušati o tome što ne smije. Kad bi samo mogla razgovarati sa svojom prošlim utjelovljenjem...

»Što ako Lucinda može dobiti na vremenu?« pitala je. »Što ako...«

»To je nemoguće. Možeš joj samo ubrzati kraj. Tvoje čavrljanje s

Lucindom ništa neće promijeniti. Samo ćeš izazvati zbrku u svojim prošlom životima, ali i u sadašnjem.«

»Moj sadašnji život nije zbrkan. Mogu ispraviti stvari. Moram.«

»To ćemo tek vidjeti. Život Lucinde Bisce je gotov, a tvoj kraj tek treba biti zapisan.« Roland je obrisao ruke o hlače. »Možda možeš poduzeti nešto i tako utjecati na svoj život i tvoju i Danielovu veličanstvenu priču. Ali to ne možeš učiniti tu.«

Luce je osjetila kako joj se skupljaju usne, a izraz na Rolandovu licu se smekšao.

»Gledaj«, rekao je. »Drago mi je što si tu.«

»Zbilja?«

»Nitko to ne želi priznati, ali svi navijamo za tebe. Ne znam što te ovamo dovelo i kako je tvoje putovanje uopće moguće. Ali, moram to smatrati dobrim znakom.« Proučavao ju je dok se nije počela osjećati čudno. »Postaješ mudrija, zar ne?«

»Ne znam«, rekla je Luce. »Možda. Samo pokušavam razumjeti.«

»Dobro.«

Iz hodnika su se začuli glasovi, pa se Roland naglo odmaknuo i prišao vratima.

»Vidimo se večeras«, rekao je, otključao i tiho se iskrao van.

Čim je Roland otišao, vrata ormarića su se otvorila i udarila je u nogu. Bili je iskočio i glasno udahnuo zrak kao da je cijelo vrijeme susprezao disanje.

»Mogao bih ti zavrnuti vratom!« rekao je sipljivo dišući.

»Ne znam zašto si tako zadihan. Pa ti ne dišeš.«

»To je samo radi učinka. Toliko se trudim da te sakrijem, a ti si se otkrila prvome tipu koji je ušao.«

Luce je okrenula očima.

»Roland neće od toga napraviti problem. On je super.«

»Da, on je tako super«, rekao je Bili. »Tako je pametan. Ako je tako nevjerojatan, zašto ti nije rekao da se ne odvajáš od svoje prošlosti i prošlih utjelovljenja? I da se može«, zastao je dramatično i razrogačio kamene oči »u njih ući.«

Nagnula se prema njemu:

»O čemu ti to?«

Prekrižio je ruke na prsima i palucao kamenim jezikom.

»Neću ti reći.«

»Bille!« preklinjala je Luce.

»U svakom slučaju, ne još. Prvo ćemo vidjeti što ćeš učiniti večeras.«

Luce je svoj prvi odmor u Helstonu imala netom prije sumraka. Prije večere gospođica McGovern objavila je cijeloj kuhinji kako kućna posluga treba nekoliko pari ruku za ispomoć na zabavi. Luce i Henrietta, dvije najmlađe pomoćnice u kuhinji, koje su više od svih željele vidjeti zabavu izbliza, prve su podignule ruke.

»Dobro, dobro.« Gospođica McGovern zabilježila je imena djevojaka, a pogled je zadržala na Henriettinoj masnoj grivi. »Pod uvjetom da se obje okupate. Smrdite na luk.«

»Da, gospođice«, rekle su djevojke uglas, a čim je šefica izašla iz prostorije, Henrietta se okrenula prema Luce.

»Okupati se prije zabave? Pa da mi se smežuraju prsti? Gospođica je luda!«

Luce se nasmijala, ali dok je u podrumu punila okruglu, limenu kadu, bila je presretna. Mogla je ponijeti samo toliko vrele vode da voda za kupanje bude mlaka, ali svejedno je uživala u sapunici i u tome što će te noći konačno vidjeti Lucindu. Hoće li vidjeti i Daniela? Odjenula je čistu Henriettinu odoru. U osam sati te večeri kroz vratašca na sjevernom ulazu na posjed su počeli stizati prvi gosti.

Dok je kroz prozor u glavnom predvorju gledala kako se na kružnom prilazu zaustavljaju karavane osvijetljenih kočija, Luce je zadrhtala. Predvorje se ugrijalo od energičnoga rada. Oko Luce su zvrndali sluge, ali ona je mirno stajala. U grudima je osjećala podrhtavanje koje joj je govorilo da je Daniel blizu.

Kuća je izgledala prekrasno. Prvoga jutra gospođica McGovern provela ju je kućom, ali sada, pod sjajem toliko lusteru, gotovo je nije prepoznala. Izgledala je kao iz filma dvojica Merchant-Ivory. Uz obje strane hodnika stajale su vaze s ljubičastim đurđicama, a namještaj presvučen baršunom bio je gurnut uza zidove s tapetama s uzorkom na cvjetove, kako bi za goste bilo više mjesta.

Gosti su ulazili u parovima ili po troje. Neki su bili stari, poput sjedokose gospođice Constance, a neki mladi, poput Luce. Sjajnih očiju i ogrnute bijelim ljetnim ogrtačima, žene su ispred muškaraca u odijelima s prslukom činile naklon s pregibanjem koljena. Konobari u crnim kaputićima jurili su kroz veliko otvoreno predvorje i nudili pjenušac u čašama od svjetlucava kristala.

Henriettu je našla pored ulaza u glavnu plesnu dvoranu, koja je izgledala poput lijehe cvijeća. Prostoriju su ispunjavale raskošne haljine

svih boja, od organze, tila, svile i s nabranim lentama. Od buketića raznih boja koji su ukrašavali zapešća mladih dama cijela je kuća mirisala na ljeto. Henriettin zadatak bio je uzimati od dama koje su ulazile šalove i mrežaste rupce. Luce je bilo rečeno da podijeli karte za ples, male brošure skupocjena izgleda s obiteljskim grbom Constanceovih na prednjoj strani, ukrašene dragim kamenjem, u kojima se nalazio popis skladbi.

»Gdje su muškarci?« šapnula je Luce Henrietti.

Henrietta je frknula.

»To je moja cura! U sobi za pušenje, naravno.« Trznula je glavom lijevo, gdje je hodnik postajao mračan. »Ako mene pitaš, bit će dovoljno pametni da ondje i ostanu dok se ne posluži večera. Tko želi slušati blebetanje o nekom Krimskom ratu? Ove dame to ne žele. Ni ja. Ni ti, Myrtle.« Henrietta je podignula tanke obrve i pokazala prema francuskom prozoru. »Uf, prerano sam to rekla. Čini se kako je jedan pobjegao.«

Luce se okrenula. U sobi punoj žena stajao je jedan muškarac. Okrenuo im je leđa, vidjela se samo glatka griva kose crne kao ugljen i dug smoking. Razgovarao je s plavokosom ženom u nježnoružičastoj balskoj haljini. Njezine viseće dijamantne naušnice bljesnule su kada je okrenula glavu i ugledala Luce.

Gabbe.

Lijepi je anđeo nekoliko puta trepnuo kao da pokušava shvatiti je li Luce samo prikaza. Zatim je lagano kimnula muškarcu s kojim je stajala kao da mu pokušava dati znak. Prije nego što se okrenuo, Luce je prepoznala jasan i oštar profil.

Cam.

Luce je zaprepašteno uzdahnula i ispustila plesne karte. Sagnula se i počela ih nespretno skupljati s poda. Zatim ih je gurnula Henrietti u ruke i šmugnula iz prostorije.

»Myrtle!« rekla je Henrietta.

»Odmah se vraćam«, šapnula je Luce, ali prije nego što je Henrietta mogla odgovoriti, potrčala je uz dugo, vijugavo stubište.

Gospođica McGovern otpustit će Luce čim čuje da je napustila svoje radno mjesto u balskoj dvorani i da su joj ispale skupe plesne kartice. Ali, to je za Luce bio najmanji problem. Morala se usredotočiti na to da pronade Lucindu i nije bila spremna suočiti se s Gabbe.

Osim toga, nije željela biti blizu Camu iz bilo kojeg života. Lecnula se kada se sjetila kako je one noći kada su izopćenici pokušali odvesti njezin odraz u nebo uperio strijelu ravno u ono što je mislio da je ona.

Da je barem Daniel ovdje...

Ali, nije. Luce se samo nadala kako će je čekati i kako se neće previše na nju ljutiti kada uspije shvatiti što radi i vrati se kući, u sadašnjost.

Kada se popela na vrh stubišta, Luce je uletjela u prvu prostoriju. Zatvorila je vrata i naslonila se na njih kako bi došla do daha. U golemu je salonu bila sama. Bila je to veličanstvena soba s dvosjedom presvučenim baršunom boje slonovače i parom naslonjača koji su se nalazili s obje strane ulaštena čembala. Na zapadnoj strani nalazila su se tri prozora obrubljena tamnocrvenim zastorima. U kaminu je pucketala vatra.

Zid pored Luce bio je prekriven policama za knjige. Bili su to redovi debelih svezaka uvezanih u kožu, koji su se protezali od poda do stropa toliko visokog da su postojale čak i ljestve na kotačiće.

U kutu je stajao slikarski stalak, koji ju je nekako prizivao. Nikada prije nije bila na imanju Constanceovih, ali samo jedan korak po debelom perzijskom sagu probudio je u njoj sjećanja koja su joj govorila da je sve to već vidjela.

Daniel. Luce se sjetila njegova razgovora s Margaret. Razgovarali su o njegovu slikanju. Izdržavao se slikanjem. Zacijelo je radio za slikarskim stalkom u kutu.

Približila mu se. Morala je vidjeti što je slikao.

Ali prije toga poskočila je čuvši pred vratima tri visoka glasa.

Ukočila se i gledala kako se brava okreće. Nije imala izbora, šmugnula je iza debeloga zastora od crvenoga baršuna i sakrila se.

Čulo se šuštanje tafta, lupanje vratima i uzdah. Uslijedile su salve smijeha, a Luce je stavila ruku na usta i malo se sagnula kako bi provirila iza zastora. Helstonska Lucinda stajala je tri metra dalje. Bila je odjevena u prekrasnu bijelu svečanu haljinu sa steznikom od svile i krepa koji se vezao na leđima. Njezina tamna kosa bila je podignuta u niz sjajnih i pomno počešljanih uvojaka. Dijamantna ogrlica sjajila je na blijedoj koži i davala joj kraljevski izgled, zbog čega je Luce gotovo ostala bez daha.

Njezino prošlo utjelovljenje bilo je najotmjenije stvorenje koje je Luce ikada vidjela.

»Lucinda, večeras blistaš«, rekao je nježan glas.

»Je li te Thomas opet pozvao?« zadirkirivao je drugi glas.

S njom su bile dvije djevojke. Jednu je Luce prepoznala, bila je to Margaret, starija kćer Constanceovih, koja je šetala u vrtu s Danielom. Druga je bila svježija replika Margaret, zacijelo mlađa sestra. Izgledala je kao da je Lucindinih godina. Zadirkivala ju je poput dobre prijateljice.

Imala je pravo, Lucinda je blistala. Sigurno zbog Daniela.

Lucinda se bacila na dvosjed boje slonovače i uzdahnula kako Luce ne bi nikada. Bio je to melodramatski uzdah koji je vapijao za pažnjom. Luce je odmah znala kako je Bili imao pravo. Ona i njezina bivša inačica nisu bile nimalo slične.

»Thomas'?!« Lucinda je nabrala nosić. »Thomasov otac običan je drvosječa...«

»Nije!« viknula je mlađa djevojka. »On je vrlo neobičan drvosječa! Bogat je!«

»Svejedno, Amelijo«, rekla je Lucinda i namjestila suknju oko uskih gležnjeva. »On je gotovo radnička klasa.«

Margaret se ustobočila na rubu dvosjeda.

»Nisi imala tako loše mišljenje o njemu prošloga tjedna kada ti je donio onaj šešir iz Londona.«

»Pa, stvari se mijenjaju. Ali šešir je zgodan i sviđa mi se.« Lucinda se namrštila. »Bez obzira na taj šešir, reći ću ocu da mu ne dopusti da me više poziva.«

Čim je to rekla počela je pjevušiti, a njezin mrgodan izraz preobrazio se u sanjiv smiješak. Dok je tiho pjevala sebi u bradu, gladila čipku na šalu i zurila kroz prozor udaljen tek nekoliko centimetara od mjesta gdje se skrivala Luce, djevojke su je gledale u nevjerici.

»Što joj je?« šapnula je glasno Amelia sestri.

Margaret je frknula kroz nos.

»Bolje rečeno, tko.«

Lucinda je ustala i prišla prozoru, a Luce se povukla dublje iza zastora. Sva se zajapurila dok je slušala kako Lucinda Biscoe tiho pjevuši samo nekoliko centimetara dalje. Lucinda se okrenula i prestala pjevušiti svoju neobičnu pjesmu, i Luce je čula kako odlazi.

Usudila se ponovo proviriti iza zastora. Lucinda je prišla slikarskom stalku i opčinjeno zastala.

»Što je to?« Lucinda je prijateljicama pokazala platno. Luce nije dobro vidjela, ali izgledalo je prilično obično. Samo nekakav cvijet.

»To je djelo gospodina Grigorija«, rekla je Margaret. »Kada je došao njegovi su crteži bili toliko obećavajući, ali bojim se da ga je nešto spopalo. Već tri dana slika samo božure.« Teatralno je slegnula ramenima. »Neobično. Umjetnici su tako čudni.«

»Ah, ali Lucinda, zgodan je.« Amelia je uzela Lucindu za ruku. »Moramo te večeras predstaviti gospodinu Grigoriju. Ima tako lijepu

plavu kosu, a oči... Ah, topiš se od njegova pogleda!«

»Ako je Lucinda odviše dobra za Thomasa Kenningtona i njegov novac, sumnjam da je može zanimati običan slikar«, rekla je Margaret toliko oštro da je Luce bilo jasno kako i sama nešto osjeća prema Danielu.

»Voljela bih ga upoznati«, rekla je Lucinda i ponovo počela tiho pjevušiti.

Luce je zadržala dah. Dakle, Lucinda ga još nije upoznala? Kako je to moguće kada je očito zaljubljena?

»Idemo«, rekla je Amelia i povukla Lucindu za ruku. »Propuštamo zabavu zbog ogovaranja.«

Luce je morala nešto učiniti. Ali, prema tome što su joj Roland i Bili rekli, svoje prošlo utjelovljenje nije mogla spasiti. Bilo bi previše opasno čak i pokušati. Čak i kada bi joj to nekako uspjelo, njezini sljedeći životi mogli bi se promijeniti. Ili još gore od toga.

Mogli bi se uništiti.

Ali, možda Luce može Lucindu barem upozoriti. Tako da ne bude zaslijepljena ljubavlju. Da ne strada u zamci drevne kazne bez trunke razumijevanja. Djevojke su gotovo izašle iz sobe kada je Luce skupila hrabrost i izašla iza zastora.

»Lucinda! «

Njezino se prošlo utjelovljenje okrenulo, a kada je vidjelo Lucienu služinsku odoru, stisnulo je oči.

»Zar si nas uhodila?«

U njezinim očima nije bilo ni trunke prepoznavanja. Bilo je čudno kako je Roland zamijenio Luce za Lucindu, kada se činilo da sama Lucinda ne primjećuje njihovu sličnost. Što je Roland vidio što ta djevojka nije?

Luce je duboko udahnula i natjerala se da nastavi sa svojim jadnim planom.

»Ne, nisam uhodila.« Mucala je. »Moramo razgovarati.«

Lucinda je frknula kroz nos i pogledala prijateljice.

»Molim?«

»Nisi li ti dijelila plesne karte?« pitala je Margaret Luce. »Majka neće biti sretna kada čuje kako si zanemarila svoje dužnosti. Kako se zoveš?«

»Lucinda.« Luce se primaknula i spustila ton. »Riječ je o umjetniku, gospodinu Grigoriju.«

Lucinda i Luce su se pogledale, a nešto između njih je zaiskrilo.

Lucinda se ukočila.

»Nemojte me čekati«, rekla je prijateljicama. »Odmah ću sići.«

Djevojke su razmijenile zbunjene poglede, ali bilo je jasno kako je Lucinda vođa skupine. Prijateljice su bez riječi kliznule kroz vrata.

Luce je zatvorila vrata.

»Što je toliko važno?« pitala je Lucinda, zatim ju je odao smiješak. »Je li pitao za mene?«

»Nemojte se spetljati s njim«, rekla je Luce brzo. »Ako ga večeras upoznate, mislit ćete kako je vrlo zgodan. Poželjet ćete se zaljubiti u njega. Ali, nemojte.« Luce se osjećala grozno dok je tako okrutno govorila o Danielu, ali samo je tako mogla spasiti život svojeg prošlog utjelovljenja.

Lucinda Biscoe ljutito je frknula i okrenula se kako bi otišla.

»Poznajem djevojku iz... hmm... Derbyshirea«, nastavila je Luce, »koja mi je mnogo toga rekla o glasinama koje se o njemu šire. Već je mnogo djevojaka povrijedio. On... on ih je uništio.«

S Lucindinih ružičastih usana oteo se zvuk zaprepaštenja.

»Kako se usuđuješ obratiti jednoj dami na takav način! Što misliš tko si? Ne tiče te se sviđa li mi se taj umjetnik ili ne.« Uperila je prst u Luce. »Da nisi zaljubljena u njega, ti sebična mala djevojčuro?«

»Ne!« Luce je naglo ustuknula kao da je dobila pljusku.

Bili ju je upozorio da je Lucinda drukčija od nje, ali nije mogla vjerovati da Lucinda ima tako lošu narav. Zašto bi je inače Daniel volio? Kako je mogla biti dio Luceine duše?

Moralo ih je povezivati nešto dublje.

Ali, Lucinda se nagnula nad čembalo i na komadu papira nažvrljala poruku. Izravnala je papir, presavinula ga i tutnula ga Luce u ruke.

»Neću prijaviti gospođici Constance koliko si drska«, rekla je nabusito strijeljajući Luce pogledom, »ako ovu poruku predaš gospodinu Grigoriju. Nemoj propustiti priliku da sačuvaš posao.« Trenutak potom nije bila više od bijela obrisa koji je klizio hodnikom, niz stube i natrag na zabavu.

Luce je otvorila poruku.

Dragi gospodine Grigori,

otkad smo se sreli kod krojačke prije nekoliko dana, ne mogu prestati misliti na Vas. Hoćete li se večeras u 9 sati sastati sa mnom u paviljonu? Čekat ću.

Vječno Vaša, Lucinda Biscoe

Luce je poderala pismo u komadiće i bacila ih u kamin. Ako poruku ne preda Danielu, Lucinda će u paviljonu biti sama. A Luce će otići onamo i pričekati je kako bi je ponovo upozorila.

Potrčala je niz hodnik i naglo skrenula prema stubama za služinčad koje su vodile u kuhinju. Prošla je pored kuhara, slastičara i Henriette.

»Obje si nas uvalila u veliku nevolju, Myrtle!« viknula je djevojka, ali Luce je već izašla.

Večer je bila svježja i zrak suh na Luceinu licu dok je trčala. Bilo je gotovo devet sati, ali sunce je još uvijek zalazilo iza gaja na zapadnoj strani imanja. Pohitala je stazom obojenom ružičastim sjajem, pored prepunih vrtova, opojnoga i slatkog mirisa ruža i pored labirinta od živice.

Pogled joj je pao na mjesto na kojem je izašla iz navjestitelja i ušla taj život. Njezine noge udarale su po stazi što je vodila prema praznome paviljonu. Tik ispred paviljona netko ju je uhvatio za ruku.

Okrenula se.

Našla se oči u oči s Danielom.

Povjetarac mu je mrsio kosu na čelu. U crnome odijelu sa satom na zlatnom lancu i malim bijelim božurim pričvršćenim za suvratak, Daniel je bio ljepši nego što je pamtila. Na svjetlosti zalazećeg sunca njegova je koža bila čista i blistava. Na usnama je lebdio slabašan smiješak. Kada ju je vidio njegove oči zasjale su ljubičasto.

Pobjegao joj je tih uzdah. Sve ju je boljelo od želje da se nagne nekoliko centimetara i pritisne usne na njegove. Da ga zagrlji i osjeti mjesto na njegovim širokim ramenima odakle su se širila krila. Željela je zaboraviti po što je došla i samo ga obgrliti i pustiti mu da je grli. Nije mogla naći riječi kojim bi izrazila koliko joj je nedostajao.

Ne. Riječ je bila o Lucindi.

Daniel, njezin Daniel nalazio se vrlo daleko. Bilo joj je teško zamisliti što je radio ili o čemu je razmišljao. Bilo joj je još teže zamisliti kako će nakon svega izgledati njihovo ponovno sjedinjenje. Ali, nije li u tome bio smisao njezine potrage? Upoznati svoju prošlost kako bi u sadašnjosti mogla doista biti s Danielom?

»Nisi trebao biti tu«, rekla je helstonskome Danielu. Nije mogao znati da se helstonska Lucinda željela s njime tu naći. Ali, bio je tu. Činilo se kako ništa nije moglo stati na put njihovu susretu, nešto ih je privlačilo, bez obzira na sve.

Daniel se smijao baš kako je naviknula i voljela, kao prvi put u Maču i križu kada ju je poljubio. Ali, taj je Daniel nije poznavao. Nije znao tko je, odakle dolazi i što pokušava učiniti.

»Ni ti nisi trebala biti tu.« Nasmiješio se. »Prvo smo trebali plesati, a tek se potom upoznati. Trebao sam te povesti na šetnju po mjesečini. Ali,

sunce još nije zašlo. Što znači da će biti još puno plesanja.« Pružio je ruku.
»Zovem se Daniel Grigori.«

Nije primijetio kako je umjesto u balsku haljinu odjevena u odoru sluškinje i ne ponaša se kao pristojna engleska djevojka. Samo ju je pogledao i poput Lucinde, već je bio zaslijepljen ljubavlju.

Iz novoga kuta Luce je njihova veza postala neobično jasna. Bila je predivna, ali tragično kratkovidna. Je li Daniel uopće volio Lucindu i obratno, ili je to samo bio krug iz kojeg nisu mogli izaći?

»To nisam ja«, rekla je Luce tužno.

Uzeo ju je za ruke. To ju je malo dirnulo.

»Naravno da jesi«, rekao je. »Uvijek si to ti.«

»Ne«, rekla je Luce. »To nije pošteno prema njoj. Nisi pravedan. Osim toga, Daniele, ona je zla.«

»O kome govoriš?« Pogledao ju je kao da nije siguran treba li je shvatiti ozbiljno ili se nasmijati.

Krajičkom oka Luce je vidjela kako im se iz stražnjeg dijela kuće približava bijela silueta.

Lucinda.

Dolazila je naći se s Danielom. Uranila je. U poruci je napisala devet sati. No, to je pisalo dok je Luce nije poderala i bacila u vatru. Luce je osjetila kako joj srce sve brže tuče. Lucinda je ne smije zateći tu. Ali, nije mogla tako brzo ostaviti Daniela.

»Zašto je voliš?« izletjelo je Luce. »Zašto se zaljubljuješ u nju, Daniele?«

Daniel joj je položio ruku na rame. Bio je to divan osjećaj.

»Polako«, rekao je. »Tek smo se upoznali, ali mogu ti se zakleti da volim samo...«

»Hej ti! Sluškinjo!« Lucinda ih je vidjela i iz tona njezina glasa bilo je jasno kako zbog toga nije bila sretna. Potrčala je prema paviljonu, proklinjući haljinu, blatnu travu i Luce. »Što si učinila s mojim pismom, djevojko?«

»Ta djevojka koja nam prilazi«, mucala je Luce, »na neki sam način ja. Ja sam ona. Voliš nas i želim da razumiješ...«

Daniel se okrenuo kako bi vidio Lucindu, onu koju je volio, bolje rečeno, koju će u tome životu voljeti. Sada joj je jasno vidio lice. I shvatio da su ih dvije. Kada se okrenuo prema Luce, ruka na njezinu ramenu počela je drhtati.

»Ti si ona! Što si učinila? Kako si to učinila?«

»Djevojko!« Lucinda je zamijetila Danielovu ruku na Luceinu ramenu. Cijelo joj se lice namrgodilo. »Znala sam!« viknula je zlobno i potrčala brže. »Makni se od njega, droljo!«

Luce je osjetila kako je preplavljuje strah. Nije imala izbora nego dati se u bijeg. Ali prije toga dodirnula je Danielov obraz i rekla:

»Spaja li nas ljubav, ili samo prokletstvo?«

»Ljubav«, zabezeknuo se. »Zar ne znaš?«

Oslobodila se njegova stiska i brzo i mahnito potrčala preko travnjaka, kroz nasade srebrnih breza u visoku travu do mjesta na kojem je zašla iz navjestitelja. Spotaknula se i pala ravno na lice. Sve ju je boljelo. Bila je ljutita. Pušila se od ljutnje. Ljutila se na Lucindu što je toliko zločesta. Na Daniela što se zaljubio u nju bez razmišljanja. Na svoju nemoć da išta promijeni. Lucinda će svejedno umrijeti, bez obzira na to što je Luce tu. Udarala je šakama o tlo i ispustila uzdah očajanja.

»Hajde, hajde«, mala kamena ruka tapšala ju je po leđima.

Luce ju je otresla.

»Pusti me na miru, Bille.«

»Hej, iskreno sam se trudio utješiti te. Sad si zbilja nadrljala. Ali«, Bili je slegnuo ramenima, »sada je gotovo.«

Luce se uspravila i bijesno ga pogledala. Zbog njegova samodopadnog izraza poželjela je vratiti se natrag i reći Lucindi tko je doista. Ispričati joj stvari koje će se dogoditi u bliskoj budućnosti.

»Ne.« Luce je ustala. »Nije gotovo.«

Bili ju je povukao dolje. Za tako malo biće bio je zaprepašćujuće snažan.

»Ah, gotovo je. Hajde, uđi u navjestitelja.«

Luce se okrenula prema mjestu koje joj je Bili pokazivao. Nije ni zamijetila da pred njom lebdi debeo crni prolaz. Od plesnjiva mirisa postalo joj je mučno.

»Ne.«

»Da«, rekao je Bili.

»Ti si mi rekao da usporim.«

»Čekaj, malo ću te uputiti. U ovome životu si kučka, a Daniela nije briga. To te zaprepastilo? Nekoliko tjedana će ti udvarati i razmijenit ćete nekoliko cvjetova. Zatim će doći veliki poljubac i bum. Dobro? Nemaš što vidjeti.«

»Ne razumiješ.«

»Što? Da su viktorijanci uštogljeni poput metle i dosadni kao stare

tapete ? Ako već prolaziš kroz svoju prošlost, neka to ima smisla. Idemo na put.«

Luce se nije pomaknula.

»Možeš li nestati?«

»Moram li te utrpati u navjestitelja kao mačka u vreću? Pokreni se!«

»Želim vidjeti voli li zbilja mene ili samo zamisao o meni zbog nekog prokletstva. Moram osjetiti da nas veže nešto snažnije. Nešto stvarno.«

Bili je sjeo na travu pored Luce. Zatim se predomislio, pa joj je uspuzao u krilo. Isprva ga je željela odgurnuti, a zajedno s njime otjerati muhe koje su mu zujale oko glave, ali kada ju je pogledao, njegove oči činile su se iskrenim.

»Dušo, Danielova ljubav prema stvarnoj tebi posljednja je stvar koja bi te trebala zabrinjavati. Zaboga, vi ste kozmički par. Vas ste dvoje izmislili taj izraz. Ne moraš ostati tu kako bi to vidjela. Isto je u svakom životu.«

»Što?«

»Želiš vidjeti pravu ljubav?«

Kimnula je.

»Hajde«, pomogao joj je ustati.

Pred njima je lebdio navjestitelj. Počeo se preobražavati i postao je nalik na šator. Bili je poletio u zrak, stavio prst na nevidljivu bravu i povukao. Navjestitelj se ponovno preobrazio. Spuštao se poput pokretnog mosta dok Luce ispred sebe nije vidjela samo mračni tunel.

Luce je letimično pogledala prema Danielu i Lucindi, ali nije ih mogla vidjeti, samo njihove obrise, nejasne boje jednu uz drugu.

Bili je slobodnom rukom široko zamahnuo i pokazao prema trbuhu navjestitelja.

»Uđi.«

To je učinila.

Osmo poglavlje

POGLED S KRILA

HELSTON, ENGLESKA, 26. SRPNJA 1854.

Kada se probudio na pustoj obali Cornwalla, Danielova odjeća bila je izbljedadjela od sunca, a na obraz mu se zalijepio pijesak. Nije znao je li lutao sam danima, tjednima ili mjesecima. Koliko god vremena prošlo, proveo ga je kažnjavajući se za svoje pogreške.

Susret s Lucindom kod krojačke bio je tako velika pogreška, da ga je svaki put kada se toga sjetio zaboljela duša.

Ali nije mogao prestati o tome misliti.

Njezine pune ružičaste usne izvijale su se i govorile: *Čini mi se da se poznajemo. Molim vas, čekajte.*

Tako lijepo, ali i tako opasno.

Ah, zašto to nije bilo nešto manje važno? Poput kratke izjave za vrijeme udvaranja? Tada možda ne bi bilo toliko značajno. Ali, prvi susret! Lucinda Biscoe prvo je vidjela njega, pogrešnoga Daniela. Mogao je ugroziti sve. Mogao je budućnost promijeniti do neprepoznadjivosti, toliko da je Luce mogla već biti mrtva...

Ali ne, u tom se slučaju svoje Luce ne bi sjećao. Vrijeme bi sve promijenilo i Daniel se ne bi kajao zbog toga što je njegova Luce drukčija.

Danielova prijašnja inačica zacijelo je uzvratila Lucindi Biscoe na način koji je ispravio njegovu pogrešku. Nije se mogao sjetiti kako su stvari počele, samo kako su završile. Ali, to nije bilo važno. Neće više prilaziti svojem prošlom utjelovljenju kako ne bi ponovo naišao na Lucindu i učinio još štete. Jedino je mogao povući se i čekati.

Naviknuo je na vječnost, ali sada se osjećao pakleno loše.

Daniel je izgubio osjećaj za vrijeme, pustio je da odleti prema zvukovima oceana što se odbijao od obalu. Barem nakratko.

Lako je mogao nastaviti s potragom, samo je trebao ući u navjestitelja i juriti za Luce do sljedećeg života koji će posjetiti. Ali, iz nekog razloga, zaglavio je u Helstonu i čekao da život Lucinde Biscoe završi.

Kada se te večeri probudio i vidio nebo ispresijecano ružičastim oblacima, Daniel je znao. Bila je sredina ljeta. Te će noći umrijeti. Otresao je pijesak, a njegova uvučena krila bila su neobično osjetljiva. Sa svakim udarom srce ga je zaboljelo.

Bilo je vrijeme.

Lucinda neće umrijeti prije nego što padne noć.

Prijašnji Daniel bit će sam u salonu Constanceovih. Posljednji će put crtati Lucindu Biscoe. Njegovi kovčezi bit će ispred vrata, prazni, kao i obično, osim kožne pernice, nekoliko blokova za crtanje, knjige o promatračima i još jednog para cipela. Doista je namjeravao isploviti sljedećeg jutra. Kakva laž!

U trenucima prije njezinih smrti, Daniel je rijetko bio iskren prema sebi. U ljubavi je uvijek gubio razum. Svaki put se zavaravao, opijao se njezinom prisutnošću i gubio osjećaj za stvarnost.

Vrlo se dobro sjećao kako je sve završilo. Poricao je njezinu smrt do posljednjeg trenutka, kada ju je gurnuo na baršunaste zastore boje rubina i ljubio do besvijesti. Tada je proklinjao sudbinu, a to je bio ružan prizor. Još uvijek je osjećao agoniju, svježju poput žigosanja užarenim željezom. Sjećao se i posjeta.

Čekao je suton, stajao je sam na obali i puštao vodi da ljubi njegova bosa stopala. Sklopio je oči, raširio ruke i dopustio krilima da se silovito rašire iz brazgotina na ramenima. Lebdjela su iza njega, podrhtavala na vjetru i davala mu osjećaj lakoće koji mu je pružao kratkotrajni mir. U odrazu u vodi vidio je koliko su sjajna i kako ga čine moćnim i snažnim.

Kada je bio najneutješniji odbijao je raširiti krila. Bila je to kazna koju je sam sebi odredio. Duboko olakšanje, opipljiv nevjerojatan osjećaj slobode koji su mu davala raširena krila činio se lažnim, poput droge. Te večeri to si je dopustio.

Desetak metara iznad površine vode brzo je okrenuo leđa oceanu, a krila raširio ispod sebe poput veličanstvena svjetlucava splava. Letimično je dodirnuo površinu, snažnim zamahom krila istegnuo mišiće i kliznuo uz valove dok tirkizna voda nije prešla u ledenoplavu. Zatim je zaronio pod površinu. Ocean je bio hladan, ali krila su bila topla i stvarala su oko njega mali ljubičasti krug.

Daniel je volio plivati. Zbog svježine vode, nepredvidljivih struja i usklađenosti oceana s mjesecom. Bilo je to jedno od zemaljskih zadovoljstava koje je doista razumio. Više od svega volio je plivati s Lucindom. Sa svakim zamahom krila Daniel je zamišljao kako je s njim Lucinda, kako ljupko kliže kroz vodu, kao toliko puta prije i uživa u toploj treperavoj mjesečini.

Kada je u mračnoj noći mjesec postao blistav a Daniel se nalazio blizu obale Rejkjavika, izletio je iz vode. Ravno gore, zamahujući krilima silinom koja je otresla s njega hladnoću. Vinuo se u nebo, sve više i više, a krila su šibala u zraku i tako ga u tren oka osušila. Probio se kroz debele

sive oblake, zatim se okrenuo i pod zvjezdanim rajskim prostranstvom usporio.

Zamahivao je krilima snažnim od ljubavi, užasa i misli o njoj slobodno i široko, a voda ispod njega mreškala se i svjetlucala poput dijamanta. Zaletio se i nevjerojatnom brzinom poletio do otoka Faroea i preko Irskog mora. Preletio je Kanal svetoga Georgea i napokon se vratio u Helston.

Koliko je bilo suprotno njegovoj prirodi gledati kako djevojka koju voli dolazi umrijeti! Ali, Daniel je morao gledati dalje od trenutka i dalje od boli. Morao je misliti na sve Lucinde koje će doći nakon te žrtve i na posljednju, onu za kojom je tragao, koja će zatvoriti prokleti krug. Lucindina smrt te večeri omogućivala im je pobjedu, bio je to jedini način da dobiju priliku.

Kada je stigao do imanja Constanceovih kuća je bila u tami, a vani je bilo vruće i mirno. Skupio je krila i polako se spustio na južnu stranu imanja. Odande je vidio vrt i bijeli krov paviljona. Šljunčanu stazu kojom je nekoliko trenutaka prije trebala proći, nakon što se iskrala iz očeve kuće kada su svi zaspali, osvjetljavala je mjesečina. Njezina spavaćica bila je prekrivena dugim crnim ogrtačem, a stid zaboravljen dok mu se žurila ususret.

U salon ju je privukla svjetlost svijećnjaka. Zastori su bili djelomično razmaknuti. Dovoljno kako bi Daniel mogao proviriti bez opasnosti da bude viđen.

Spustio se do prozora salona na drugom katu velike kuće i lagano zamahivao krilima. Lebdio je poput uhode.

Je li ona uopće bila tu? Polako je ispustio uzdah, dopustio krilima da se napune zrakom i naslonio lice na staklo.

Ondje je bio samo Daniel. Nalazio se u kutu i žustrim pokretima crtao. Prijašnji Daniel izgledao je iscrpljeno i očajno. Dobro se sjećao kako se osjećao dok je pogledavao na crni sat na zidu i očekivao je svakog trenutka. Bio je toliko zaprepasten kada mu se tiho prikrala, gotovo skrivena iza zastora.

Opet se zaprepastio kada je to ponovila.

Te noći njezina ljepota nadmašila je njegova najluđa očekivanja. Kao i svake noći. Obraza zažarenih od ljubavi koju je osjećala ali nije razumjela. Crne kose koja je ispadala iz duge, sjajne pletenice. Njezina spavaćica bila je prekrasno prozirna, poput paučine što je lagano prekrivala prekrasno tijelo.

Baš tada je prijašnji Daniel ustao i okrenuo se. Kada je vidio ispred

sebe tu ljepotu, na njegovu licu ocrtala se bol. Da je mogao, Daniel bi pomogao prijašnjem sebi da to lakše prebrodi. Ali, sve što je mogao bilo je čitati mu s usana.

Što ćeš ti tu?

Luce se približila, a obrazi su joj bili rumeni. Kretali su se poput magneta, u jednom trenutku privlačila ih je sila snažnija od njih, u drugome ih gotovo jednako toliko odbijala.

Daniel je lebdio pored prozora i patio.

Nije mogao gledati, ali morao je.

Okijevajući posegnuli su jedno za drugim i dodirnuli se. Odmah su postali željni i strastveni. Nisu se ljubili, samo su razgovarali. Kada su im se usne i duše gotovo dodirivale oko njih se stvorila sjajna, jasna, bijela i vreća aura koje nisu bili svjesni.

Tome Daniel nikad prije nije svjedočio izvana.

Je li za time Luce tragala? Za vidljivim dokazom njihove ljubavi?

Za Daniela, njihova je ljubav bila dio njega koliko i krila. Ali, za Luce je bilo drukčije. Nije znala koliko je veličanstvena njihova ljubav. Samo njezinu vatrenom svršetku.

Svaki trenutak bio bi posvemašnje otkrivenje.

Naslonio je obraz na staklo i uzdahnuo.

Prijašnji se Daniel slamao, gubio je odlučnost koja je od početka bila samo krinka. Premda je spremio kovčege, otići je morala Lucinda.

Sada ju je prijašnji Daniel uzeo u naručje. Daniel je čak kroz prozor mogao osjetiti sočni, slatki miris njezine kože. Samome sebi je zavidio dok je njegova prijašnja inačica ljubila njezin vrat i milovala joj leđa. Njegova želja bila je toliko snažna da je mogla razbiti prozor, ali obuzdao ju je.

Ah, razvuci to malo, pokušavao je utjecati na prošloga sebe. Produži. Još je jednom poljubi. Još je jednom dodirni prije nego što se soba zatrese i navjestitelji počnu drhtati u svojim sjenama.

Staklo pod njegovim obrazom postalo je toplo. Počelo je.

Želio je zažmiriti, ali nije mogao. Luce se u naručju prijašnjega Daniela previjala od bolova. Lice joj se izobličilo. Podignula je pogled i razrogačila oči kada je na stropu vidjela sjene kako plešu. Za nju je bilo previše čak i djelomično shvaćanje.

Kriknula je.

I buknuo je svjetleću vatrenu kulu.

Prijašnjeg je Daniela udar odbacio u zid. Pao je i ostao ležati sklupčan poput sjene. Zagnjurio je lice u sag i tresao se.

Daniel je zaprepašteno promatrao kako se vatra penje po zidovima i zraku. To prije nije vidio. Vatra je cvrčak poput umaka u vreloj posudi, zatim je nestala bez traga.

Čudesno. Svaki centimetar Danielova tijela bridio je. Da prijašnjega Daniela taj prizor nije posve smlavio, možda bi Luncindinu smrt smatrao gotovo lijepom.

Prijašnji Daniel polako je ustao. Otvorio je usta, a njegova krila naglo su se raširila iz crnoga sakoa i zauzela većinu sobe. Podignuo je šake prema nebu i zaurlao. Daniel to više nije mogao podnijeti. Krilom je razbio prozor, krhotine stakla odletjele su u noć. Zatim je proletio kroz oštru pukotinu.

»Što ćeš ti tu?« zaprepastio se prijašnji Daniel, obraza izbrazdanih suzama. U golemome salonu jedva je bilo mjesta za obojicu i njihova raširena krila. Skupili su ramena što su više mogli kako se krila ne bi dodirnula. Znali su koliko je to opasno.

»Gledao sam«, rekao je Daniel.

»Ti si... što? Vratio si se kako bi gledao?« Prijašnji Daniel raširio je ruke i krila. »I jesi li vidio što si želio?« Bilo je bolno jasno koliko je duboko patio.

»To se moralo dogoditi, Daniele.«

»Ne laži mi. Da se nisi usudio! Zar si se vratio jer ti je Cam to rekao?«

»Ne!« Daniel je gotovo vikao na prijašnjega sebe. »Slušaj me, u bliskoj budućnosti dobit ćemo priliku promijeniti igru. Nešto se promijenilo i stvari su drukčije. Tada ćemo moći zaustaviti neprestano ponavljanje. A Lucinda će napokon moći...«

»Prekinuti krug?« šapnuo je prijašnji Daniel.

»Da.« Daniel je osjetio vrtoglavicu. Dva Daniela u sobi bilo je previše. Bilo je vrijeme da krene. »Treat će vremena«, upozorio ga je, prišao prozoru i okrenuo mu leđa. »Ali, nemoj se prestati nadati.«

Zatim je kliznuo kroz razbijeni prozor. Kada se vinuo u nebo i duboko u sjene i noć, u mislima su mu odjekivale njegove riječi nemoj se prestati nadati.

Deveto poglavlje

LETIMO DALJE

TAHITI, FRANCUSKA POLINEZIJA, 11. PROSINCA 1775.

Luce se našla na gredi punoj iverja. Pokušavala je održati ravnotežu.

Greda se malo pomaknula lijevo i zaškripala, zatim se vrlo polako pomaknula desno i ponovo zaškripala. Greda se ljuljala neprestano i ujednačeno kao da je pričvršćena za vrlo kratko klatno. Vruć vjetar šibao je kosom njezino lice i otpuhao joj služinsku kapu s glave. Greda ispod nje ponovo se zaljuljala, a ona se okliznula. Pala je na gredu i jedva je uspjela obuhvatiti prije nego što je pala...

Gdje se nalazila? Ispred nje je bilo beskrajno plavetnilo vedroga neba. Tamnija boja vjerojatno je označivala obzor. Pogledala je dolje.

Nalazila se nevjerojatno visoko.

Iz vode, tridesetak metara ispod nje stršio je nabubren štap iz drvene palube. Ah. Bio je to jarbol. Luce je sjedila na glavnom križu jarbola vrlo velike jedrilice.

Vrlo velike olupine jedrilice, u blizini otoka crne obale.

Pramac je bio razbijen. Snažno je udario u niz vulkanskih stijena oštih poput britve, koje su ga smrskale u prah. Glavno jedro bilo je razderano, dronjci žutosmedeg platna lepršali su na vjetru. Jutarnji zrak mirisao je na oluju, ali brod je bio takva olupina da joj se činilo kako se tu nalazi već godinama.

Svaki put kad su valovi pohrlili na obalu od crnoga pijeska, iz pukotina u stijenama voda je prsnula desetak metara uvis. Valovi su njihali olupinu i jarbol za koji se Luce grčevito držala, toliko snažno da je mislila kako će joj postati mučno.

Kako će sići? Kako će doći do obale?

»Vidi tko se spustio poput ptice na granu?« Billov glas prolomio se ponad buke valova. Pojavio se na udaljenom vrhu jarbola natrulog broda i hodao raširenih ruku kao po cirkuskoj žici.

»Gdje smo?« Luce je bila odviše uplašena da bi se naglo pomaknula
Bili je duboko udahnuo.

»Zar ne znaš? Na sjevernoj obali Tahitija.« Skočio je pored Luce, zabacio zdepaste noge, protegnuo kratke sive ruke i prekrižio ruke iza glave. »Zar nije kao u raj?«

»Mislím da ću povratiti.«

»Gluposti. Samo moraš otkriti svoje morske noge.«

»Kako smo došli...« Luce je letimično pogledala oko sebe tražeći navjestitelja. Nije vidjela nijednu sjenu, samo beskrajno plavetnilo vedroga neba.

»Ja sam se pobrinuo za logistiku. Zamisli da sam tip iz putničke agencije, a ti si na godišnjem!«

»Nismo na godišnjem, Bille.«

»Nismo? Mislio sam kako govorimo o Velikoj ljubavnoj turneji«, protrljao je čelo, a s tjemena se raspršila kremenata prhut. »Jesam li pogrešno shvatio?«

»Gdje su Lucinda i Daniel?«

»Čekaj.« Lebdio je u zraku ispred Luce. »Ne zanima te malo povijesti?«

Luce se nije obazirala na njega. Pomaknula se prema jarbolu. Pružila je nogu i nesigurno stala na najviši klin koji je virio iz jarbola.

»Zar ne želiš da ti barem pomognem?«

Susprezala je disanje i pokušavala ne gledati dolje dok joj je noga već treći put kliznula s drvenoga klina. Naposljetku je progutala, posegnula i uhvatila Billa za grubu i hladnu kandžu koju joj je pružao. Kad ga je uhvatila za ruku, povukao ju je prema sebi, zatim s jarbola. Cičala je dok joj je vlažni vjetar šibao lice i podizao lepršave skute do struka. Čvrsto je sklopila oči, mislila je kako će propasti kroz trulu palubu.

Ali, nije.

Čula je *truuus* i osjetila kako joj se tijelo zaustavlja u zraku. Otvorila je oči. Billova zdepasta krila raširila su se i uhvatila vjetar. Držao ju je jednom rukom i polako nosio na obalu. Bio je čudesno spretan i lagan. Luce je iznenađeno shvatila kako se opušta. Osjećaj letenja postao joj je prirodan.

Daniel. Kada je osjetila kako leti, svladala ju je bol za njim. Čuti njegov glas, okusiti njegove usne, Luce je mogla misliti samo o tome. Sto bi dala da je mogla biti u njegovu naručju! Daniel kojeg je sreća u Helstonu, koliko god bio sretan što ju je vidio, nije ju doista poznavao. Ne kao njezin Daniel. Gdje je sada bio ?

»Je li ti bolje?« pitao je Bili.

»Zašto smo tu?« pitala je Luce dok su letjeli iznad oceana. Voda je bila toliko čista da je vidjela kako se ispod površine kreću tamnoplave sjene, golema jata riba koja su spretno plivala uz obalu.

»Vidiš onu palmu?« Bili je pokazao slobodnom kandžom. »Najvišu, treću od pukotine u pješčanom sprudu?« Luce je kimnula i žmirnula.

»Ondje je tvoj otac iz ovoga života izgradio kolibu. Najljepšu na plaži!« Bili je zakašljao. »Zapravo, jedinu na plaži. Britanci još nisu otkrili ovu stranu otoka. Kada tvoj otac otide pecati, ti i Daniel imate mjesto gotovo posve za sebe.«

»Daniel i ja... živjeli smo tu... zajedno?«

S rukom u ruci i s otmjenošću dvaju plesača u figuri pas de deux, Luce i Bill dodirnuli su obalu. Luce je bila zahvalna i malo zaprepaštena s kakvom ju je lakoćom spustio s jarbola, ali čim se našla na čvrstome tlu izvukla je ruku iz njegovih prljavih kandži i obrisala je o pregaču.

Bilo je pusto, ali lijepo. Kristalno čisti ocean dodirivao je neobično lijepe plaže od crnoga pijeska. Palme i naranče, teške od jarkonarančastih plodova, nadvijale su se nad obalu. Iza krošnji iz rosne prašume uzdizale su se niske planine s vodopadima. Vjetar nije bio snažan, ali bio je ispunjen teškim mirisom hibiskusa. Bilo joj je teško zamisliti da tu provede godišnji, a kamoli cijeli život.

»Ti si tu živjela.« Bili je krenuo uz vijugavu obalu i u tamnome pjesku ostavljao male otiske kanždi. »Tvoj tata i još deset domorodaca koji su živjeli na udaljenosti koja se mogla prijeći kanuom zvali su te... pa, nešto kao Lulu.«

Luce je do tada žustro koračala kako bi održala korak. Podignula je suknje i podsuknje koje su u Helstonu bile služinska odora kako se ne bi vukle po pijesku. Zastala je i napravila grimasu.

»Što je?« rekao je Bili. »Baš je slatko, Lulu. Lulululululu.«

»Prekini.«

»U svakom slučaju, Daniel je bio neka vrsta odmetnika i istraživača. Vidiš onaj brod? Tvoj superdečko ukrao ga je s osobnoga mola kralja Georgea III.« Letimično je pogledao olupinu. »Ali, kapetanu Blighu i njegovoj pobunjeničkoj posadi trebat će još nekoliko godina da nađu Daniela, a tada ćeš već... znaš.«

Luce je progutala. Daniel će otići prije toga, zato što će Luanda već odavno biti mrtva.

Došli su do male čistine između palmi. Između oceana i kopnenog slatkovodnog jezera tekla je vijugava slankasta rijeka. Znoj je smočio Luceine podsuknje. Razmišljala je o tome da svuče haljinu koja ju je gušila i zaroni u ocean.

»Koliko imam vremena s Lulu?« pitala je. »Prije nego što se dogodi ono.«

Bill je podignuo ruke.

»Mislio sam kako samo želiš dokaz da je tvoja i Danielova ljubav iskrena.«

»Želim.«

»Za to ti neće trebati više od deset minuta.«

Došli su do kratke staze obrubljene orhidejama koja je vodila do još jedne netaknute plaže. Uz svijetloplavu vodu stajala je kolibica slamnata krova. Palme iza kolibe zašuštale se.

Bili je skočio s njezina ramena i lebdio u zraku.

»Pogledaj.« Kamenom je kanždom pokazao prema palmi.

Luce je zaprepašteno promatrala kako se iz visoke paprati koja je rasla uz stablo što se treslo pojavljuju stopala. Djevojka koja je bila odjevena samo u tkanu suknju i golemi cvjetni vijenac bacila je četiri dlakava smeđa kokosova oraha na plažu i zatim brzo sišla niz čvornato deblo.

Kosa joj je bila duga i raspuštena, tamni pramenovi odbijali su dijamantnu sunčevu svjetlost. Luce je znala kakav je to osjećaj kad joj valovita kosa škaklja ruke i pada do struka. Sunce je Luluinu kožu pretvorilo u tamnu zlatnosmeđu, tamniju nego što je Luceina koža ikada bila čak i kada je cijelo ljeto provela na plaži u Biloxiju kod bake. Njezino lice i ruke bili su ukrašeni tamnim, geometrijskim tetovažama. Bila je to istodobno posve neprepoznatljiva i posve jednaka Luce.

»Opa«, šapnula je Luce, a Bill ju je povukao iza stabla s ljubičastim cvjetovima. »Hej, uh! Što to radiš?«

»Vodim te na sigurniji vidikovac.« Bili ju je ponovo povukao gore sve dok se nisu uzdigli iznad krošanja. Kada su izašli iz krošnji, odveo ju je na visoku i čvrstu granu, odakle je mogla vidjeti cijelu plažu.

»Lulu!«

Glas je prodro kroz Luceinu kožu i ravno do srca. Danielov glas. Zvao ju je. Želio ju je. Trebao ju je. Luce se primaknula privučena zvukom. Nije ni zamijetila kako je počela ustajati s grane kao da može prijeći preko krošnji i odletjeti prema njemu, dok je Bili nije uhvatio za lakat.

»Baš sam zato dovukao tvoje popaa* dupe ovamo. Ne obraća se tebi, nego njoj.«

»Ah.« Luce se teško skljkala natrag. »Naravno.«

Djevojka s kokosovim orasima, Lulu, trčala je po crnome pijesku. A

*popaa na jeziku domorodaca znači turist ili izgorjeli (zbog svijetle kože koja na suncu lako izgori)

prema njoj je trčao Daniel. Nije imao košulju, bio je prekrasno preplanuo i mišićav, odjeven samo u kratke tamnoplave hlače koje su na rubovima bile pohabane. Njegova koža svjetlucala je od morske vode iz koje je netom izronio. Bosim je stopalima udarao po pijesku. Luce je zavidjela vodi i pijesku. Zavidjela je svemu što je došlo u dodir s Danielom, dok je ona zaglavila na drvetu. Najviše je zavidjela svojem prošlom utjelovljenju.

Dok je trčao prema Lulu, Daniel je izgledao sretnije i spontanije nego što ga je Luce ikada vidjela. Poželjela je zaplakati. Došao je do nje. Lulu ga je zagrlila, a on ju je obujmio i zavrtio u zraku. Zatim ju je spustio na tlo i obasuo poljupcima. Ljubio joj je vrhove prstiju, ruke sve do ramena, zatim vrat i usta.

Bili se naslonio Luce na rame.

»Probudi me kad postane zanimljivo«, rekao je i zijevnuo.

»Razvratniče!« Poželjela ga je udariti, ali nije ga željela dodirnuti.

»Hoću reći, kada počne tetoviranje, šašavice. Volim tetovaže, dobro?«

Kada je Luce ponovo pogledala prema plaži, Luce je vodila Daniela prema tkanoj prostirci koja je ležala na pijesku nedaleko od kolibe. Daniel je izvadio kratku mačetu koju je držao iza pojasa i zasjekao kokosov orah. Nakon nekoliko rezova uspio je odrezati vrh, zatim je dodao orah Lulu. Ona je pohlepno pila, a mlijeko joj je kapalo s usana. Daniel ga je pokupio poljupcima.

»Nema tetoviranja, samo se...«

Luce je zašutjela kada je njezino prošlo utjelovljenje nestalo u kolibi. Trenutak potom pojavila se noseći zamotuljak od palmine lišća. Izvadila je alatku koja je izgledala poput drvenoga češlja. Čekinje su sjajile na suncu kao da su oštre poput igala. Daniel je legao na prostirku i gledao Lulu kako umače češalj u veliku plitku školjku ispunjenu crnim prahom.

Lulu ga je brzo poljubila i počela.

Počela je tako što je utisnula češalj u njegovu prsnu kost. Radila je brzo, pritiskala je duboko i brzo i svaki puta kada je pomaknula češalj utisnula je u njegovu kožu mrlju crnoga pigmenta. Luce je počela razabirati crtež. Prsni oklop s uzorkom sitnoga šahovskog polja. Prekrivat će mu cijela prsa. Luce je samo jednom bila u salonu za tetoviranje, u New Hampshireu, s Callie koja je željela malo ružičasto srce na boku. Trajalo je kraće od minute, a Callie je cijelo vrijeme urlala. Sada je Daniel ležao mirno, nije ni pisnuo, ni skinuo pogled s Lulu. Trajalo je dugo, a Luce je gledala i osjećala kako joj niz leđa curi znoj.

»I? Što kažeš?« Bili ju je lako gurnuo. »Zar ti nisam obećao da ću ti

pokazati što je ljubav?»

»Da, izgledaju zaljubljeno.« Luce je slegnula ramenima. »Ali...«

»Ali, što? Imaš li pojma koliko to boli? Pogledaj ga. Tetovira se, a izgleda kao da ga miluje nježan povjetarac.«

Luce se migoljila na grani.

»Jesam li to trebala naučiti ? Da je ljubav bol?«

»To ti meni reci«, rekao je Bili. »Možda će te iznenaditi kada čuješ, ali dame ne luduju za Billom.«

»Htjela sam reći, ako istetoviram Danielovo ime na svoje tijelo, hoće li to značiti da ga volim još više?«

»To je samo simbol, Luce.« Bill je ispustio promukao uzdah. »Shvaćaš odviše doslovno. Shvati to ovako: Daniel je prvi naočit mladić kojeg je Lulu ikada vidjela. Dok ga prije nekoliko mjeseci voda nije izbacila na obalu, život te djevojke vrtio se oko njezina oca i nekoliko tustih domorodaca.«

»Ona je Miranda«, rekla je Luce sjetivši se ljubavne priče iz Oluje koju je pročitala u drugom razredu srednje na seminaru o Shakespeareu.

»Kako domišljato, Luce!« Bill je naškubio usta u znak pohvale. »Oni su poput Ferdinanda i Mirande. Naočiti stranac doživi brodolom i završi na njezinu žalu...«

»Pa naravno da je to Luluina prva ljubav«, promrmljala je Luce. Toga se bojala, bila je to ista nepromišljena, automatska ljubav koja ju je mučila u Helstonu.«

»Da«, rekao je Bili. »Nije imala izbora nego zaljubiti se u njega. Ali, zanimljiviji je Daniel. Vidiš, nije je morao učiti kako istkati jedro ni truditi se zadobiti povjerenje njezina oca i donijeti toliko ribe za dimljenje da bude dovoljno za cijelu sezonu, ili moj treći primjer«, Bili je pokazao prema ljubavnicima na plaži, »nije joj morao dopustiti da ga cijelog istetovira, kao što je bio ondašnji običaj. Bilo bi dovoljno da ga je samo vidjela i Lulu bi se zaljubila.«

»Čini to«, razmišljala je Luce naglas, »zato što želi zaslužiti njezinu ljubav. U suprotnom bi samo iskoristio prokletstvo jer, bez obzira na zatvoreni krug u kojem se nalaze, njegova je ljubav prema njoj... istinska.«

Zašto onda Luce nije bila posve uvjerenjena?

Daniel je sjeo. Uzeo je Lulu za ramena i počeo je nježno ljubiti. Njegova su prsa krvarila od tetoviranja, ali činilo se kako to nijedno od njih ne primjećuje. Njihove usne gotovo se nisu odvajale i cijelo su se vrijeme gledali.

»Idemo«, rekla je odjednom Luce.

»Zbilja?« Bili je trepnuo i stao na granu, kao da je zaprepašten.

»Da, zbilja. Vidjela sam što sam željela i sada sam spremna ići dalje. Odmah.« I ona je pokušala ustati, ali grana se počela ljuljati pod njom.

»Hm, dobro.« Bill ju je uzeo za ruku kako bi joj pomogao održati ravnotežu. »Kamo?«

»Ne znam, ali požurimo.« Sunce iza njih je zalazilo i produljivalo sjene ljubavnika na plaži. »Molim te, želim imati barem jednu lijepu uspomenu. Ne želim je gledati kako umire.«

Bill se namrštio. Izgledao je zbunjeno, ali nije ništa rekao.

Luce nije mogla čekati. Sklopila je oči, zaželjela i pokušala dozvati navjestitelja. Kada je opet otvorila oči vidjela je kako sjena obližnje pasiflore dršće. Usredotočila se i svom je snagom prizivala, dok navjestitelj nije zatreperio.

»Hajde«, rekla je škrgućući zubima.

Navjestitelj se naposljetku oslobodio, fjuknuo kroz zrak i doletio pred nju.

»Polako sada«, rekao je Bili dok je lebdio iznad grane. »Očajavanje i putovanje navjestiteljima ne idu zajedno. Poput kiselih krastavaca i čokolade.« Luce je zurila u njega. »Želim reći, nemoj očajavati, mogla bi izgubiti volju za onim što tražiš.«

»Želim otići odavde«, rekla je Luce, ali koliko god se trudila, nije mogla oblikovati sjenu u čvrst oblik. Nije gledala ljubavnike na plaži, ali osjećala je kako se na nebu iznad njih navlači tama. Nisu to bili kišni oblaci. »Bille, hoćeš li mi pomoći?«

Uzdahnio je, posegnuo za tamnom masom u zraku i privukao je k sebi.

»Shvaćaš li da je to tvoja sjena? Ja je oblikujem, ali to je tvoj navjestitelj i tvoja prošlost?« Luce je kimnula. »Što znači da nemaš pojma kamo će te odvesti, a ja ti ništa ne mogu zajamčiti.« Ponovo je kimnula. »Dobro onda.«

Trljao je navjestitelja dok nije postao tamniji, zatim je kandžom uhvatio crnu mrlju i povukao je poput brave. Raširio se vonj plijesni i Luce je zakašljala.

»Da, i ja sam to osjetio«, rekao je Bili. »Ovaj je star.« Pokazao je naprijed. »Dame imaju prednost.«

PRUSKA, 7. SIJEČNJA 1758.

Na Lucein nos pala je snježna pahuljica.

Zatim još jedna i još jedna dok zrak nije ispunio roj pahuljica i dok je nije obavila bjelina i hladnoća. Duboko je izdahnula i oblačić iz njezinih usta se smrznuo.

Na neki način znala je da će završiti tu, premda nije bila sigurna gdje je to. Znala je samo da je popodneвно nebo tamno od snažne oluje i da je snijeg promoćio njezine crne kožne čizme, da joj štipa nožne prste i da je hladnoća prožima do kosti.

Išla je na svoj pogreb.

Čim je izašla iz navjestitelja osjetila je hladnoću, nemilosrdnu poput leda. Bila je na ulazu u groblje prekriveno snijegom. Iza nje se nalazila cesta obrubljena drvoredom, a gole su grane stršale prema olovnom nebu. Ispred nje nalazio se malen brežuljak prekriven snijegom, a iz bjeline su se dizali križevi i nadgrobni spomenici, poput iskrivljenih i prljavih zuba.

Metar ili dva iza nje netko je zazviždao.

»Jesi li sigurna da si spremna?« Bio je to Bili. Zvučao je kao da je ostao bez daha i kao da ju je tek tada sustigao.

»Jesam.« Cvokotala je. Nije se okrenula dok joj Bili nije došao do ramena.

»Izvoli«, rekao je i pružio joj ogrtač od crnoga nerca. »Mislio sam da ti je možda hladno.«

»Gdje si...?«

»Ukrao sam ga ženskoj koja se vraćala kući s tržnice. Ne brini, dovoljno je prirodno podstavljena.«

»Bille!«

»Hej, potreban ti je!« slegnuo je ramnima. »Nosi ga sa srećom.«

Ovio joj je debeli ogrtač oko ramena, a ona ga je povukla uza se. Bio je nevjerojatno mek i topao. Preplavio ju je val zahvalnosti, ispružila je ruku i uzela njegovu kandžu, ne mareći što je ljepljiva i hladna.

»Dobro«, rekao je Bili i stisnuo joj ruku. Luce je na trenutak osjetila neobičnu toplinu u jagodicama. Ali nestala je, a Billove kamene kandže ponovo su bile hladne poput leda. Duboko je uzdahnula. Bio je napet. »Hm. Uh. U Pruskoj smo. Sredina je osamnaestog stoljeća. Živiš u malome selu na obali rijeke Handel. Jako lijepo mjestašce.« Pročistio je grlo i ispljunuo veliku količinu pljuvačke, zatim je nastavio. »Trebao sam reći, tu si živjela. Zapravo si već... pa...«

»Bille?« okrenula je glavu i pogledala ga. Pogrbio se na njezinu

ramenu. »U redu je«, rekla je nježno. »Ne moraš objašnjavati. Pusti me da, znaš, osjetim.«

»Tako je vjerojatno najbolje.«

Dok je Luce nijemo prolazila kroz vrata groblja, Bili je ostao iza nje. Sjeo je na vrh nadgrobnog spomenika prekrivenog lišajem, prekrižio noge i počeo čistiti prljavštinu ispod kandži. Luce je stavila šal na glavu kako bi što bolje sakrila lice.

Ispred nje su se nalazili ožalošćeni, odjeveni u crno i turobni. Stisnuti jedni uz druge, izgledali su poput hrpe tuge. Samo jedna osoba stajala je iza skupine. Gola plavokosa glava bila je spuštena. Daniela nitko nije gledao, niti mu se obraćao. Luce nije znala je li mu to smetalo ili mu je tako bilo draže.

Prišla je skupini s leđa, a pogreb se bližio kraju. Na ravnoj sivoj nadgrobnoj ploči bilo je ugravirano ime. *Lucinda Müller*. Dječak, ne stariji od dvanaest, tamne kose i blijeda lica izbrazdana suzama pomagao je ocu, njezinu ocu iz prošloga života, baciti prvu lopatu zemlje.

Ti su muškarci zacijelo bili povezani s njezinim prošlim utjelovljenjem. Zacijelo su je voljeli. Žene i djeca su plakali. Zacijelo je i njima Lucinda Müller nešto značila. Možda im je značila sve.

Ali, Luce Price te ljude nije poznavala. Kada je shvatila da joj ništa ne znače, premda im je na izobličanim licima vidjela bol, pomislila je kako je bešćutna i čudna. Samo je za Daniela doista marila, njemu je poželjela potrčati, a od njega se morala držati podalje. Nije plakao. Nije čak ni zurio u njezin grob poput ostalih. Prekrižio je ruke i gledao u daljinu, ne u nebo, nego preda se. U jednom trenutku njegove su oči bile ljubičaste, u drugom sive.

Kada su članovi obitelji bacili nekoliko hrpica zemlje na lijes i tlo prekrili cvijećem, razdvojili su se i nesigurnim koracima vratili na glavnu cestu. Bilo je gotovo.

Samo je Daniel ostao. Nepokretan kao da je mrtav.

I Luce je ostala, skrivena iza niskoga nadgrobnog spomenika malo dalje i gledala što će učiniti.

Bio je sumrak. Bili su sami na groblju. Daniel je kleknuo pored Lucindina groba. Snijeg je padao na groblje i Luce, debele pahulje mrsile su joj trepavice i moćile vrh nosa. Sva napeta, stajala je pored nadgrobnog spomenika.

Hoće li izgubiti razum? Hoće li zariti nokte u zemlju, lupati po nadgrobnoj ploči i sklupčati se ondje dok mu ne presahnu suze? Nije

vjerovala da je miran kako je izgledao. To nije bilo moguće, bila je to samo maska. Ali, Daniel jedva da je pogledao grob. Legao je na bok i sklopio oči.

Luce je zurila. Bio je toliko miran, prekrasan. Sklopljenih očiju, bio je slika nepomućena mira. Nekoliko je minuta stajala napola zaljubljena, napola zbunjena, dok se nije toliko smrznula da je morala protrljati ruke i zatoptati nogama kako bi se ugrijala.

»Što radi?« šapnula je naposljetku.

Bili se pojavio iza nje i zalepršao krilima pored njezina ramena.

»Čini se kao da spava.«

»Ali, zašto? Nisam znala da anđeli spavaju... ?

»Ne moraju spavati. Ali mogu ako žele. Uvijek nakon što umreš Daniel danima spava.« Bili je zabacio glavu, kao da se sjetio nečega neugodnog. »Dobro, ne uvijek. Većinom. Zacijelo je strašno izgubiti osobu koju voliš. Možeš li ga zbog toga kriviti?«

»N-na neki način, da«, zamucala je Luce. »Plamen proguta mene.«

»A on ostane sam. Vječno pitanje glasi: što je gore?«

»Ali, ne izgleda ni kao da je tužan. Na pogrebu je izgledao kao da se dosađuje. Da sam na njegovu mjestu, ja bih... ja bih...«

»Što bi ti?«

Luce se približila grobu i stala tik pored svježe 'zemlje. Ispod je ležao lijes.

Njezin lijes.

Od te pomisli prožela ju je jeza. Kleknula je i položila ruke na zemlju. Bila je vlažna, tamna i posve ledena. Zakopala je ruke u zemlju. Gotovo odmah su se smrznule, ali nije marila, bol je bila dobrodošla. Željela je da to učini i Daniel, da uroni ruke u zemlju i potraži njezino tijelo. Da poludi od želje za njom i oživi je u svome naručju.

Ali, on je samo spavao, toliko beživotno da nije ni osjetio kako Luce kleči pored njega. Željela ga je dodirnuti, probuditi ga, ali nije znala što mu reci kad otvori oči.

Umjesto toga grebla je po blatnoj zemlji dok se cvijeće, tako uredno položeno nije rapršilo i slomilo, dok prekrasni ogrtač od crnoga nerca nije bio mokar i njezino lice i ruke prekriveni blatom. Kopala je i kopala, bacala zemlju pored sebe, posezala je sve dublje za mrtvom sobom. Do boli je čeznula osjetiti povezanost.

Njezini su prsti konačno udarili u nešto čvrsto. Drveni poklopac lijesa. Sklopila je oči i čekala bljesak poput onoga u Moskvi, čekala je sjećanja koja su je preplavila kada je dodirnula vrata napuštene crkve i

osjetila Luškin život.

Ništa.

Samo praznina. Osamljenost. Bijeli vjetar koji zavija.

A Daniel je spavao, nedostupan.

Klečala je i jecala. O mrtvoj djevojci nije znala ništa. Osjećala je da nikada neće doznati.

»Ju-hu«, rekao je blago Bill s njezina ramena. »Unutra nisi ti, znaš?«

»Što?«

»Razmisli o tome. Unutra nisi ti. Ako i jesi, onda si mrvica pepela. Nisi imala tijelo koje su mogli pokopati, Luce.«

»Zbog vatre. Ah. Ali, zašto su onda...?« pitala je, zatim se prekinula. »Tako je željela moja obitelj.«

»Strogi ste luterani«, kimnuo je Bili. »Već cijelo stoljeće svi Mülleri imaju grobnicu na ovome groblju. Tako i tvoje prošlo utjelovljenje. Samo što ispod nema ničega. Ili gotovo ničega. Tvoja omiljena haljina. Lutka iz djetinjstva. Tvoj primjerak Biblije. Takve stvari.«

Luce je progutala. Nije bilo čudno što se osjećala tako praznom. »Zato Daniel nije gledao u grob.«

»Jedino on zna da je tvoja duša drugdje. Ostao je samo zato što ga to mjesto podsjeća na tebe.« Bili je bio tako blizu Danielu da mu je mahanjem krila razbarušio kosu. Luce je Billa gotovo odgurnula. »Pokušat će spavati dok se tvoja duša ne smjesti na drugo mjesto. Dok ne nađe svoje sljedeće utjelovljenje.«

»Koliko to traje?«

»Nekada nekoliko sekundi, nekada godinama. Ali, neće spavati godinama. Premda bi tako vjerojatno najviše želio.«

Daniel se pomaknuo, a Luce je poskočila. Pomaknuo se pod snježnim pokrivačem. S usana mu je pobjegao urlik smrtne boli.

»Što se događa?« pitala je Luce. Pala je na koljena i posegnula za njim.

»Nemoj ga buditi«, rekao je Bili brzo. »Ima noćne more, ali za njega je to bolje nego biti budan. Dok se tvoja duša ne smjesti u novi život, za Daniela je život mučenje.«

Luce se kolebala između želje da ga probudi i olakša mu bol i želje da razumije kako će mu nakon što ga probudi biti još teže.

»Kao što sam rekao, povremeno ima nešto poput nesanice... a tada postaje zbilja zanimljivo. Ali, to ne želiš vidjeti. Ne.«

»Želim«, rekla je i sjela. »Što se tada događa?«

Billovi mesnati obrazi dva puta su se trznuli, kao da su se zaglavili.

»Pa, hm, često su u blizini i drugi pali anđeli«, rekao je izbjegavajući njezin pogled. »Dođu kako bi ga, znaš, bodrili.«

»Vidjela sam ih u Moskvi. Ali, nisi o tome govorio. Nešto si prešutio. Što se događa kada...?«

»Te živote ne želiš vidjeti, Luce. Ta njegova strana...«

»Ta njegova strana me voli, zar ne? Čak i ako je mračna, loša i uznemirujuća, moram je vidjeti. U suprotnom neću moći razumjeti kroza što prolazi.«

Bili je uzdahnuo.

»Gledaš me kao da ti je potrebno moje dopuštenje. Tvoja prošlost pripada tebi.«

Luce je već bila na nogama. Pogledom je pretraživala groblje dok iza svojeg nadgrobnog spomenika nije ugledala malu sjenu.

To! To joj treba. Luce je zapanjila vlastita sigurnost. To se nikad prije nije dogodilo. Na prvi pogled sjena se nije razlikovala od drugih koje je nespretno prizvala u šumi Shorelinea. Ali, Luce je u njoj vidjela nešto. Nije to bio prizor odredišta, nego neobičan srebrn sjaj koji je govorio kako će je taj navjestitelj odvesti onamo kamo njezina duša treba ići.

Zvao ju je.

Odgovorila je, posegnula je duboko u sebe i pozvala sjaj i sjenu s tla.

Trunak tame odlijepio se s bijeloga snijega, počeo joj se približavati i usput preobražavati. Bio je crn i hladan poput snijega koji je padao oko nje i letio je prema njoj poput golema crna komada papira. Dok ga je širila i oblikovala, njezini ispucani prsti utrnuti su od hladnoće. Iz njegova središta širio se vjetar poznata, neugodna mirisa. Ulaz je bio širok i čvrst, a Luce je shvatila kako je ostala bez daha.

»Ide ti sve bolje«, rekao je Bili. Rekao je to neobičnim glasom, ali Luce nije mogla gubiti vrijeme na razmišljanje o tome.

Također, nije mogla gubiti vrijeme i ponositi se sobom, premda je znala da bi Miles i Shelby skakali od sreće. Bilo je to njezino najbolje prizivanje do tada.

Ali, nije ih bilo. Luce je bila sama i sve što je mogla bilo je otići u drugi život, promatrati Lucindu i Daniela što više može, opijati se time, zatim shvatiti smisao. Opipavala je vlažne i hladne rubove tražeći kvaku, način na koji će ući. Konačno je navjestitelj zacvilio i otvorio se.

Luce je duboko udahnula. Pogledala je Billa.

»Ideš ili ne?«

Skočio joj je na rame ozbiljna lica, uhvatio se za njezine suvratke kao da su konjske uzde i tako su ušli.

LHASA, TIBET, 30. TRAVNJA 1740.

Luce je ostala bez daha.

Izašla je iz tamnoga navjestitelja u prašinu koja se silovito vrdožila. Zrak je bio rijedak i hladan, a od svakog udaha zaboljelo ju je u prsima. Činilo joj se da ne može doći do daha. Hladne i bijele pare otpuhivale su joj kosu, puhale po njezinim rukama i vlažile joj odjeću, zatim su nestale.

Luce je shvatila kako stoji na rubu najviše litice koju je ikada vidjela. Zaljuljala se i zatetutala unatrag, a kada je vidjela kako se ispod njezinih nogu otkotrljao kamenčić, zavrtjelo joj se u glavi. Nekoliko se centimetara kotrljao, zatim je pao preko ruba i padao dolje cijelu vječnost.

Ponovo je ostala bez zraka, ali sada zbog straha od visine.

»Diši«, podučio ju je Bili. »Više se ljudi onesvijesti od panike jer misle kako nemaju dovoljno kisika, nego zbog toga što ga doista nemaju.«

Luce je oprezno udahnula. Bilo joj je malo bolje. Spustila je prljavi krzneni ogrtač na ramena i uživala u suncu koje joj je obasjavalo lice. Ali, nije se mogla naviknuti na pogled.

Ispod litice na kojoj se nalazila pružala se golema dolina istočkana nečim što je nalikovalo na obrađena polja i poplavljena rižina polja. S druge strane, u maglene visine uzdizale su se dvije planine. Daleko ispred nje, uklesana u strmi obronak, nalazila se veličanstvena palača. Bila je dojmljiva, bijela s tamnocrvenim krovom i vanjskim zidovima ovjenčanim s toliko stuba da ih se nije moglo prebrojiti. Bila je kao iz drevne bajke.

»Kakvo je to mjesto? Jesmo li u Kini?« pitala je.

»Ako ostanemo dovoljno dugo, bit ćemo«, rekao je Bili. »Ali, zahvaljujući Dalaj Lami, to je Tibet. Ono tamo je njegova gajba.« Pokazao je prema zapanjujućem zdanju. »Raskošno, zar ne? «

Ali, Luce nije gledala kamo joj je pokazivao. U blizini je čula smijeh, pa se okrenula kako bi vidjela odakle dolazi. Njezin smijeh. Blag, sretan smijeh za koji nije znala da je njezin prije nego što je upoznala Daniela.

Naposljetku je, tristotinjak metara dalje, pored litice zamijetila dva lika. Morat će se verati preko stijena kako bi se približila, ali to nije trebalo biti preteško. Pridržavajući blatni ogrtač, oprezno je krenula prema izvoru zvuka.

»Hej«, Bili ju je uhvatio za ovratnik. »A gdje ćemo se sakriti? «

Luce je pogledala ogoljeni krajobraz. Sastojao se od kamenih litica i otvorenoga prostora. Ništa ih nije štitilo od vjetra.

»Curo, nalazimo se iznad drveća. Mala si, ali nisi nevidljiva. Morat ćeš ostati tu.«

»Ali, ništa ne vidim...«

»Pogledaj u džep ogrtača«, rekao je Bili. »Ne trebaš zahvaljivati. «

Opipala je džep kaputa, istoga koji je nosila na pogrebu u Pruskoj i izvadila posve nov operni dalekozor skupocjena izgleda. Nije se zamarala pitanjima gdje i kako ga je Bili nabavio, nego ga je stavila na oči i fokusirala.

Tako.

Daniel i njezino prošlo utjelovljenje stajali su sučelice, udaljeni jedno od drugoga dvadesetak centimetara. Kosa njezina prošlog utjelovljenja bila je podignuta u djevojačku punđu, a lanena haljina bila je ružičasta poput orhideje. Izgledala je mlado i nedužno. Smiješila se Danielu, njhala se napeto naprijed-natrag i s neopisivim žarom promatrala svaki njegov pokret. Daniel ju je gledao nestašno. U rukama je držao hrpu okruglih bijelih božura koje joj je pružao jedan po jedan, a ona se na svaki sve glasnije nasmijala.

Promatrajući ih kroz operni dalekozor, Luce je zamijetila kako im se prsti nijednom nisu dodirnuli. Stajali su na sigurnom razmaku. Zašto? To ju je zaprepastilo.

U drugim njihovim životima Luce je vidjela toliko strasti i želje. Ali, sada je bilo drukčije. Luceino tijelo počelo je brujati, željno samo jednog njihova dodira. Ako ona nije mogla dodirnuti Daniela, to je moglo učiniti njezino prošlo utjelovljenje. Ali, oni su samo stajali, zatim su počeli jedno drugo obilaziti. Nijednom se nisu približili, ali ni udaljili.

Njihov smijeh povremeno je dosezao do Luce.

»I?« Bili je pokušavao priljubiti svoje malo lice uz Luceino kako bi mogao gledati kroz operni dalekozor. »Što ima?«

»Samo razgovaraju. Očijukaju kao da su stranci, ali istodobno se čini kako se vrlo dobro poznaju. Ne razumijem.«

»Dakle, idu polako. Što je u tome loše?« pitao je Bili. »Današnji mladi žele da sve ide brzo, bum, bum, BUM.«

»Ništa, samo sam...« zašutjela je.

Njezino prošlo utjelovljenje palo je na koljena. Počela se njhati naprijed-natrag, držeći se prvo za srce, zatim za glavu. Danielovo lice poprimilo je užasnut izraz. U bijelim hlačama i tunici potpuno se ukočio,

poput kipa. Odmahnuo je glavom, pogledao u nebo i usnama oblikovao riječi *Ne. Ne. Ne.*

Djevojčine svijetlosmede oči postale su mahnite i vatrene, kao da ju je nešto zaposjelo. Planinama je odjeknuo prodoran krik. Daniel je pao na tlo i zarinuo lice u ruke. Posegnuo je za njom, ali ruka je ostala u zraku. Skljokao se i zadrhtao, a u najvažnijem trenutku odvratio je pogled.

Samo je Luce gledala kako je djevojka odjednom postala vatreni stup. Tako brzo. Rezak dim vrtložio se oko Daniela. Njegove su oči bile sklopljene. A lice je blistalo, mokro od suza. Izgledao je jednako jadno kao i svaki put kad ju je gledao kako umire. Ali, sada se činilo da mu je od zaprepaštenja pozlilo. Nešto je bilo drukčije. Nešto je pošlo po zlu.

Kada joj je Daniel prvi put rekao za svoju kaznu, kazao joj je kako ju je u nekim životima ubio jedan jedini poljubac. Ili gore od toga, manje od poljupca. Jedan jedini dodir.

Nisu se ni dodirnuli. Luce je cijelo vrijeme promatrala. Bio je oprezan i nije joj ni prišao. Je li mislio kako će je zadržati duže uskrati li joj toplinu zagrljaja? Je li mislio kako će nadmudriti prokletstvo tako što će je uvijek držati izvan dohvata?

»Nije je ni dodirnuo«, promrmljala je.

»Sranje«, rekao je Bili.

Otkad su se zaljubili, nijednom je nije dodirnuo. I sada opet mora čekati ne znajući hoće li sljedeći put biti drukčije. Kako je nada mogla preživjeti pored toliko poraza? Ništa nije imalo smisla.

»Ako je nije dodirnuo, što je izazvalo njezinu smrt?« Okrenula se prema Billu, koji je nagnuo glavu i pogledao u nebo.

»Planine«, rekao je. »Lijepo!«

»Znaš nešto«, rekla je Luce. »Što?«

Slegnuo je ramenima.

»Ne znam ništa«, rekao je. »Odnosno, to što znam ne mogu ti reći.«

Pustom dolinom odjeknuo je jezovit krik. Zvuk Danielove patnje odbijao se i vraćao umnogostručen, kao da je uglas plakalo stotine Daniela. Luce je prinijela očima operni dalekozor i vidjela kako Daniel baca cvijeće na tlo.

»Moram k njemu!« rekla je.

»Prekasno«, rekao je Bili. »Počelo je.«

Daniel se povukao od ruba litice. Luce je srce počelo ubrzavati od straha. Bilo je jasno da neće spavati. Uzeo je zalet, potrčao, a kada je došao do ruba litice dosegao je nadljudsku brzinu i bacio se u zrak.

Luce je čekala da razmota krila. Čekala je tihu grmljavinu koju su stvarala kad su se širila i veličanstveno hvatala zrak. Već ga je vidjela kako leti i svaki put do srži ju je dirnulo koliko ga je očajnički voljela.

Ali, Danielova krila nisu izbila iz leda. Kada je došao do ruba litice, pao je kao i svatko drugi.

Nastavio je padati kao i svatko drugi.

Luce je vrisnula. Bio je to dug i prestravljen krik, dok joj kamenom rukom Bili nije prekrpio usta. Odgurnula ga je, potrčala prema rubu litice i nastavila četveronoške.

Daniel je još padao. Put prema dolje bio je dug. Gledala je kako mu tijelo postaje sve manje i manje.

»Raširit će krila, zar ne?« rekla je zabezeknuto. »Shvatit će da će pasti i...«

Nije to mogla izgovoriti.

»Ne«, rekao je Bili.

»Ali...«

»Past će dolje, sedamsto ili osamsto metara ispod nas«, rekao je Bili. »Slomit će svaku kost u tijelu. Ali, ne brini, ne može se ubiti. Premda bi želio.« Okrenuo se prema njoj i uzdahnuo. »Vjeruješ li sada u njegovu ljubav?«

»Da«, šapnula je Luce, a sve što je u tome trenutku željela bilo je baciti se s litice za njim. Toliko ga je voljela.

Ali, to ne bi donijelo ništa dobro.

»Bili su toliko oprezni«, govorila je s naporom. »Vidio si što se dogodilo, Bille. Ništa. Bila je toliko nedužna. Zašto je umrla?«

Bili je prasnuo u smijeh.

»Misliš kako o njoj znaš sve zato što si s vrha susjedne planine svjedočila posljednjim minutama njezina života?«

»Ti si mi dao dalekozor... ah!« Ukočila se. »Čekaj trenutak!« Kopkalo ju je nešto u vezi s time kako su se oči njezina prošlog utjelovljenja na samome kraju na trenutak promijenile. Luce je odjednom znala. »Ono što ju je ubilo nisam mogla vidjeti...«

Bili je vrtio kandžama i čekao da Luce završi misao.

»Bilo je to nešto u njoj.«

Tiho je zapljeskao.

»Mislim da si sada možda spremna.«

»Na što?«

»Sjećaš li se što sam spomenuo u Helstonu? Nakon što si razgovarala

s Rolandom?«

»Nisi se složio s njim... u vezi s ulaskom u prošla utjelovljenja?

»Ne možeš promijeniti priču, Luce. Ne možeš promijeniti ono što se dogodilo. Ako pokušaš...«

»Znam, promijenit ću budućnost. Ne želim promijeniti prošlost. Samo moram doznati što se događa i zašto umirem. Mislila sam da je to zbog poljupca ili dodira, nečega tjelesnog, ali čini se kako je zamršenije od toga.«

Bili je povukao sjenu ispod Luceinih nogu poput toreadora kad maše crvenim plastom. Rubovi sjene svjetlucali su srebrno.

»Jesi li spremna spojiti dušu i tijelo?« pitao je. »Jesi li spremna za 3D?«

»Spremna sam.« Luce je šakom probila navjestitelja, a kada je osjetila slankast vjetar, obgrlila se rukama. »Čekaj«, rekla je i pogledala Billa, koji je lebdio pored nje. »Što je 3D?«

»Val budućnosti, curo«, rekao je. Luce ga je oštro pogledala. »Dobro, ne baš zvučan stručan izraz za to jest lijepljenje, ali meni 3D zvuči puno zabavnije.« Bili je ušao u mračni tunel i pozvao je prstom. »Vjeruj, svidjet će ti se.«

Deseto poglavlje

DUBINE

LHASA, TIBET, 30. TRAVNJA 1740.

Čim je osjetio tlo pod nogama, Daniel je potrčao.

Njegovo tijelo bridjelo je od vjetra. Osjećao je sunce na koži. Trčao je i trčao, ali nije znao gdje se nalazi. Kada je iskočio iz navjestitelja ništa nije znao i premda je gotovo u svakom pogledu osjećao kako tu treba biti, nešto ga je mučilo. Nešto nije bilo u redu. Krila.

Nije ih bilo. Naravno, još su bila tu, ali nije osjećao potrebu osloboditi ih, nije ga peklo od želje za letom. Umjesto poznate čežnje da se vine u nebo, osjećao je potrebu ostati dolje. Sjećanje mu se vraćalo. Približavao se nečemu bolnome, bio je na rubu nečega opasnoga. Pogledao je prostor ispred sebe...

Ali, nije vidio ništa.

Bacio se natrag, njegova stopala klizala su se po stijeni, a ruke mlatarale. Pao je na leđa i zaustavio se tik pred rubom litice iza koje se nalazio bezdan.

Udahnuo je, zatim se oprezno otkotrljao i provirio preko ruba.

Ispod njega nalazio se sablasno poznat bezdan. Četveronoške, proučavao je silnu tamu pod sobom. Je li još uvijek dolje? Je li ga navjestitelj izbacio prije nego što se dogodilo, ili poslije?

Zato se krila nisu raširila. Sjetila su se smrtne boli iz toga života i ostala unutra.

Tibet. Tu su je ubile samo njegove riječi. U tome životu Lucinda je bila odgojena u tolikoj kreposti, da ga nije željela ni dodirnuti. Premda je žudio osjetiti njezinu kožu na svojoj, Daniel je poštovao njezinu želju. Potajno se nadao kako je njezino odbijanje način da se njihovo prokletstvo konačno nadmudri. Ali, opet je ispao budala. Naravno, dodir nije bio uzrok. Kazna je bila mnogo dublja.

Sada je opet bio tu, na mjestu kamo ga je njezina smrt odvela u tako strahovit očaj da je pokušao okončati svoju patnju.

Kao da je to bilo moguće.

Cijelo vrijeme dok je padao znao je kako će završiti. Samoubojstvo je bio luksuz koji anđeli sebi nisu mogli priuštiti.

Kada se sjetio, zadrhtao je. Nije to bilo zbog užasne boli smrskanih kostiju, ili crnih modrica na tijelu. Bilo je to zbog onoga što je uslijedilo. Ležao je ondje tjednima, tijelo se zaglavilo u mračnom procijepu između

dviju stijena. Povremeno je dolazio k svijesti, ali njegov um bio je toliko preplavljen boli da nije mogao razmišljati o Lucindi. Nije mogao razmišljati ni o čemu.

A to je bio cilj.

Ali, kako je to kod anđela, njegovo je tijelo zacijeljelo brže i cjelovitije nego što je mogla duša. Kostu su zarasle. Rane su zacijelele, ostali su čisti ožiljci koji su s vremenom posve nestali. Njegovi su rasprsnuti organi ozdravili. Odviše brzo srce je opet bilo cijelo i snažno i kucalo je.

Našla ga je Gabbe, nakon više od mjesec dana. Pomogla mu je da se izvuče iz pukotine, stavila mu je udlage na krila i odnijela ga. Natjerala ga je da se zakune kako to više nikada neće učiniti. Natjerala ga je da se zakune kako će se uvijek nadati.

Ali, sada je ponovo bio tu. Ustao je i još jednom zateturao na rubu.

»Ne, molim te. Ah, Bože, nemoj! Ne bih mogao podnijeti da skočiš.«

Nije to bila Gabbe. Glas je bio natopljen cinizmom. Daniel je znao tko je prije nego što se okrenuo. Cam je bio naslonjen na visoku crnu stijenu. Preko bezbojne zemlje prostro je golem molitveni sag raskošno protkan tamnocrvenim i žutim nitima. Mahao je pougljenjenom Jakovom nogom, zatim je odgrizao velik zalogaj žilavoga mesa.

»Ah, što onda?« slegnuo je ramenima Cam žvačući. »Hajde, skoči. Želiš li da prenesem Luce tvoje posljednje riječi?«

»Gdje je ona?« Daniel je stegnuo šake i krenuo prema njemu.

Kojem je vremenu pripadao Cam naslonjen na stijenu? Je li i on bio anakronizam iz budućnosti, poput Daniela? Cam je bacio Jakovu kost sa stijene, ustao i obrisao masne ruke o traperice. Anakronizam, shvatio je Daniel.

»Baš ste se mimoišli. Ponovo. Što te toliko zadržalo?« Cam je ispružio malen limeni pladanj prepun hrane. »Okruglice? Divne su.«

Daniel je srušio pladanj na tlo.

»Zašto je nisi spriječio?« Brže nego što bi smrtniku trebalo da prijeđe ulicu, bio je na Tahitiju, u Pruskoj, a sada i na Tibetu. Uvijek je osjećao kako joj je na tragu. Ali, ona je uvijek bila tik izvan dohvata. Kako joj je uspijevalo neprestano ga prestizati ?

»Rekao si kako ne trebaš moju pomoć.«

»Ali, vidio si je?« Daniel je zahtijevao odgovor. Cam je kimnuo. »Je li ona vidjela tebe? « Cam je odmahnuo glavom. »Dobro.«

Daniel je pogledom pretraživao goli vrh planine i pokušao ondje zamisliti Luce. Tražio je njezin trag. Ali, nije bilo ničega. Siva prašina,

crne stijene i šibanje vjetra. Tu nije bilo života, a Danielu se činilo da se nalazi na najosamljenijem mjestu na svijetu.

»Što se dogodilo?« ispitivao je Cama. »Što je učinila?«

Cam je ravnodušno obišao Danicla.

»Za razliku od onoga kojeg voli, Luce ima savršen osjećaj za vrijeme. Došla je baš u pravom trenutku kako bi svjedočila svojoj veličanstvenoj smrti. Ovaj put je bilo zanimljivo. Prilično sjajno u usporedbi s pustim krajobrazom. Čak bi i ti mogao to priznati. Ne?« Daniel je naglo skrenuo pogled. »Što sam htio reći? Hmmm, njezina veličanstvena smrt, to sam već rekao... Ah, da! Gledala je kako si se bacio s litice i zaboravio upotrijebiti krila.«

Daniel je spustio glavu.

»To nije dobro prošlo.«

Daniel je naglo ispružio ruku i uhvatio Cama za grlo.

»Očekuješ kako ću povjerovati da si samo gledao? Da nisi razgovorao s njom i doznao kamo je dalje otišla? Da je nisi pokušao zaustaviti?«

Cam je zastenjao i izvukao se iz Danielova stiska.

»Nisam joj bio ni blizu. Kada sam došao, nije je bilo. Ponavljam, rekao si kako ne trebaš moju pomoć.«

»I ne trebam. Ne miješaj se. Sam ću to riješiti.«

Cam se zahihotao, bacio se natrag na molitveni sag i prekrižio noge.

»Stvar je u tome«, rekao je i utrpao u usta pregršt suhih bobica gojija, »čak i kada bih povjerovao kako to možeš riješiti sam, a iskustvo mi govori drukčije«, zaprijetio mu je prstom, »ovo se ne tiče samo tebe. Svi je traže.«

»Kako to misliš, svi?«

»One noći kada smo naišli na izopćenike i kada si krenuo za Luce, misliš da smo mi ostali sjedili i igrali karte? Gabbe, Roland, Molly, Arriane, čak i dva idiotska nefila, svi je traže.«

»To si im dopustio?«

»Nikome ništa ne branim, brate.«

»Ne zovi me tako«, prasnuo je Daniel. »Ne mogu vjerovati! Kako su mogli? Ja sam odgovoran za njih...«

»Slobodna volja.« Cam je slegnuo ramenima. »Sada su svi ljudi za time.«

Daniela su zapekla krila, ali bila su beskorisna. Što je mogao učiniti s činjenicom da šest ili sedam anakronizama lutaju po prošlosti? Pali anđeli poput njega znaju koliko je prošlost krhka i bit će oprezni. Ali Shelby i Miles, pa oni su još djeca. Bit će nesmotreni. Neće znati kakve su

posljedice. Mogli bi upropastiti izgled za Luce. Mogli bi upropastiti i samu Luce.

Ne. Daniel nikome od njih neće dati priliku da je dostigne prije njega. Ali, Camu je to uspjelo.

»Kako da ti povjerujem da se nisi umiješao?« pitao je Daniel, pokušavajući prikriti očaj.

Cam je okrenuo očima.

»Zato što i sam znaš koliko je to opasno. Naši krajnji ciljevi možda su drukčiji, ali obojici je važno da se živa izvuče.«

»Slušaj me, Came. Sada je sve na kocki.«

»Ne podcjenjuj me, znam što je na kocki. Nisi se samo ti toliko dugo mučio.«

»Ja... bojim se«, priznao je Daniel. »Ako previše promijeni prošlost...«

»Mogla bi promijeniti svoju sadašnjost.« rekao je Cam. »Da, i ja se bojim.«

Daniel je sklopio oči.

»To bi moglo značiti kako je jedinu priliku da se oslobodi prokletstva...«

»Protratila.«

Daniel je gledao Cama. Dva mladića nisu razgovarala na taj način, poput braće, već stoljećima.

»Je li bila sama? Siguran si da joj nije prišao netko od ostalih?«

Cam je trenutak gledao kroz Daniela, u prazninu iznad vrha planine koja se nalazila iza njih. Praznina je bila ono što je Daniel osjećao. Od Camova oklijevanja, Daniela je počeo svrbjeti vrat.

»Nitko joj nije prišao«, rekao je Cam naposljetku.

»Jesi li siguran? «

»Vidio sam je. Ti nikada ne dođeš na vrijeme. Osim toga, to što je bila ovdje samo je tvoja pogreška.«

»To nije istina. Nisam joj ja pokazao kako koristiti navjestitelje.«

Cam se gorko nasmijao.

»Nisam mislio na navjestitelje, idiote. Mislio sam na to kako još uvijek misli da je riječ o vama i vašoj glupoj ljubavničkoj svadi.«

»Ali, to je istina«, rekao je Daniel napeto. Poželio je podignuti stijenu i smrskati mu lubanju.

»Lažljivče.« Cam je skočio na noge, a u njegovim zelenim očima sijevnuo je bijes. »Znaš da je riječ o nečemu mnogo važnijem. « Isprasio se i oslobodio svoja golema krila prošarana poput mramora. Ispunila su

prostor zlatnom veličanstvenošću i na trenutak zaklonila sunce. Kada su se savila prema Danielu, on je s odvratnošću ustuknuo. »Bolje ti je da je nađeš prije nego što to učini netko drugi i zajedno s njom promijeni cijelu našu prošlost. I učini mene, tebe i sve ovo«, Cam je pucnuo prstima, »nepostojećim.«

Daniel je zarežao i raširio srebrnobijela krila. Osjećao je kako se rastežu, zamahuju i drhte pored Camovih. Sada mu je bilo toplije i osjećao je kako je sposoban za sve.

»Sredit ću to...« počeo je.

Ali, Cam je već uzletio, a od mahanja njegovih krila prašina na tlu vinula se u zrak i pretvorila u orkanske pijavice. Daniel je zaklonio oči od sunca i gledao kako zlatna krila zamahuju na nebu. Zatim su odjednom nestala.

Jedanaesto poglavlje

*COUP DE FOUDRE**

VERSAILLES, FRANCUSKA, 14. VELJAČE 1723.

Pljus.

Luce je izašla iz navjestitelja i pala u vodu.

Otvorila je oči, ali od tople vode iz koje su se izvijale pare tako su je zapekle da ih je odmah sklopila. Mokra odjeća vukla ju je dolje, pa je svukla krzneni ogrtač. Dok je tonuo pored nje, snažno je zamahnula nogama prema površini, očajnički hvatajući zrak.

Površina se nalazila samo nekoliko centimetara iznad njezine glave. Udahnula je, zatim je pod nogama osjetila dno i stala. Obrisala je vodu iz očiju. Nalazila se u kadi.

Bila je to jamačno najveća koju je ikada vidjela, veličine manjeg bazena. Bila je u obliku bubrega, načinjena od najgladeg porculana i nalazila se posred goleme prostorije koja je izgledala poput galerije u muzeju. Visoki stropovi bili su prekriveni divovskim freskama, portretima tamnokose obitelji kraljevska izgleda. Na prsima svakog od njih nalazio se lanac od zlatnih ruža, između njih lebdjeli su debeljuškasti kerubini koji su gledali u nebo i puhali u trube. Uza svaki zid, presvučen u raskošnu tirkiznu, ružičastu i zlatnu, nalazio se prevelik, bogato izrezbaren drveni ormar.

Luce se vratila u kadu. Gdje se nalazila? Rukom je dodirnula površinu i razdvojila barem petnaestak centimetara debelu pjenu, gustu poput zaslađenoga šlaga. Isplivala je spužva veličine jastuka, a Luce je shvatila da se nije okupala još od Helstona. Bila je tako prljava. Uzela je spužvu i istrljala lice, zatim je počela svlačiti odjeću. Šljapkavu i mokru odjeću složila je pored kade.

Tada je Bili polako uzletio iz vode i ostao lebdjeti tridesetak centimetara iznad površine. Voda odakle je izašao bila je tamna i mutna od pijeska koji je spao s njega.

»Bille!« uzviknula je. »Zar ne vidiš da trebam malo biti sama?« Stavio je ruku na oči.

»Jesi li gotova s pljuskanjem, Pliskavice?« Drugom je rukom obrisao mjehuriće s ćelave glave.

»Mogao si me upozoriti da ću završiti pod vodom!« rekla je Luce.

* coup de foudre - fr. preneseno, ljubav na prvi pogled.

»Jesam!« skočio je na rub kade i doteturao do Luce. »Rekao sam ti baš kad smo izlazili iz navjestitelja. Nisi me čula zato što si već bila pod vodom!«

»To je mnogo pomoglo, baš ti hvala.«

»U svakom slučaju, potrebna ti je kupka«, rekao je. »Pred tobom je važna noć, slatkice.«

»Zašto? Što će se dogoditi?«

»Ona pita što će se dogoditi!« Bili ju je uhvatio za rame. »Ništa naročito, samo najveći bal otkad je odapeo Kralj Sunce! Pa što ako taj veliki tulum priređuje njegov masni sin tinejdžer? Svejedno će se održati u najvećoj, najveličanstvenijoj plesnoj dvorani u Versaillesu. Doći će svi.«

Luce je slegnula ramenima. Zvučalo je zanimljivo, ali kakve je to veze imalo s njom?

»Objasnit ću«, rekao je Bili. »Doći će svi, uključujući Lys Virgily. Princeza od Savoya? Zvuči poznato?« Bili je dodirnuo Lucein nos. »To si ti.«

»Hmpf«, rekla je Luce i naslonila glavu na sapunastu stijenku kade. »Zvuči kao da će njoj to biti važna noć. Ali što ću ja dok su svi na balu?«

»Vidiš, sjećaš se kada sam ti rekao...«

Brava na vratima velike kupaonice okrenula se. Bili ju je pogledao i zastenjao. »Nastavit će se.«

Dok su se vrata otvarala začepio je šiljasti nos i nestao pod vodom. Luce se zgrčila i nogom ga odbacila na drugi kraj kade. Bili je izronio, bijesno je pogledao i počeo plutati na leđima kroz sapunicu.

Lijepa djevojka s uvojcima boje kukuruza u dugoj tamnocrvenoj haljini možda nije vidjela Billa, ali Luce jest. Kada je shvatila da je netko u kadi, djevojka se počela povlačiti.

»Oh, princezo Lys! Oprostite!« rekla je na francuskom. »Rekli su mi da je kupaonica prazna. Trebala sam pripremiti kupku za princezu Elizabeth«, pokazala je kadu u kojoj se namakala Luce. »Baš sam je trebala poslati unutra, zajedno s njezinim damama.«

»Pa...« Luce se upinjala smisliti što reći očajnički pokušavajući izgledati dostojanstvenije nego što se osjećala. »Ne možete je poslati unutra. Ni njezine dame. Ovo je moja kupaonica. Želim se na miru okupati.«

»Tisuću puta oprostite«, rekla je djevojka i naklonila se.

»U redu je«, brzo je rekla Luce kada je vidjela da je djevojka doista očajna. »Zacijelo je došlo do nesporazuma.«

Djevojka se naklonila i počela uzmicati prema vratima. Billova rogata glava provirila je iznad površine i prošaptala,

»Odjeća!« Luce ga je bosim stopalom gurnula dolje.

»Čekajte!« pozvala je Luce djevojku, koja je polako otvorila vrata. »Potrebna mi je vaša pomoć. Trebam odjeću za bal.«

»Što je s vašim damama, Mademoiselle? Tu su Agatha ili Eloise...«

»Ne, ne. Djevojke i ja smo se posvađale«, rekla je Luce žustro. Pokušavala je govoriti što manje kako se ne bi posve otkrila. »Izabrale su za mene, ovaj, najgrozniju haljinu. Pa sam ih otjerala. Znate, ovaj bal je jako važan.«

»Da, Mademoiselle.«

»Možete li naći nešto za mene?« pitala je Luce djevojku i glavom pokazala prema ormaru.

»Ja? Da-da vam pomognem odjenuti se?«

»Samo ste vi tu, zar ne?« rekla je Luce nadajući se da će joj nešto iz njezina ormara pristajati i biti barem djelomično za bal. »Kako se zovete?«

»Anne-Marie, Mademoiselle.«

»Odlično«, rekla je Luce, nastojeći ponašati se umišljeno poput Lucinde iz Helstona. Za svaki slučaj ubacila je malo i Shelbyna držanja stručnjak-sam-za-sve. »Hajde, Anne-Marie. Ne želim zakasniti zbog tvoje sporosti. Budi srce i nađi mi haljinu.«

Deset minuta poslije, Luce je stajala ispred rasklopivog trokrilnog zrcala i divila se obrubu na prsima prve haljine koju je Anne-Marie izvadila iz ormara. Haljina od crnoga tafta bila je čvrsto stegnuta u struku, zatim se u volanima koji su se nastavljali jedan na drugi širila u prekrasno veliko zvono. Luceina kosa bila je podignuta u punđu, zatim skrivena ispod teške vlasulje s mnogo crnih uvojaka. Njezino lice svjetlucalo je od pudera i ruža. Na sebi je imala toliko donjeg rublja da joj se činilo kako je dvadesetak kila teža. Kako su se djevojke u tome kretale? Kamoli plesale?

Dok joj je Anne-Marie zatezala steznik oko struka, Luce je zabezeknuto zurila u svoj odraz. S vlasuljom je izgledala pet godina starije. Osim toga, bila je sigurna kako nikada prije nije imala toliki izrez. Ni u kojem životu.

Na trenutak, dopustila je sebi zaboraviti koliko je uplašena zbog susreta sa svojim prošlim utjelovljenjem plave krvi i hoće li naći Daniela prije nego što njihovu ljubavi pretvori u veliku zbrku. Osjećala se kao što se osjećala svaka djevojka koja se pripremala za bal: u tako predivnoj

haljini disanje je bilo precijenjeno.

»Spremni ste, Mademoiselle«, šapnula je Anne-Marie s divljenjem. »Ako dopustite, sada bih vas ostavila.«

Čim je Anne-Marie zatvorila vrata za sobom, Bili je izronio iz kade, uzletio i poprskao prostoriju hladnim mjhurićima sapunice. Doletio je do ormara i zaustavio se na malenoj klupčici za noge od tirkizne svile. Pokazao je prema Luceinoj haljini, pa prema vlasulji, zatim opet prema haljini.

»O la la. Seksi.«

»Nisi vidio moje cipele.« Podignula je suknju i otkrila par smaragdnazelenih cipela s visokom potpeticom i zašiljenim vrhom ukrašenim cvjetovima od zada. Bile su u skladu sa smaragdnazelenom čipkom na dekolteu i vjerojatno su bile najfamoznije cipele koje je ikada vidjela, a kamoli obula.

»Aaaah!« cičao je Bili. »Baš su rokoko.«

»Dakle, zbilja ću to učiniti? Sići i pretvarati se...«

»Nema pretvaranja.« Bili je odmahnuo glavom. »Vjeruj u sebe. Pouzdaj se u taj izrez, djevojko, znaš da to želiš.«

»Dobro, pretvarat ću se da to nisi rekao.« Luce se nasmijala, ali i lecnula. »Dakle, sići ću i vjerovati u sebe ili što već. Ali, što kad nađem svoju prošlu sebe? Ne znam o njoj ništa. Trebam li samo...«

»Uzmi je za ruku«, rekao je Bili tajnovito. »Siguran sam da će biti vrlo dirnuta gestom.«

Bili je time zacijelo htio nešto reći, ali Luce nije razumjela. Tada se sjetila što joj je rekao prije nego što su ušli u posljednjeg navjestitelja.

»Pričaj mi o 3D-u.«

»Aha.« Bili je izgledao kako se naslanja na nevidljiv zid. Njegova krila nisu se jasno vidjela dok su mahala pred njom. »Neke su stvari odviše izvan ovoga svijeta da bi se mogle opisati riječima. Kao kad ti postane slabo kada te Daniel poljubi, ili kako te preplavi vrućina kada u tamnoj noći raširi krila...«

»Nemoj.« Luce je nesvjesno stavila ruku na srce. Nije bilo riječi kojima bi opisala što je osjećala prema Danielu. Bili joj se rugao, ali bol zbog toga što nije s Danielom nije zato bila manja.

»Tako je i sa 3D-om. Kako bi razumjela morat ćeš doživjeti.«

Čim je Bili otvorio vrata sobu su preplavili zvukovi orkestra i žamor uljudnog razgovora velike skupine ljudi. Osjećala je kako je nešto vuče dolje. Možda je to bio Daniel. Možda je to bila Lys.

Bili se naklonio u zraku.

»Poslije tebe, princezo.« Slijedila je buku i sišla dvama širokim zavojitim zlatnim stubištima, a glazba je sa svakim korakom postajala sve glasnija. Dok je prolazila kroz jednu praznu galeriju za drugom, počela je osjećati miris pečenih prepelica, pirjanih jabuka i krumpira au gratin. A parfema je bilo toliko da je svaki put kad je udahнула zakašljala.

»Zar nisi sretna što sam te natjerao da se okupaš?« pitao je Bili. »Jedna bočica manje toaletne vodice smrad stvara rupe u ozonskom omotaču.«

Luce nije odgovorila. Ušla je u dug hodnik sa zrcalima, a muškarac i dvije žene ispred nje ulazili su u glavnu odaju. Žene nisu hodale, klizile su. Njihove haljine, žuta i zelena, vijugale su po podu. Muškarac je hodao između njih, njegova čipkana bijela košulja bila je nabrana ispod dugog srebrnog kaputića, a potpetice na cipelama bile su gotovo jednako visoke kao Luceine. Svi su nosili vlasulje tridesetak centimetara više od one na Luceinoj glavi, koja se njoj činila golemom i teškom cijelu tonu. Promatrala ih je i osjećala se nezgrapno dok je hodala, a njezina suknja njihala se s jedne strane na drugu.

Okrenuli su se i pogledali je. Tri para očiju su se kao da su odmah pogodili da nije odgojena za balove u visokom društvu.

»Ne obaziri se na njih«, rekao je Bili. »Oduvijek je bilo snobova. Na kraju krajeva, o tebi ne znaju ništa.«

Luce je kimnula, zbilja se iza to troje i kroz dovratak obložen zrcalima ušla u plesnu dvoranu. Plesnu dvoranu iz snova. Plesnu dvoranu nad svim plesnim dvoranama.

Luce se nije mogla suzdržati. Stala je i prošaptala,

»Opa.«

Bila je veličanstvena. S viškoga stropa visjelo je desetak velikih lusterata koji su blistali pod jarkobijelim svijećama. Zidove na kojima nije bilo zrcala prekrivalo je zlato. Podij za plesanje od parketa kao da se protezao do sljedećega grada, a uz njega su bili poredani dugi stolovi s bijelim stolnjacima i posuđem od tankog porculana, s pladnjevima s tortama i kolačima i visokim kristalnim čašama s vinom boje rubina. Tisuće bijelih narcisa virilo je iz stotinu tamnocrvenih vaza postavljenih na desetak trpeza.

U najudaljenijem kutu prostorije, ispred golemih zlatnih vrata stvarao se red pomno odjevenih mladih žena. Bilo ih je desetak, stajale su jedna uz drugu, šaptale i smijale se.

Još se jedna skupina stvarala oko divovske kristalne zdjele za punč pored orkestra. Luce je uzela čašu.

»Oprostite«, obratila se ženama pored sebe. Obje su na glavama imale prave kule od umjetnički složenih sijedih kovrča. »Što čekaju one djevojke?«

»Udovoljiti kralju, zaboga«, nasmijala se žena. »Demoiselles su tu kako bi vidjele mogu li mu se toliko svidjeti da ih odluči oženiti.«

Oženiti? Ali, izgledale su toliko mlado. Luceino tijelo postalo je vrelo i počelo je svrbjeti. Tada je shvatila, u skupini je i Lys.

Dok je proučavala djevojke, Luce se stisnulo grlo. Bila je tu, treća po redu, odjevena u čarobnu dugu crnu haljinu malo drukčiju od one koju je nosila Luce. Njezina ramena bila su prekrivena baršunastom crnom pelerinom, a pogled nije podizala. Nije se smijala s drugim djevojkama. Izgledala je očajno, onako kako se osjećala Luce.

»Bille«, šapnula je Luce.

Ali mali gargojl zaletio joj se u lice i ušutkao je prstom koje je stavio na debele kamene usne.

»Samo luđaci razgovaraju s nevidljivim gargojlima«, psikao je. »A luđake ne pozivaju na balove. Budi tiho.«

»Ali, što sa...«

»Pst.«

»Što je sa 3D-om?«

Luce je duboko udahнула. Posljednje što joj je rekao bilo je da uzme Lys za ruku...

Krupnim koracima prešla je plesni podij i prošla pored sluga koji su nosili pladnjeve s pačjom paštetom i likerom od kupina. Gotovo se sudarila s djevojkom iza Lys, koja se pokušavala progurati naprijed, pretvarajući se kako šapće nešto prijateljici.

»Oprostite«, rekla je Luce Lys, a ona je razrogačila oči, zinula i dopustila da joj s usana pobjegne zvuk zbunjenosti.

Ali, Luce nije mogla čekati Lys. Posegnula je i zgrabila je za ruku. Pristajala joj je poput dijela slagalice. Stisnula ju je. Luce je osjetila kako joj se želudac stišće kao da se spušta niz tobogan u lunaparku. Sva je bridjela i malo joj se zavrtjelo. Osjetila je kako su joj vjeđe zatreperile, ali nagoni je znala da ne smije ispustiti Lysin ruku.

Trepnula je, Lys je trepnula, zatim su obje istodobno trepnule i iza sklopljenih vjeđa Luce je u Lysinim očima vidjela sebe... zatim je svojim očima vidjela Lys... zatim...

Ispred sebe nije vidjela nikoga.

»Ah«, uzviknula je, a njezin glas zvučao je kao i uvijek. Pogledala je ruke, izgledale su kao prije. Opipala je lice, kosu, vlasulju, sve je bilo kao prije. Ali, nešto... nešto se promijenilo.

Podignula je haljinu i pogledala cipele.

Bile su ružičaste. S potpeticama u obliku dijamanata i svezane oko gležnjeva elegantnom srebrnom mašnom.

Što je učinila?

Tada je shvatila što je Bili mislio kada je rekao da je vrijeme za 3D.

Doslovno je ušla u Lysinno tijelo.

Luce je užasnuto pogledala oko sebe. Na njezino zaprepaštenje, sve djevojke u redu bile su nepokretne. Zapravo, svi su bili ukočeni poput kipova. Kao da je cijeli bal stavljen na stanku.

»Vidiš?« Billov dah bio je vreo dok joj je šaptao na uho. »Ne može se opisati riječima, zar ne?«

»Što se događa, Bille?« Njezin glas postajao je sve piskutaviji.

»Trenutačno ne baš mnogo. Morao sam malo zaustaviti bal, kako ne bi pošizila. Kada krenemo 3D doživljajem, ponovo ću ga pokrenuti.«

»Dakle... nitko nas ne može vidjeti?« pitala je Luce i polako mahnula rukom ispred lijepe smeđokose djevojke koja je stajala ispred Lys. Djevojka se nije pomaknula. Nije ni trepnula. Lice joj je bilo ukočeno u širok osmijeh.

»Ne.« Bili je to dokazao tako što je palucaoz jezikom pored uha starijeg muškarca koji je ukočeno stajao i stavljaao u puža. »Sve dok ne pucnem prstima.«

Luce je ispustila uzdah. Još jednom joj je tako laknulo što joj je Bili pomagao. Trebalo joj je nekoliko minuta da se navikne na zamisao kako se... kako se doista nalazi...

»Nalazim se u svojem prošlom utjelovljenju«, rekla je.

»Da.«

»Ali kamo sam nestala? Gdje je moje tijelo?«

»Tu si negdje.« Potapšao ju je po ključnoj kosti. »Ponovo ćeš se pojaviti... pa, kada dođe vrijeme. A sada si posve stopljena sa svojom prošlošću. Poput slatke male kornjače u tuđem oklopu. Ali, ima k tomu još. Kada si u Lysinu tijelu vaša su bića isprepletena, a to ima mnoge prednosti. Imaš njezina sjećanja, njezine strasti i srećom, njezino ponašanje. Naravno, morat ćeš se uhvatiti u koštac s njezinim manama. Ako se dobro sjećam, često joj se dogodi da u pogrešno vrijeme kaže

pogrešnu stvar. Pa, budi oprezna.«

»Nevjerojatno«, šapnula je Luce. »Ako nađem Daniela, znat ću što je osjećala prema njemu.«

»Da, valjda, ali shvaćaš li da će kad pucnem prstima Lys imati obaveze koje ne uključuju Daniela? Ovo baš i nije mjesto za njega. Hoću reći kako nama stražari nikako ne bi pustili unutra siromašnog konjušara.«

Luce je sve to bilo svejedno. Siromašni konjušar ili ne, naći će ga. Nije mogla čekati. Dok je u Lysinu tijelu možda će ga moći zagrliti, možda i poljubiti. Takvo iščekivanje bilo je gotovo neizdrživo.

»Ima li koga?« Bili je tvrdim prstom kucnuo Luce po sljepoočnici. »Jesi li spremna? Uđi unutra, vidi sve što možeš i otiđi dok je dobro, ako znaš što mislim.«

Luce je kimnula. Popravila je Lysinu crnu haljinu i podignula glavu.

»Pucni prstima!«

»I... kreni.« Bili je pucnuo prstima.

Djelić sekunde čulo se škripanje kao kod ogrebane ploče. Zatim su se svaki slog prekinutog razgovora, svaki dašak parfema u zraku, svaka kap punča koja je klizila niz grla ukrašena nakitom i svaka glazbena nota iz orkestra izoštrili, pojasnili i nastavili dalje kao da se baš ništa nije dogodilo.

Samo se Luce promijenila. Njezinim mislima letjelo je tisuće riječi i slika. Ladanjska kuća široka slamnata krova u podnožju Alpa. Konj boje kestena po imenu Gauche. Miris sijena posvuda. Božur s dugom peteljkom položen na njezin jastuk. Daniel. Daniel. Daniel. Dolazi s izvora i na ramenima nosi štap na koji su obješena četiri teška vedra vode. Ujutro najprije timari Gaucha kako bi Lys mogla na jahanje. Kada je bila riječ o malim, dražesnim uslugama Lys, Daniel ništa nije prepuštao slučaju, čak ni kada je bio usred posla koji je obavljao za njezina oca. Njegov ljubičasti pogled uvijek ju je pratio. Daniel je bio u njezinim snovima, srcu i naručju.

Bilo je to poput bljeskova Luškinih sjećanja u Moskvi kada je dodirnula vrata crkve, ali još snažnije, moćnije, kao da je dio nje.

Daniel je bio tu. U štali, ili u odajama za posluhu. Tu je. A ona će ga naći. Nešto joj je zašuštalo pored vrata. Poskočila je.

»To sam samo ja.« Bili je letio preko njezine pelerine. »Super ti ide.«

Sluge su otvorile velika zlatna vrata na čelu prostorije i ostali stajati u stavu mirno. Djevojke ispred Luce počele su hihotati od uzbuđenja, zatim je prostoriju ispunila tišina. Za to vrijeme Luce je tražila način da

što prije izađe i padne Danielu u naručje.

»Luce, priberi se«, rekao je Bili, kao da joj čita misli. »Ubrzo će te pozvati da obaviš svoju dužnost.«

Gudači su počeli svirati prve taktove baroknog Ballet de la Jeunesse i cijela je prostorija zanijemjela. Luce je slijedila poglede ljudi oko sebe i zabezegnula se. Prepoznala je muškarca koji je stajao u dovratku i s povezom preko jednoga oka gledao zabavu.

Bio je to Due de Bourbon, kraljev rođak.

Bio je visok, mršav i smežuran poput zrna graha za vrijeme suše. Odijelo od plavoga baršuna loše mu je stajalo, ali bilo je ukrašeno ljubičastom vrpcom koja je bila u skladu s ljubičastim čarapama na nogama tankim poput štapića. Napadno napudrana vlasulja i mliječnobijelo lice bili su iznimno ružni.

Nije vojvodu prepoznala sa slike iz udžbenika povijesti. O njemu je znala i previše. Znala je sve. Na primjer, kako su dvorske dame jedna drugoj pričale nepristojne šale o tome koliko je malo vojvodino žezlo. Kako je izgubio oko (nezgoda u lovu kojemu se pridružio kako bi udovoljio kralju). I kako će baš sada uvesti unutra djevojke koje je odabrao kao prikladne za brak s dvanaestogodišnjim kraljem koji je ondje čekao.

A Luce, ne Lys, bila je vojvodin omiljeni izbor. Zbog toga ju je toliko boljelo u prsima. Lys se nije mogla udati za kralja zato što je bila zaljubljena u Daniela. Žarko ga je voljela već godinama. Ali, tu je Daniel bio sluga, pa su svoju ljubav morali skrivati. Luce je osjećala Lysin paralizirajući strah da će, ako te večeri zapne kralju za oko, nestati nada za život s Danielom.

Bili ju je upozorio kako će 3D biti snažan doživljaj, ali na takvu navalu osjećaja nije se moglo pripremiti. Svaki strah i sumnja koja je ikada pala na pamet Lys, sada je obuzimala Luce. Svaka nada i san. Bilo je to previše.

Uzdahnula je i pogledala po dvorani, posvuda samo ne u vojvodu. Shvatila je kako zna baš sve o tome mjestu i vremenu. Odjednom je shvatila zašto je kralj tražio ženu premda je već bio zaručen. Prepoznala je pola lica koja su se kretala oko nje, znala je tko joj zavidi i njihove životne priče. Znala je kako stajati u haljini sa steznikom i normalno disati. Dok je iskusnim okom promatrala plesače, znala je da su Lys podučavali balskom plesu od djetinjstva.

Bilo je sablasno biti u Lysinu tijelu. Luce se činilo kako je istodobno duh i onaj kojega duh progoni.

Skladba je završila, a muškarac koji je stajao pored vrata prišao je bliže i pročitao iz svitka,

»Princeza Lys od Savoya«.

Luce je podignula glavu s više otmjenosti i samopouzdanja nego što je očekivala da će imati i prihvatila ruku mladića u blijedozelenom prsluku koji se pojavio kako bi je otpratio u kraljevu sobu za primanja. Kada je ušla u pastelnoplavu prostoriju Luce je pokušala ne zuriti u kralja. Golema bijela vlasulja izgledala je smiješno na sitnome, našminkanom licu. Svijetloplave oči gledale su prema lijepim, raskošno odjevenim vojvotkinjama i princezama, kao što čovjek koji nema što jesti gleda svinju na ražnju.

Pristali lik na prijestolju bio je tek malo stariji od djeteta.

Luj XV. preuzeo je krunu kada mu je bilo samo pet godina. Prema očevoj želji na samrtnoj postelji zaručio se s španjolskom princezom, infantkinjom. Ali, i ona je bila još mala. Bio je to vrlo loš izbor. Mladi kralj bio je slab i boležljiv, pa nitko nije očekivao da će poživjeti i dobiti nasljednika sa španjolskom princezom, koja je također mogla umrijeti prije nego što ude u dob za rađanje. I zato je priređen taj ekstravagantni bal s mladim djevojkama poredanim kao na izložbi.

Luce se igrala čipkom na haljini i osjećala se smiješno. Druge su djevojke izgledale tako strpljivo. Možda su se doista željele udati za prištavog dvanaestogodišnjeg kralja Luja, premda Luce nije vjerovala u to. Bile su toliko otmjene i lijepe. Od ruske princeze Elizabete, čija je baršunasta haljina u boji safira imala ovratnik obrubljen zečjim krznom, do Marije, poljske princeze, koja je zbog prćasta nosića i malih punih usta bila vrtoglavo čarobna, sve su široko otvorenih očiju i pune nade gledale kralja. A on je gledao Luce. Sa zadovoljnim smiješkom od kojeg joj se stisnuo želudac.

»Ovu.« Pokazao je lijeno prema njoj. »Želim je bolje vidjeti.«

Vojvoda se stvorio pored Luce, duge i ledene prste stavio je na njezina ramena i nježno je gurnuo naprijed.

»Predstavite se, princezo«, rekao je tiho. »Takva se prilika pruža jednom u životu.«

Luce je u sebi zastenjala, ali izvana je Lys bila glavna. Gotovo je lebdjela naprijed kako bi pozdravila kralja. Besprijeckorno se naklonila, lagano pokleknula i ispružila ruku na poljubac. To je njezina obitelj od nje očekivala.

»Hoćeš li se udebljati?« izletjelo je kralju dok je promatrao njezin

struk u stezniku. »Sviđa mi se kako sada izgleda«, rekao je vojvodi. »Ali ne bih želio da se udeblja.«

Da je bila u svojem tijelu, Luce bi možda rekla kralju što misli o njegovu neprivačnom izgledu. Ali, Lys je bila savršeno pribrana i Luce je čula kako odgovara,

»Nadam se da ću uvijek moći ugoditi kralju, kako izgledom tako naravi.«

»Da, naravno«, preo je vojvoda i obilazio Luce. »Siguran sam da Vaše Veličanstvo može držati princezu na prehrani po svojem izboru.«

»Što je s lovom?« pitao je kralj.

»Vaše Veličanstvo«, počeo je vojvoda, »to ne priliči kraljici. Imate dovoljno pratilaca za lov. Na primjer, mene...«

»Moj je otac vrstan lovac«, rekla je Luce. Bjesomučno je pokušavala smisliti nešto što bi joj pomoglo da pobjegne.

»Trebam li onda spavati s vašim ocem?« rugao se kralj.

»Znajući koliko Vaše Veličanstvo voli oružje«, rekla je Luce, s naporom održavajući uljudan ton, »donijela sam vam dar, očevu najvrijedniju lovačku pušku. Zamolio me da vam je donesem, ali nisam bila sigurna hoću li imati zadovoljstvo upoznati vas.«

Zakupila je svu njegovu pozornost. Sjedio je na rubu prijestolja.

»Kako izgleda? Je li kundak optočen draguljima?«

»Kundak... je ručno izrezbaren i načinjen od trešnjina drva.« Pojediniosti je ponavljala za Billom koji je sjedio pored kraljeva prijestolja i uzvikivao ih. »Cijev je izradio...«

»Ah, što bi zvučalo dojmljivo? Ruski kovač koji je poslije toga počeo raditi za cara.« Bili se nagnuo prema kraljevim kolačima i žudno pomirisao, »Dobro izgledaju.«

Luce je ponovila Billove riječi i dodala:

»Mogla bih je donijeti Vašem Veličanstvu, ako mi dopusti da otiđem u svoje odaje...«

»Sluga nam je može donijeti sutra«, rekao je vojvoda.

»Želim je vidjeti sada.« Kralj je prekrižio ruke na prsima. Izgledao je još djetinjastije.

»Molim vas.« Luce se okrenula prema vojvodi. »Bilo bi mi veliko zadovoljstvo donijeti pušku Vašem Veličanstvu.«

»Idite.« Kralj je pucnuo prstima i otpustio Luce.

Luce se željela okrenuti na peti, ali Lys je bila mudrija. Kralju se nikada ne pokazuju leđa. Naklonila se i izašla iz sobe natraške.

Dok se nije našla s druge strane vrata načinjenih od zrcala, pokazivala je vrlo elegantnu suzdržanost i klizila kao da nema stopala.

Zatim je potrčala.

Kroz plesnu dvoranu, pored krasnih plesnih parova i orkestra. Prozujala je iz pastelno žute prostorije u žutozelenu. Trčala je pored dama koje su zabezeknuto uzdisale i gospode koji su gundali, preko drvenih podova i raskošnih perzijskih sagova, u svjetlost koja je postajala mutnija i pored sve manje uzvanika, dok nije našla dvokrilna vrata koja su vodila van. Teško dišući u stezniku, otvorila ih je i pustila da svjež zrak slobode dopre do njezinih pluća. Izašla je na golem balkon od blještavo bijeloga mramora koji je vodio oko cijelog prvog kata palače.

Noć je svjetlucala od zvijezda, a Luce je samo željela biti u Danielovu naručju i letjeti prema njima. Da je barem bio tu, da ju je barem mogao odvesti daleko do svega...

»Što ćeš ti tu?«

Naglo se okrenula. Došao je po nju. Stajao je na balkonu u jednostavnoj služinskoj odjeći i izgledao zbunjeno, uplašeno, tragično i beznadno zaljubljen.

»Daniele«, pohitala je prema njemu. On joj je krenuo ususret, njegove su ljubičaste oči zasvijetlile. Raširio je ruke, sav je sjajio. Kada su se napokon spojili i Luce se našla u njegovu naručju, pomislila je kako će se rasprsnuti od sreće.

Ali, nije.

Ostala je tako, glave uronjene u njegova prekrasna, široka prsa. Osjećala se kao kod kuće. Njegove ruke grlile su joj leđa i zaustavljale se na njezinu struku, a ona se privijala uz njega što je više mogla. Osjećala je kako diše i naslućivala prodoran miris sijena na njegovu vratu. Poljubila ga je ispod lijevoga uha, zatim ispod brade. Ljubila ga je nježno i meko dok nije došla do usana, koje su se pod njezinima razdvojile. Tada su poljupci postali dulji i ispunjeni ljubavlju koja kao da je istjecala iz njezine duše. Trenutak potom Luce se odvojila i zagledala u Danielove oči.

»Toliko si mi nedostajao.«

Daniel se nasmijao.

»I ti meni... posljednja tri sata otkad se nismo vidjeli. Jesi li... jesi li dobro?«

Luce je prstima prošla kroz Danielovu svilenu plavu kosu.

»Samo sam trebala malo zraka i tebe.«

Čvrsto se privinula uz njega. Daniel je stisnuo oči.

»Mislím da ne bismo trebali biti tu, Lys. Sigurno očekuju da se vratiš u sobu za primanja.«

»Nije me briga. Neću se vratiti. I nikada se neću udati za tu svinju. Neću se udati ni za koga, samo za tebe.«

»Pssst.« Daniel se lecnuo i pomilovao joj obraz. »Netko bi te mogao čuti. Glave su letjele i za manje stvari.«

»Netko te čuo«, začuo se glas iz otvorena dovratka. Ondje je, ruku prekriženih na prsima, stajao Due de Bourbon i smijuljio se gledajući Luce u zagrljaju običnoga sluge. »Mislím da bi to trebao čuti i kralj.« Zatim se okrenuo i nestao u palači.

Luceino srce počelo je ubrzano tući, što zbog njezina straha, što zbog Lysina. Je li promijenila povijest? Je li Lysin život trebao ići drugim tokom? Ali, Luce to nije znala. Kako je to mogla znati? Roland joj je rekao, kakve god promjene izazove, one će odmah postati dio povijesti. Dakle, Luce je još bila tu, pa ako je promijenila povijest tako što je odbila kralja... Lucindi Price iz dvadeset prvog stoljeća to nije smetalo.

Kada se obratila Danielu, glas joj je bio miran.

»Ne marim ako me zli vojvoda ubije. Prije ću umrijeti nego te se odreći.« Preplavio ju je val vrućine i ona se zaljuljala. »Ah«, rekla je i stavila ruku na čelo. Maglovito je znala što se događalo, kao nešto što se već tisuću puta dogodilo, ali nikada nije obratila pažnju.

»Lys«, šapnuo je. »Znaš li što slijedi?«

»Da«, šapnula je.

»Znaš da ću biti s tobom do kraja?«

Danielov pogled pun nježnosti i brige kao da je prolazio kroz nju. Nije joj lagao. Nikada joj nije lagao. Nikada neće. Sada je to znala. Otkrio joj je toliko da je još nekoliko trenutaka održi na životu i nagovijestio to što je Luce i sama počinjala shvaćati.

»Da.« sklopila je oči. »Ali, toliko toga još ne razumijem. Ne znam kako to spriječiti. Ne znam kako prekinuti prokletstvo.«

Daniel se nasmiješio, ali u njegovim očima bile su suze.

Luce se nije bojala. Osjećala se slobodno. Slobodnije nego ikada prije.

Na površinu je izlazilo duboko pohranjeno i neobično sjećanje. Nešto je izranjalo iz njezina zamagljenog uma. Jedan Danielov poljubac otvorit će vrata i osloboditi je braka bez ljubavi s razmaženim djetetom i iz kaveza tijela. To tijelo nije bila ona. Bio je to samo oklop i dio kazne. Prema tome, smrt tijela nije bila nimalo tragična, bio je to jednostavno kraj jednoga poglavlja. Prekrasno i nužno razrješenje.

Na stubama iza njih začuli su se koraci. Vraćao se vojvoda sa svojim ljudima. Daniel ju je uhvatio za ramena.

»Lys, slušaj me...«

»Poljubi me«, preklinjala je.

Izraz na Danielovu licu se promijenio, kao da je samo to želio čuti. Podignuo ju je s tla i privio uza se. Dok ga je sve snažnije i strastvenije ljubila njezino tijelo bridjelo je od vreline. Posve se prepustila. Izvila je leđa i nagnula glavu dok joj se nije zavrtjelo od blaženstva. Za to vrijeme crni tragovi sjena vrtložili su se i zaklanjali zvijezde, poput simfonije od vulkanskog stakla. Ali, iza je bila svjetlost. Prvi put Luce je osjetila kako prodire svjetlost.

Bilo je to veličanstveno.

Bilo je vrijeme da ode.

Otiđi dok je dobro, upozorio ju je Bili. Dok je živa.

Ali, nije mogla otići. Ne dok je sve tako ugodno i lijepo. Ne dok je Daniel mahnuo i strastveno ljubi. Otvorila je oči, a njegova kosa, lice i sama noć bili su sjajniji i ljepši nego ikad prije, osvjetljeni snažnim blještavilom.

Svjetlost je dolazila iz Luce. Duboko iz nje.

Sa svakim poljupcem njezino se cijelo tijelo približavalo svjetlosti. Bio je to jedini pravi put k Danielu. Iz jednog običnog života u drugi. Luce bi rado umrla tisuću puta samo da opet bude s njim na drugoj strani.

»Ostani sa mnom«, preklinjao je Daniel, a ona je osjećala kako gori.

Jauknula je. Suze su joj ovlažile lice. Blag osmijeh razdvojio je njezine usne.

»Što je?« pitao je Daniel. Nije je mogao prestati ljubiti. »Lys?«

»To je zbog... previše ljubavi«, rekla je i otvorila oči baš kada je iz njezinih grudi buknuo vatru. Vatra je prasnula u noć i ispalila toplinu i plamenove visoko u nebo. Srušila je Daniela i izbacila Luce iz Lysine smrti u ledenu tamu u kojoj se ništa nije vidjelo. Preplavio ju je drhtavi val vrtoglavice.

Zatim je ugledala malen bljesak.

Pojavilo se Billovo lice. Lebdio je iznad Luce i zabrinuto je gledao. Ležala je posve opružena na nečemu ravnome. Opipala je ispod sebe i osjetila gladak kamen. Čula je kako u blizini curi voda i osjetila hladan, ustajao zrak. Nalazila se u navjestitelju.

»Uplašila si me«, rekao je Bill. »Nisam znao... hoću reći, kada je umrla, nisam znao kako... mislio sam da si se možda negdje zaglavila...«

Nisam bio siguran.« Odmahnuo je glavom kao da je htio otjerati takve misli.

Pokušala je ustati, ali koljena su klecala i bilo joj je strahovito hladno. Sjela je i prekrižila noge i naslonila se na kameni zid. Ponovo je bila u crnoj haljini sa smaragdnazelenim rubom. Smaragdnazelene cipele stajale su u kutu. Zacijelo joj ih je Bili izuo i spustio nakon što... nakon što je Lys... Luce još uvijek nije mogla vjerovati.

»Vidjela sam svašta, Bille. Stvari koje prije nisam znala.«

»Na primjer?«

»Na primjer, da je bila sretna dok je umirala. Ja sam bila sretna. Oduševljena. Sve je bilo tako lijepo.« U njezinoj glavi bila je zbrka. »Znala sam kako će me čekati na drugoj strani, znala sam da sam zapravo bježala iz nečega što je pogrešno i nasilno. I kako će ljepota naše ljubavi pobijediti smrt i sve ostalo. Bilo je nevjerojatno.«

»Nevjerojatno opasno«, rekao je Bili kratko. »Nećemo to ponavljati, dobro?«

»Zar ne razumiješ ? Otkad sam ostavila Daniela u sadašnjosti, ovo je najbolje što mi se dogodilo. I...«

Ali, Bili je ponovo nestao u tami. Čula je šum vodopada. Trenutak potom začuo se zvuk proključale vode. Kada se Bili, vratio nosio je čaj. Na tankom metalnom pladnju nosio je čajnik i dodao je Luce šalicu iz koje se pušilo.

»Odakle ti to?« pitala je.

»Rekao sam, nećemo to ponavljati, dobro?«

Ali, Luce je bila odviše obuzeta mislima da bi ga doista čula. Sve joj je bilo jasnije nego ikada prije. Željela je ponoviti 3D ili kako ga je Bili nazvao, lijepljenje? Tako bi mogla vidjeti sve njihove živote, dok iz jednoga ne dozna zašto se to događa.

Tada će prekinuti prokletstvo.

Dvanaesto poglavlje

ZATVORENIK

PARIZ, FRANCUSKA, 1. PROSINCA 1723.

Daniel je opsovao.

Navjestitelj ga je izbacio na vlažnu i prljavu slamu. Okrenuo se, sjeo i naslonio na leden kameni zid. Sa stropa su na njegovo čelo kapale hladne i masne kapi, ali nije bilo dovoljno svjetlosti da ih može vidjeti. Ispred njega nalazio se goli otvor, grubo usječen u kamen širine ljudske šake. Propuštao je samo trunak mjesečeva svjetla, ali dovoljno ledenoga noćnoga vjetra da temperatura padne ispod ničice.

Nije mogao vidjeti štakore kako trče po ćeliji, ali osjećao je njihova ljigava tijela kako migolje kroz plesnjivu slamu pod njegovim nogama. Osjećao je njihove oštre zube kako grizu njegove kožne cipele. Jedva je disao od smrada njihova izmeta. Udario je nogom i čuo cviljenje. Zatim je skupio noge i kleknuo.

»Kasniš.«

Kada je pored sebe čuo glas, Daniel je poskočio. Nerazborito je zaključio da je sam. Bio je to oštar i promukao šapat, ali nekako poznat. Zatim se začulo struganje, kao kad metal struže po kamenu. Kada se tamniji dio sjene odvojio od tame i nagnuo naprijed, Daniel se ukočio. Lik se približio svijetlosivoj svjetlosti ispod prozora, koja ga je nejasno osvijetlila.

Bilo je to njegovo lice.

Tu ćeliju i kaznu posve je zaboravio. Dakle, tu je završio.

Na neki način Danielova prijašnja inačica izgledala je jednako kao on, istoga nosa i usta, istoga razmaka između sivih očiju. Kose skorene od masnoće, ali iste svijetlozlatne boje kao i sada. Ali, zatvorenik Daniel istodobno je izgledao toliko drukčije. Strahovito ispijena i blijeda lica, čela zamrljana prljavštinom. Omršavjela tijela i kože mokre od znoja.

To mu je činila njezina odsutnost. Da, nosio je kuglu i lanac poput svakog zatvorenika, ali pravi tamničar bila je njegova krivnja.

Tada se sjetio svega. Posjeta budućeg sebe i očajničkog i ogorčenog razgovora. Pariz. Bastilla. Onamo su ga odveli stražari vojvode od Bourbona nakon što je Luce nestala iz palače. U Danielovu životu bilo je i drugih zatvora, okrutnijih životnih uvjeta i lošije hrane, ali nemilosrdnost njegove krivnje te je godine u Bastilli bila jedna od najvećih kušnji koju je morao nadvladati.

Djelomično je zbog nepravedne optužbe za njezino ubojstvo. Ali...

To što je Daniel bio zatvoren u Bastilli značilo je da je Luce već mrtva. Dakle, Luce je već došla i... otišla. Prijašnji Daniel imao je pravo. Zakasnio je.

»Čekaj«, rekao je zatvoreniku u tami i primaknuo mu se, ali ne toliko blizu da ga dotakne. »Kako znaš zašto sam se vratio?«

Struganje kugle po kamenu značilo je kako se prijašnji Daniel naslonio na zid.

»Nisi samo ti prošao ovuda u potrazi za njom.«

Daniela su zapekla krila, njegovo tijelo prožela je vrelina.

»Cam.«

»Ne, nije to bio Cam«, odgovorio je prijašnji Daniel. »Dva klinca.«

»Shelby?« Daniel je udario šakom u kameni zid. »I onaj... Miles. Jesi li siguran? Nefili? Bili su tu?«

»Prije mjesec dana, mislim.« Pokazao je prema kamenome zidu iza sebe u kojem su nespreno bili urezani znaci. »Pokušavao sam zapisivati dane, ali znaš kako je. Vrijeme prolazi na neobičan način. Bježi.«

»Sjećam se.« Daniel se stresao. »Ali, nefili? Razgovarao si s njima?«

Pokušavao se sjetiti vremena kada je bio u zatvoru i nejasno se sjetio lika mladića i djevojke. Uvijek ih je smatrao utvarama krivnje, obmanama koje su ga opsjedale dok je bio shrvan i sam nakon što je otišla.

»Kratko.« Zatvorenikov glas zvučao je umorno i odsutno. »Nisam ih previše zanimao.«

»Dobro.«

»Kada su doznali da je mrtva, jako im se žurilo nastaviti dalje.« Njegove sive oči bile su sablasno prodorne. »Ti i ja to dobro razumijemo.«

»Kamo su otišli?«

»Ne znam.« Na zatvorenikovu mršavom licu pojavio se gotovo prevelik osmijeh. »Mislim da to nisu ni oni znali. Trebao si vidjeti koliko im je trebalo da otvore navjestitelja. Izgledali su kao totalne šeprtlje.« Daniel se gotovo nasmijao. »Nije smiješno«, rekao je prijašnji Daniel. »Stalo im je do nje.« Ali, Daniel nije osjećao naklonost prema nefilima.

»Svima su nam prijatna. Mogli bi izazvati takvo uništenje...« Sklopio je oči. »Nemaju pojma što čine.«

»Zašto je ne možeš dostići, Daniele?« Prijašnji Daniel trpko se nasmijao. »Sretali smo se tijekom tisućljeća i sjećam se kako si je pokušavao stići. Ali, nikada nisi uspio.«

»Ne-ne znam.« Riječi su zapele Danielu u grlu, zato što je iz njegovih

prsa navirao snažan jecaj. Zadrhtao je i potisnuo ga. »Ne mogu je uhvatiti. Uvijek dođem samo trenutak prekasno, kao da me netko ili nešto pokušava odvojiti od nje.«

»Tvoji će te navjestitelji uvijek voditi onamo gdje trebaš biti.«

»Trebam biti s njom.«

»Možda oni bolje od tebe znaju što trebaš?«

»Što?«

»Možda je ne treba zaustavljati.« Zatvorenik je ravnodušno zvecketao lancem.

»Činjenica da može uopće putovati, znači kako se nešto u temelju promijenilo.

»Možda je nećeš moći uhvatiti dok ta promjena ne počne djelovati na samo prokletstvo.«

»Ali...« nije znao što reći. Njegove grudi nadimale su se od potisnutih jecaja, a srce tonulo u bujicu srama i tuge. »Potreban sam joj. Svaka izgubljena sekunda je poput vječnosti. A pogriješi li, sve bi moglo biti izgubljeno. Mogla bi promijeniti prošlost i... prestati postojati.«

»Ali to je smisao rizika, zar ne? Sve je na kocki zbog mrve nade.« Prijašnji Daniel počeo je pružati ruku i gotovo je dodirnuo Danielovu mišicu. Obojica su željeli osjetiti povezanost. U posljednjem trenutku Daniel se trgnuo i povukao. Prošli je Daniel uzdahnuo. »Što ako si to ti, Daniele? Što ako si ti taj koji mora promijeniti prošlost? Što ako je ne uspiješ uhvatiti prije nego što prokletstvo dobije mogućnost iznimke?«

»To je nemoguće«, frknuo je kroz nos Daniel. »Pogledaj me. Pogledaj sebe. Bez nje smo samo olupine. Kad nismo s Lucindom, nismo ništa. Nema razloga da je moja duša ne nade prije.« Daniel je želio odletjeti s toga mjesta. Ali, nešto ga je mučilo. »Zašto se nisi ponudio pratiti me?« pitao je naposljetku. »Odbio bih, naravno, ali neke od mojih prošlih inačica željele su mi se pridružiti. Zašto ti ne želiš?«

Uz zatvorenikovu nogu puzao je štakor i zastao kako bi ponjušio krvave lance oko gležanja.

»Jednom sam pobjegao«, rekao je polako. »Sjećaš se?«

»Da«, rekao je Daniel, »Sjećam se kada si... kada smo pobjegli. Vratili smo se ravno u Savoy.« Podignuo je pogled ispunjen lažnom nadom koju je pružalo svjetlo izvana. »Zašto smo otišli onamo? Trebali smo znati da ulazimo ravno u zamku.«

Zatvorenik se naslonio i zazveckao lancima.

»Nismo imali izbora. Ondje smo joj bili najbliže«, isprekidano je

uvlačio dah. »Tako je teško kada se nalazi između. Uvijek mislim kako neću moći dalje. Bio sam sretan kada je vojvoda predvidio moj bijeg i shvatio kamo idem. Čekao je sa svojim ljudima u Savoyu, za stolom mojega gospodara dok je večerao. Čekao je kako bi me vratio ovamo.«

Daniel se sjetio.

»Osjećao sam se kao da sam tu kaznu zaslužio.«

»Daniele.« Zatvorenikovo očajno lice izgledalo je kao da ga je stresla struja. Ponovo je izgledao živo, ili su barem takve bile njegove oči. Sjajile su ljubičasto. »Mislim da sam shvatio«, riječi su samo izletjele iz njega. »Nauči nešto od vojvode.« Daniel je oblizao usne.

»Molim?«

»Kažeš kako si je samo pratio. Učini ono što je vojvoda učinio nama. Predvidi što će učiniti. Nemoj je samo pratiti. Budi ondje prije nje. Čekaj je.«

»Ali, ne znam kamo će je navjestitelji odvesti.«

»Naravno da znaš«, bio je uporan prijašnji Daniel. »Zacijelo se barem maglovito sjećaš gdje će završiti. Možda se ne sjećaš svakog koraka, ali na kraju će završiti ondje gdje je sve počelo.«

Razumjeli su se bez riječi. Daniel je rukama prešao preko zida pored prozora i prizvao sjenu. U tami je nije vidio, ali osjećao je kako mu se približava, zatim ju je spretno oblikovao. Navjestitelj se činio snuždenim poput njega.

»Imaš pravo«, rekao je i otvorio vrata. »Na jedno će mjesto sigurno otići.«

»Da.«

»A ti? Trebao bi poslušati svoj savjet i otići«, rekao je Daniel natmureno. »Tu samo truneš.«

»Tjelesna bol odvači mi pažnju s duševne«, rekao je prijašnji Daniel. »Ne. Želim ti sreću, ali neću napustiti zidine. Ne dok ona ne nađe sljedeće utjelovljenje.«

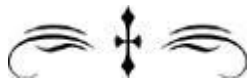
Daniel je osjetio trnce u ramenima, na mjestu gdje su izbijala krila. Pokušao je u glavi složiti vremena, živote i sjećanja, ali neprestano se vrtio oko jedne zamorne misli.

»Ona... već je našla utjelovljenje. Začeta je. Zar ne osjećaš?«

»Ah«, rekao je zatvorenik Daniel tiho. Sklopio je oči. »Ne znam mogu li više uopće osjećati.« Teško je uzdahnuo. »Život je noćna mora.«

»Ne, nije. Ne više. Naći ću je. I iskupiti nas oboje!« viknuo je Daniel.

Očajnički je želio otići, putovati kroz vrijeme i u to slijepo vjerovati.

Trinaesto poglavlje

UKLETI LJUBAVNICI

LONDON, ENGLESKA, 19. LIPNJA 1613.

Pod Luceinim nogama nešto je krenulo. Podignula je rub crne haljine. Na podu je ležao sloj odbačenih ljuski kikirikija, toliko debeo da su joj smaragdnozeleni cipele na visoku potpeticu do kopči uranjale u vlaknaste smeđe komadiće.

Nalazila se iza skupine vrlo glasnih ljudi. Gotovo svi oko nje bili su odjeveni u prigušene boje poput sive i smeđe, a žene su nosile duge haljine sa steznicima obrubljenim nabranom čipkom i širokim orukavljima na krajevima zvonastih rukava. Muškarci su bili u uskim hlačama, ogrnuti širokim ogrtačima, s vunanim kapama na glavama.

Nikada prije nije izašla iz navjestitelja i našla se na toliko javnom mjestu. Nalazila se posred dupkom punog amfiteatra. Bila je preneražena, a gomila je bila strahovito bučna.

»Pazi!« Bili ju je zgrabio za ovratnik pelerine od baršuna i povukao natrag, uz drvenu ogradu stuba.

Trenutak potom dva prljava dječaka zaokupljena igrom lovice projurila su mimo i nehotice gurnuli tri žene, i one su pale jedna preko druge. Žene su ustale i glasno psovale dječake koji su im se rugali, gotovo ne usporivši.

»Sljedeći put«, viknuo joj je Bili na uho, »možeš li izaći na malo mirnijem mjestu? Kako da te uredim pored ove svjetine?«

»Naravno, Bille, potrudit ću se.« Luce je uzmaknula kada su dječaci koji su se igrali lovice ponovo projurili. »Ali, gdje smo?«

»Prošli smo cijeli svijet kako bismo se našli u Globeu, milostiva.« Bili se lako naklonio.

»U kazalištu Globe?« Luce je sagnula glavu kada je žena ispred nje bacila preko ramena oglodani pureći batak. »Hoćeš reći, u Shakespeareovu kazalištu?«

»Pa, on tvrdi kako je prestao raditi. Znaš kakvi su umjetnici. Tako ćudljivi.« Bili se srušio Luce do nogu i pjevušeći sebi u bradu povukao je za rub haljine.

»Ovdje su davali Otela«, rekla je Luce i zastala na trenutak kako bi dopustila dojmovima da se slegnu. »Oluja. Romeo i Julija. Stojimo u središtu najvećih ikad napisanih ljubavnih priča.«

»Zapravo, stojimo na ljuskama kikirikija.«

»Zašto moraš biti tako prizeman? Ovo je nevjerojatno!«

»Oprosti, nisam znao da moramo posvetiti trenutak štovanju uspomene na Shakespearea.« Zvučao je kao da tepa zato što je u oštrim zubima držao iglu. »Sada budi mirna.«

»Jao!« cviljela je Luce kada ju je ubo u koljeno. »Što to radiš?«

»Deanakroniziram te. Ovi će ljudi dobro platiti kako bi vidjeli nakazu, ali očekuju da to bude na pozornici.«

Bili je radio brzo i neprimjetno nabirao na bokovima dugu i široku tkaninu njezine crne haljine iz Versaillesa kako bi je suzio. Skinuo joj je crnu periku i skupio Luceinu kosu u kovrčavu punđu. Zatim je pogledao baršunasti ogrtač na njezinim ramenima. Povukao je nježnu tkaninu i Luce je osjetila kako joj pada niz ramena. Naposljetku je pljunuo sebi u šaku, protrljao dlanove i baršunastu pelerinu pretvorio u jakobinski ovratnik.

»To je bilo zbilja odvratno, Bille.«

»Tiho«, prasnuo je. »Sljedeći mi put daj više prostora za rad. Misliš da volim hitne slučajeve? Ne.« Glavom je pokazao prema rulji koja je podrugljivo dovikivala. »Srećom, većina je odviše pijana kako bi primijetila djevojku koja je izašla iz sjene u kutu.«

Bili je imao pravo, nitko ih nije gledao. Svi su se prepirali i približavali se pozornici, to jest podiju visokom oko sedam ili osam metara, koji Luce nije dobro vidjela sa svojeg mjesta iza svjetine.

»Hajde već jednom!« viknuo je dječak odostraga. »Nećemo čekati cijeli dan!«

Iznad svjetine nalazila su se tri reda s ložama, a iza njih nije bilo ničega. Amfiteatar se otvarao prema podnevnome nebu, svijetloplavom poput crvendaćeva jajeta. Luce se ogledala za svojim prošlim utjelovljenjem. Za Danielom.

»Nalazimo se na otvorenju kazališta Globe.« Sjetila se što joj je Daniel rekao pod krošnjom breskve u Maču i križu. »Daniel mi je rekao da smo bili ovdje.«

»Naravno da ste bili ovdje«, rekao je Bili. »Prije otprilike četrnaest godina. Sjedila si starijem bratu na ramenima. Bila si s obitelji i gledala Julija Cezara.«

Bili je lebdio u zraku metar ili dva ispred nje. Premda je bio načinjen na odvratan način, visoki ovratnik zapravo je dobro držao oblik. Gotovo je nalikovala na ukusno odjevene žene u najvišim ložama.

»A Daniel?« pitala je.

»Daniel je bio igrač...«

»Hej!«

»Hej, tako su tada zvali glumce.« Bili je okrenuo očima. »Tada je tek počinjao. Na publiku njegov debi nije ostavio nikakav dojam. Ali, u maloj trogodišnjoj Lucindi«, slegnuo je ramenima Bili, »probudio je vatru. Od tada si, citiram, umirala od želje da staneš na pozornicu. Ovo je tvoja noć.«

»Glumica sam?«

Ne. Njezina prijateljica Callie bila je glumica, ona ne. Za vrijeme Luceina posljednjeg polugodišta u školi Dover, Callie ju je preklinjala da zajedno pokušaju odglumiti u Našem gradu*. Dvije djevojke vježbale su tjednima prije audicije. Luce je imala jedan redak, a Callie je svojim prikazom Emily Webb bacila publiku na koljena. Luce ju je ponosno i zadivljeno promatrala iz kuta kulisa. Callie bi dala sve da u kazališu Globe provede minutu, a kamoli da se popne na pozornicu.

Zatim se Luce sjetila Callieina probljedjela lica dok je promatrala bitku između anđela i izopćenika. Što se dogodilo s Callie nakon što je Luce otišla? Gdje su sada izopćenici? Kako će Callie i roditeljima objasniti što se dogodilo? To jest, ako se ikada vrati u svoje dvorište i život.

Luce je znala da se u svoj život neće vratiti prije nego što nađe način da spriječi njegov kraj. Prije nego što razriješi prokletstvo zbog kojeg ona i Daniel iznova i iznova proživljavaju sudbinu ukletih ljubavnika.

Zacijelo je postojao razlog zašto se nalazila u kazalištu. Ovamo ju je dovela njezina duša, ali zašto?

Gurala se kroz mnoštvo i hodala uz rub amfiteatra dok nije ugledala pozornicu. Drvene daske bile su prekrivene debelom prostirkom od konoplje ili nečega sličnoga nalik na oštru travu. Sa svake strane poput stražara stajao je velik top, a stražnji zid obrubljavao je red lonaca s narančinim stablima. Nedaleko od Luce klimave drvene ljestve vodile su u prostor koji je skrivao zastor. Bila je to svlačionica, sjetila se iz glumačke škole koju je pohađala s Callie, gdje su glumci odijevali kostime i pripremali se za pojedine prizore.

»Čekaj!« viknuo je Bili kada je pohitala uza stube.

Soba iza zastora bila je mala, pretrpana i slabo osvijetljena. Luce je prošla pored hrpe rukopisa i otvorenih ormara s kostimima, opčinjeno gledajući golemu masku u obliku lavlje glave i niz srebrnih i zlatnih ogrtača. Zatim se ukočila. Ondje se nalazilo nekoliko glumaca koji su se

* Naš grad, dramsko djelo Thorntona Wildera (1897-1975)

odijevali. Dječak u napola zakopčanoj haljini, muškarci koji su vezali čizme od smeđe kože. Srećom, glumci su bili zauzeti pudranjem lica i mahnitim ponavljanjem teksta, pa je soba bila ispunjena kratkim odlomcima i uzvicima iz drame.

Prije nego što su mogli podignuti poglede i vidjeti je, Bili je doletio i gurnuo Luce u ormar. Našla se među odjećom.

»Što to radiš?« pitala je.

»Dopusti mi da te podsjetim da si glumac, zato što u to doba nije bilo glumica.« Bili se namrštio. »Žene ovamo ne pripadaju. Ali, tebe to nije spriječilo. Tvoje prošlo utjelovljenje doista je mnogo riskiralo kako bi dobilo tu ulogu u drami Sve je istina.«

»Sve je istina,« ponovila je Luce. Nadala se da će prepoznati barem naslov. Ali, nije bila te sreće. Provirila je iz ormara u sobu.

»Znaš je pod imenom Henrik VIII.« rekao je Bili i povukao je za ovratnik. »Ali, pazi sada: želiš li pokušati pogoditi zašto se tvoje prošlo utjelovljenje prerusilo i lagalo kako bi dobila ulogu...?«

»Zbog Daniela.«

Upravo je ušao u svlačionicu. Vrata koja su vodila u dvorište još uvijek su bila otvorena iza njega. Sunce mu je bilo iza leđa. Daniel je ušao unutra čitajući rukopis i ne primjećujući glumce oko sebe. Izgledao je drukčije nego u prošlim životima. Njegova plava kosa bila je duga, pomalo valovita i na potiljku skupljena crnom vrpcom. Imao je uredno podrezanu bradu, malo tamniju od kose.

Luce je osjetila potrebu da je dodirne. Da mu miluje lice i prolazi prstima kroz kosu, dodiruje mu zatiljak i cijelo tijelo. Njegova bijela košulja bila je raskopčana i otkrivala je jasne obrise prsnih mišića. Crne hlače bile su vrećaste i uvučene u crne čizme do koljena.

Kako joj se približavao, njezino je srce ubrzavalo. Više nije čula urlanje svjetine. Nestao je vonj osušena znoja na odjeći u ormaru. Ostao je samo zvuk njezina disanja i njegovih koraka kako joj prilaze. Izašla je iz ormara.

Kada ju je vidio, Danielove su olujnosive oči postale ljubičaste. Iznenadeno se nasmiješio. Nije se više mogla suzdržavati. Potrčala je prema njemu zaboravivši Billa, glumce i svoje prošlo utjelovljenje, djevojku kojoj je taj Daniel doista pripadao, a koja se mogla nalaziti bilo gdje, samo korak dalje. Zaboravila je sve osim želje za njegovim zagrljajem.

Njegove ruke lako su kliznule oko njezina struka i brzo je povele

prema drugoj strani glomaznog ormara, gdje ju je sakrio od drugih glumaca. Zagrlila ga je. Prožela ju je toplina. Sklopila je oči i osjetila kako se njegove usne spuštaju na njezine, lake poput pera, gotovo odviše lake. Čekala je da u njegovu poljupcu osjeti glad. Čekala je. I čekala.

Luce se propela na prste i nagnula glavu kako bi je mogao strastvenije i snažnije poljubiti. Trebao joj je njegov poljubac kako bi je podsjetio zašto je to činila, zašto se gubila u prošlosti i svjedočila svojim smrtima. Zbog njega. Zbog njih dvoje. Zbog njihove ljubavi.

Kada ga je dodirnula, sjetila se Versaillesa. Željela mu je zahvaliti što ju je poštedito udaje za kralja. I zamoliti ga da nikada više ne pati onako kao na Tibetu. Željela je pitati što je sanjao dok je danima spavao nakon njezine smrti u Pruskoj. Željela je znati što je rekao Luški prije nego što je te strašne noći u Moskvi umrla. Željela je dopustiti ljubavi da se izlije iz nje, željela se slomiti i plakati i dati mu do znanja kako joj je svakog trenutka u svakom životu koji je posjetila strahovito nedostajao.

Ali, nije bilo načina da to kaže tome Danielu. Ništa od toga njemu se još nije dogodilo. Osim toga, smatrao ju je Lucindom iz svojeg vremena, djevojkom koja nije znala ništa od toga što je Luce doznala. Nije bilo riječi kojima mu je to mogla reći. Samo poljupcem mogla mu je pokazati kako zna. Ali, Daniel je nije želio poljubiti onako kako je htjela. Što mu se više privijala, on je više uzmicao. Naposljetku ju je posve odgurnuo. Držao ju je samo za ruke, kao da je se boji.

»Gospođice.« Poljubio je vrške njezinih prstiju, a ona je zadrhtala. »Hoće li biti odviše smjelo od mene ako primijetim kako zbog ljubavi zaboravljate na pravila dobrog ponašanja?«

»Pravila dobrog ponašanja?« zarumenjela se Luce.

Daniel ju je polako i malo uplašeno ponovo uzeo u naručje.

»Draga Lucinda, ne možeš biti ovdje tako odjevena.« Njegov pogled vraćao se na haljinu. »Kakva je to odjeća? Gdje je tvoj kostim?« Posegnuo je u ormar i brzim pokretima prebiraio po odjeći koja je visjela.

Odriješio je čizme, koje je zatim bacio na pod, a one su glasno lupnule. Kada je spustio hlače Luce je pokušala ne zuriti. Ispod je nosio kratke sive hlače koje nisu mnogo prepuštale mašti.

Njezini obrazi su gorjeli dok je Daniel brzo otkopčavao bijelu košulju. Svukao ju je i otkrio prekrasna prsa. Luce je zadržala dah. Nedostajala su samo krila. Daniel je bio toliko savršeno predivan, ali činilo se posve nesvjestan dojma koji je ostavljao na nju odjeven samo u rublje. Progutala je i počela se hladiti rukom.

»Čini li ti se kako je unutra vruće?«

»Odjeni ovo dok ne donesem tvoj kostim«, rekao je i bacio odjeću prema njoj. »Požuri prije nego što te netko vidi.«

Pohitao je prema ormaru u kutu, prekopao ga i izvadio raskošan zeleno-zlatan ogrtač, još jednu bijelu košulju i kratke zelene hlače. Pohitao je presvući se, Luce je pretpostavila u kostim, a ona je pokupila njegovu svakodnevnu odjeću.

Luce se sjetila kako je sluškinji u Versaillesu bilo potrebno pola sata da je odjene. Bilo je tu vrpce, kopči i čipaka na svim intimnim mjestima. Nije bilo moguće izaći iz nje i sačuvati dostojanstvo.

»Došlo je do, hmm, promjene kostima.« Luce je čvrsto uhvatila crnu tkaninu suknje. »Mislila sam kako bi ovo pristajalo mojem liku.«

Luce je čula korake iza sebe, ali prije nego što se uspjela okrenuti, Daniel ju je povukao u ormar pored sebe. Unutra je bilo natrpano i mračno, ali bilo je divno biti mu toliko blizu. Zatvorio je krila ormara koliko je mogao i stao ispred nje. U zeleno-zlatnom ogrtaču kojim se omotao izgledao je poput kralja. Podignuo je obrvu.

»Gdje si to našla? Je li Anne Boleyn odjednom došla s Marsa?« smijuljio se. »Uvijek sam mislio kako je iz Wiltshirea.«

Luce je grozničavo pokušavala smisliti odgovor. Glumila je Anne Boleyn? Nikada nije pročitala dramu, ali Danielov kostim govorio je kako je on glumio kralja, Henrika VIII.

»Gospodin Shakespeare... ah, Will... mislio je da će mi dobro pristajati...«

»Ah, Will je to mislio?« smješкао se Daniel. Nije joj povjerovao, ali kao da mu to nije bilo važno. Bilo joj je čudno kada je shvatila kako je sve što je rekla Daniel smatrao dražesnim. »Malo si luckasta, zar ne, Lucinda?«

»Ja... pa...«

Prstom joj je pomilovao obraz.

»Obožavam te.«

»I ja tebe.« Te su riječi izletjele iz njezinih usta, a nakon toliko zamuckivanja i laganja, bile su toliko iskrene. Bilo je to kao da je ispustila uzdah koji je dugo susprezala. »Razmišljala sam, mnogo sam razmišljala i željela sam ti reći kako... kako...«

»Da?«

»To što osjećam prema tebi... dublje je od obožavanja.« Stavila je ruke na njegovo srce. »Vjerujem ti. Vjerujem u tvoju ljubav. Sada znam koliko je snažna i divna.« Luce je znala da ne može samo reći što doista misli,

zato što ju je Daniel smatrao njezinim prošlim utjelovljenjem. A da je Daniel iz prošlosti shvatio tko je bila i odakle je došla, smjesta bi zašutio i rekao joj da ode. Možda je trebala pažljivije birati riječi. Daniel će razumjeti. »Čini mi se kako ponekad zaboravim koliko mi značiš i koliko ja tebi značim, ali duboko u sebi... ipak znam. Znam da smo stvoreni kako bismo bili zajedno. Volim te, Daniele.«

Daniel je izgledao zaprepašteno.

»Ti... ti me voliš?«

»Naravno.« Bilo je to toliko očito da se gotovo nasmijala, ali tada se sjetila. Nije imala pojma u koji je trenutak u svojoj prošlosti ušetala. Možda su u tome životu razmijenili samo stidljive poglede.

Daniel je duboko udahnuo i silovito ispustio uzdah, a njegova donja usna počela je drhtati.

»Želio bih da pođeš sa mnom«, rekao je brzo.

U njegovu glasu čuo se očaj.

Luce je željela uzviknuti da! Ali, nešto ju je zaustavilo. Bilo je tako lako izgubiti razum kada je njegovo tijelo bilo toliko blizu da je mogla osjetiti vrelinu njegove kože i otkucaje srca ispod košulje. Činilo joj se kako mu može reći sve, od toga koliko je veličanstveno bilo umrijeti u njegovu naručju u Versaillesu, do toga kako je bila shrvana kada je shvatila koliko je patio. Ali, suzdržala se. Djevojka kojom ju je smatrao ne bi o tome govorila, ne bi o tome ništa znala. A ni on. Kada je naposljetku otvorila usta, zamucala je.

Daniel joj je stavio prst na usta.

»Čekaj. Nemoj se usprotiviti. Dopusti mi da te zamolim na doličan način. Vidimo se poslije, ljubavi moja.«

Provirio je kroz odškrinuta vrata ormara, prema zastoru. S pozornice se čulo klicanje. Publika je urlala od smijeha i orio se pljesak. Luce je tek tada shvatila da je predstava počela.

»Moj je red. Vidimo se ubrzo.«

Poljubio joj je čelo, zatim je pohitao na pozornicu. Luce je poželjela potrčati za njim, ali dvije osobe stajale su pored vrata ormara. Vrata su zaškripala i Bili je uletio unutra.

»Ide ti sve bolje«, rekao je i bacio se na vreću sa starim vlasuljama.

»Gdje si se skrivao?«

»Tko, ja? Nigdje. Od čega bih se trebao skrivati?« pitao je. »Ta mala prijevara s kostimima bila je genijalna«, rekao je i podignuo malenu ruku za daj pet.

Kada se sjetila da je pri svakom susretu s Danielom Bili bio prisutan i držao im svijeću, to joj je pokvarilo raspoloženje.

»Doista ćeš ignorirati moju ruku?« Bili je polako povukao ruku.

Luce se nije obazirala. U prsima je osjećala težinu i bol. Nije mogla prestati misliti kako je Daniel zvučao očajno kada ju je zamolio da pobjegne s njim. Što je to značilo?

»Večeras ću umrijeti. Zar ne, Bille?«

»Pa...« Bili je spustio pogled. »Da.«

Luce se stisnulo grlo.

»Gdje je Lucinda? Moram ući u nju kako bih razumjela ovaj život.« Gurnula je vrata ormara, ali Bili ju je uhvatio za vrpce na haljini i povukao natrag.

»Gledaj mala, 3D nije nešto što možeš koristiti kako ti puhne. 3D je samo za posebne prilike.« Napucao je usta. »Što misliš da možeš doznati?«

»Od čega Lucinda mora pobjeći, naravno«, rekla je Luce. »Od čega je Daniel mora spasiti? Je li već zaručena za drugoga? Živi li s okrutnim stricem? Je li u milosti kod kralja?«

»Uh.« Bili se počeošao po glavi. Bio je to zvuk poput struganja noktom po ploči. »Sigurno sam negdje napravio pedagošku grešku. Misliš da svaki put umireš s razlogom?«

»Ne?« Razočarala se.

»Hoću reći, tvoje smrti nisu posve besmislene...«

»Ali, kada sam umrla dok sam bila Lys, sve sam osjetila... Doživjela je vatru kao oslobođenje. Bila je sretna zato što bi udaja za kralja pretvorila njezin život u laž. A Daniel ju je ubio i na taj način spasio.«

»Ah, dušo, tako gledaš na to? Da su tvoje smrti izlazi iz loših brakova, ili nešto slično?«

Osjetila je kako joj iznenada naviru suze i čvrsto je sklopila oči.

»Da, zacijelo. Zacijelo. U suprotnom je besmisleno.«

»Nije besmisleno«, rekao je Bili. »Doista umireš s razlogom. Ali, taj razlog nije tako jednostavan. Ne možeš očekivati kako ćeš sve odmah razumjeti.«

Progundala je bijesno i udarila šakom o stijenku ormara.

»Vidim da te to sve živcira«, rekao je Bili naposljetku. »Probala si 3D i misliš kako ti je otkrio tajnu života. Ali, nije uvijek tako lako. Očekuj kaos. Prihvati kaos. Trebala bi pokušati naučiti što više iz svakog života koji posjetiš. Možda će na kraju to nešto značiti. Možda ćeš završiti s Danielom... a možda ćeš shvatiti kako u životu ima i važnijih stvari od...«

Prekinulo ih je šuškanje. Luce je provirila kroz vrata ormara.

Trbušast pedesetogodišnji muškarac uredno podrezane sijede brade stajao je iza glumca u haljini. Šaptali su. Kada je djevojka malo okrenula glavu, svjetla pozornice osvijetlila su njezin profil. Kada ju je vidjela, Luce se ukočila. Lijep nos, male usne prekrivene ružičastom šminkom, tamnosmeđa vlasulja ispod koje je virilo nekoliko pramenova duge crne kose. Prekrasna zlatna haljina.

Bila je to Lucinda, odjevena u Anne Boleyn i spremna izaći na pozornicu.

Luce je provirila iz ormara. Bila je uplašena i nije znala što reći, ali istodobno je osjećala kako je dobila neobičnu snagu. Ako joj je Bili rekao istinu, nije imala mnogo vremena.

»Bille?«, šapnula je. »Trebam te da pritisneš stanku tako da mogu...«

»Pssst!« U Billovu psikanju bilo je odlučnosti koja je Luce rekla da se može osloniti samo na sebe. Još će malo pričekati da muškarac ode, pa će uhvatiti Lucindu samu.

Lucinda se neočekivano pomaknula prema ormaru u kojem se skrivala Luce. Posegnula je unutra. Njezina ruka krenula je prema zlatnome ogrtaču pored Luceina ramena. Luce je suspregnula dah i čvrsto stisnula Lucindine prste.

Lucinda je iznenađeno uzdahnula i širom otvorila vrata. Zurila je duboko u Luceine oči kao da je odjednom nešto važno shvatila. Pod kao da se zaljuljao. Luce se sve više vrtjelo. Sklopila je oči i učinilo joj se da joj je duša izašla iz tijela. Vidjela je sebe izvana, neobičnu haljinu koju je Bili nabrzinu prekrojio i iskonski strah u očima. Ruka u njezinoj bila je meka pa ju je jedva osjećala.

Trepnula je i Luce je trepnula, zatim Luce više nije osjećala ruku. Kada je pogledala, u ruci nije bilo ničega. Postala je djevojka čiju je ruku držala. Brzo je zgrabila ogrtač i ogrnula se. U garderobi je bio još samo muškarac koji je šapćući razgovarao s Lucindom. Luce je znala da je to William Shakespeare. William Shakespeare. Znala ga je. Njih troje, Daniel, Lucinda i Shakespeare, bili su prijatelji. Jednog ljetnog popodneva Daniel je odveo Lucindu u posjet Shakespeareu u njegovu kuću u Stratfordu. Dok je sunce zalazilo sjedili su u knjižnici, a Daniel je crtao pored prozora. Will je nizao pitanje za pitanjem i cijelo vrijeme mahnito zapisivao. Kada je upoznala Daniela, što je osjećala prema njemu i je li vjerovala da će se jednoga dana zaljubiti.

Osim Daniela, samo je Shakespeare znao tajnu Luceina identiteta,

kojeg je spola i za ljubav koju su ona i Daniel dijelili kada nisu bili na pozornici. U zamjenu za njegovu diskreciju Lucinda je čuvala tajnu kako je te noći Shakespeare bio u Globeu. Svi u družini pretpostavljali su da je u Strafordu i da je vlast nad kazalištem predao maestru Fletcheru. Ali, Will se na praizvedbi pojavio inkognito.

Kada mu se približila, Shakespeare joj se zagledao duboko u oči.

»Promijenila si se.«

»Ne, još uvijek sam...« Na ramenima je osjetila meki brokat. »Da, našla sam ogrtač.«

»Ogrtač, dakle?« Nasmiješio joj se i namignuo. »Pristaje ti.«

Shakespeare je stavio ruke Lucindi na ramena, onako kao kad je davao redateljske upute:

»Slušaj. Svi već znaju tvoju priču. U ovome prizoru nećeš mnogo toga reći. Ali, Anne Boleyn je zvijezda u usponu na dvoru. Svi oni sudjelovat će u stvaranju tvoje sudbine.« Progutao je. »Osim toga nemoj zaboraviti na kraju postići pravi dojam. Na pozornicu se moraš vratiti kada počne ples.«

Luce je u glavi ponavljala tekst. Kad stane na pozornicu i pred sve one ljude, riječi će biti na svojem mjestu. Bila je spremna.

Publika je ponovo zapljeskala i zauralala. Glumci su nahrupili s pozornice i ispunili prostor oko nje. Shakespeare je već nekamo nestao. Mogla je vidjeti Daniela na suprotnom kraju pozornice. Nadvisivao je druge glumce svojom kraljevskom i nevjerojatno divnom pojavom.

Bio je njezin red da stupi na pozornicu. Bio je to početak prizora zabave kod lorda Wolseya kada će kralj, Daniel, glumiti pod složenom maskom i prvi put uzeti Anne Boleyn za ruku. Plesat će i ozbiljno se zaljubiti. Trebao je to biti početak romantične priče koja je promijenila sve.

Početak.

Ali, za Daniela to nije bio početak.

Za Lucindu međutim, kao i za lik koji je glumila, bila je to ljubav na prvi pogled. Kada je prvi put vidjela Daniela, Lucindi je to bilo kao da joj se prvi put u životu nešto zbilja dogodilo, baš kao što se Luce osjećala u Maču i križu. Cijeli njezin život dobio je posve novo značenje.

Luce nije mogla vjerovati koliko se ljudi bilo naguralo u kazalište. Toliko ih je bilo oko pozornice da su gotovo istisnuli glumce, a dvadesetak gledatelja nalaktilo se na pozornicu. Osjećala je njihov miris. Čula je njihovo disanje. Luce je istodobno osjećala mir i snagu, kao da je umjesto napetosti zbog toga što je u središtu pažnje Lucinda oživjela.

Bio je to prizor zabave. Luce je bila okružena dvorskim damama Anne Boleyn. Gotovo se nasmijala koliko su smiješno izgledale. Bili su to tinejdžeri čije su Adamove jabučice vidljivo poskakivale pod fenjerima pozornice. Ispod pazuha pojastučenih haljina vidjele su se mrlje znoja. Na drugoj strani pozornice stajao je Daniel sa svojom svitom i otvoreno je promatrao, a na njegovu licu vidjela se zaljubljenost. Svoju je ulogu odigrala lako, kriomice je pogledala Daniela samo toliko puta koliko je bilo potrebno kako bi probudila njegovo i zanimanje publike. Čak je malo improvizirala, odmicala je kosu s dugoga i bijeloga vrata, što je svima zlokobno nagoviještalo što je čekalo pravu Anne Boleyn.

Dva su se glumca približila Luce i stala uz nju. Igrali su lorda Sandsa i lorda Wolseya.

»Gospode, vi niste vedre. Tko je, gospodo, za to kriv?« zagrmio je glas lorda Wolseya. On je bio domaćin zabave, ali i nitkov, a glumac koji ga je igrao imao je nevjerojatnu karizmu.

Zatim se okrenuo i pogledom obuhvatio sve oko sebe tražeći Luce. Ona se ukočila.

Lorda Wolseya igrao je Cam.

Nije bilo mjesta za krikove, psovke ili bijeg. Luce je sada bila profesionalna glumica, pa je ostala pribrana i okrenula se prema Wolseyevu pratiocu, lordu Sandsu, koji je svoj tekst izgovorio kroz smijeh.

»*Nek prvo njima udre u rumen obraz crno vino, gospodaru*«, rekao je.

Tada je došao red na Lucindu. Zadrhtala je i krišom pogledala Daniela. Njegove ljubičaste oči odagnale su nemir koji je osjećala. Vjerovao je u nju.

»*Vi ste veseljak u igri, lorde Sands*«, Luce je čula sebe kako glasno govori besprijekorno pogodivši zadirkujući ton.

Daniel je stupio naprijed, zatim su se začule trube, a nakon njih slijedio je bubanj. Počeo je ples. Uzeo ju je za ruku. Kada je govorio, govorio je njoj, a ne publici kao što su činili drugi glumci.

»*Najljepša ruka što je ikad takoh*«, rekao je Daniel. »*O ljepoto, do sad te nisam znao.*« Cijeli tekst kao da je bio napisan za njih.

Zaplesali su, a Daniel ju je cijelo vrijeme gledao. Njegove su oči bile kristalno bistre i ljubičaste i nijednom nisu napustile njezine, zbog čega je Luce boljelo srce. Znala je da ju je uvijek volio, ali do toga trenutka, kada je pred toliko ljudi plesala s njim na pozornici, nije razmišljala što to

* Shakespearea je preveo Mate Maras, zagrebačko izdanje iz 1979.

doista znači.

Značilo je da ju je volio i prije nego što ga je u svakom svojem životu prvi put ugledala. Svaki put je bilo tako. I oduvijek. A ona se svaki put morala u njega iznova zaljubiti. Nikada je nije silio ili tjerao da se zaljubi. Svaki put morao ju je iznova osvojiti.

Za Daniela, njihova ljubav bila je dug i neprekinut tok. Bio je to najčišći oblik ljubavi, čišći od ljubavi kojom mu je Luce uzvraćala. Njegova ljubav tekla je nesmetano i nikada nije stala. Luceina ljubav bila je svakom smrću izbrisana, Danielova je tijekom cijele vječnosti rasla. Koliko li je sada morala biti moćna i snažna? Bile su to ljubavi iz više stotina života naslagane jedna na drugu. Pregolemo da bi Luce mogla shvatiti.

Toliko ju je volio, a u svakom životu morao je čekati da ga Luce dostigne.

Cijelo su to vrijeme plesali zajedno s ostatkom glumačke družine. Kretali su se s jedne strane pozornice na drugu kako ih je vodila glazba, vraćali se na sredinu pozornice na još kavalirštine i na dulje prizore sa složenijim koracima, zatim su svi zaplesali.

Na kraju prizora, premda toga nije bilo u tekstu i premda je Cam sjedio ondje i gledao, Luce je čvrsto zgrabila Daniela za ruku i povukla ga prema sebi, prema loncima s narančinim stabalcima. Imao je izraz kao da je smatra ludom i pokušao ju je povući prema oznakama na pozornici.

»Što to radiš?« promrmljao je.

Kada su bili iza pozornice i kada je pokušala otvoreno govoriti o svojim osjećajima posumnjao je. Morala ga je uvjeriti. Ako te večeri Lucinda umre, spoznaja o tome koliko je duboka njezina ljubav značit će mu sve. Pomoći će mu da je nastavi voljeti još stotinama godina i podnese svu bol i nevolje kojima je svjedočila. I izdrži sve do sadašnjosti.

Luce je znala da toga nema u tekstu, ali nije se mogla suzdržati. Zgrabila je Daniela i poljubila ga. Očekivala je da će je zaustaviti, ali umjesto toga uzeo ju je u naručje i uzvratio joj poljubac. Uzvratio je snažno, strastveno i s takvim žarom da joj se činilo kako leti, premda je znala da stoji čvrsto na du.

Publika je na trenutak zanijemjela. Zatim su počeli podrugljivo dovikivati. Netko je na Daniela bacio cipelu, ali nije se obazirao. Njegovi poljupci rekli su Luce da joj je vjerovao i znao koliko je njihova ljubav duboka, ali ona je željela biti posve sigurna.

»Uvijek ću te voljeti, Daniele.« Jedino to nije zvučalo posve istinito,

barem ne dovoljno. Morala ga je natjerati da razumije, a ako tako promijeni povijest, ako bude prokletih posljedica, neka bude tako. »Uvijek ću izabrati tebe.« Da. To je bila prava riječ. »U svakom ću te životu izabrati. Kao što si ti uvijek izabrao mene. Zauvijek.«

Njegove usne su se razdvojile. Je li joj vjerovao? Je li već znao? Bio je to izbor, dugotrajan i stalan, koji je sezao dublje od bilo čega što je Luce mogla razumjeti. Iza njega nalazilo se nešto moćno. Nešto lijepo i...

U kulisama su se počele vrtložiti sjene. Vrućina joj je prožela tijelo. Zadrhtala je i počela se grčiti, očajnički očekujući vatreno oslobođenje koje je znala da dolazi. U Danielovim očima bljesnula je bol.

»Ne«, šapnuo je. »Molim te, nemoj još otići.«

Uvijek bi ih oboje iznenadilo.

Kada je tijelo njezina prošlog utjelovljenja nestalo u plamenu, Luce se učinilo kako je čula zvuk ispaljivanja topa. Zasljepila ju je jarka svjetlost i nešto ju je izbacilo iz tijela, visoko u zrak i tamu.

»Ne!« kriknula je dok su se stijenke navjestitelja zatvarale oko nje. Prekasno.

»U čemu je sada problem?« pitao je Bili.

»Nisam bila spremna. Znala sam da Lucinda mora umrijeti, ali... nisam...«

Bila je na rubu toga da shvati zašto je izabrala voljeti Daniela. A sada je sve u vezi s posljednjim trenucima s njim nestalo u plamenu, zajedno sa njezinim prošlim utjelovljenjem.

»Pa, nije bilo bogzna što za vidjeti«, rekao je Bili. »Uobičajeni slijed, vatra, dim, ljudi vrište i bezglavo jure prema izlazu, gaze one s manje sreće. Kužiš? Globe je izgorio do temelja.«

»Što?« rekla je, a bilo joj je mučno. »Izazvala sam požar u Globeu?« Zacijelo će to što je do temelja spalila najpoznatije kazalište u engleskoj povijesti imati posljedice.

»Ah, nemoj mi se sada umisliti. Ionako bi se dogodilo. Da nisi nestala u plamenu, opalio bi top na pozornici i sve uništio.«

»To je toliko važnije od mene i Daniela. Svi ti ljudi...«

»Gledaj, majko Terezo, te noći nitko nije umro... osim tebe. Nitko nije bio čak ni ozlijeđen. Sjećaš se onog pijanca koji je zurio u tebe iz trećeg reda? Zapalile su mu se hlače. To je najgore što se dogodilo. Je li ti sada bolje?«

»Ne baš. Ne.«

»Što misliš o ovome: nisi tu kako bi golemoj krivnji koju osjećaš

dodala još. Ili kako bi promijenila prošlost. Imaš svoj tekst, ulaziš i izlaziš s pozornice.«

»Nisam bila spremna izaći.«

»Zašto? Henrik VIII. ionako ništa ne valja.«

»Željela sam Danielu dati nadu. Željela sam da zna kako ću ga uvijek izabrati i voljeti. Ali, Lucinda je umrla prije nego što sam se mogla uvjeriti daje shvatio.« Sklopila je oči. »Njegov dio našeg prokletstva toliko je gori od mojeg.«

»Odlično, Luce!«

»Kako to misliš? To je užasno.«

»Mislio sam na tvoj biser: Ah, Danielova bol neizmjerljivo je veća od moje. To si naučila. Što više razumiješ bliže si izvoru prokletstva i sve je veća vjerojatnost da ćeš na kraju naći rješenje. Dobro?«

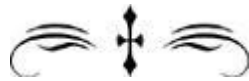
»N... ne znam.«

»Ja znam. Hajde sada, ima i većih uloga koje moraš odigrati.«

Danielov dio prokletstva bio je teži. Sada je to Luce jasno vidjela. Ali, što je to značilo? Nije imala osjećaj da je imalo bliže rješenju. Odgovor joj je izmicao. Znala je međutim da je Bili u jednom imao pravo.

U tome životu nije mogla učiniti više ništa.

Mogla je samo otići dublje u prošlost.

Četrnaesto poglavlje

OPASNI SILAZAK

SREDIŠNJI GRENLAND, ZIMA 1100.

Kada je Daniel izašao iz navjestitelja, nebo je bilo crno. Sjena je lepršala na vjetru iza njega poput razderana zastora, zapinjala je za sebe i trgala se. Komadići su pali u snijeg koji je u noći izgledao plav. Prožela ga je jeza. Na prvi pogled činilo se kako ondje nema ničega. Ničega osim polarne noći koja kao da je trajala cijelu vječnost i nudila tek neznatan bljesak dana.

Tada se sjetio. Na tim su fjordovima on i njegovi drugovi, pali anđeli, održavali sastanke. Nalazili su se na dva dana hoda od mjestašca Brattahlíja gdje su živjeli smrtnici, a posvuda je bila tama, pustoš i oštra hladnoća. Ta zemlja nije bila dio Lucindine prošlosti, pa je njezini navjestitelji neće tu dovesti.

Samo Daniela. I ostale.

Zadrhtao je i počeo žustro hodati preko snijegom zametena fjorda, prema toploj svjetlosti na obzoru. Oko jarkonarančaste vatre bilo ih je okupljeno sedmero. Iz daljine, krug koji su činila njihova krila izgledao je poput goleme aureole. Daniel nije morao brojiti njihove svjetleće obrise kako bi znao da su svi tu. Dok je hodao po snijegu i prilazio skupu, nitko ga nije primijetio. Uvijek su u rukama za svaki slučaj držali po jednu zvjezdanu strijelu, ali zamisao kako bi na njihovo vijeće mogao doći netko nepozvan bila je toliko nevjerojatna, da se nije mogla smatrati pravom prijetnjom. Osim toga, bili su odviše zauzeti prepiranjem da bi primijetili kako se iza zaleđene stijene šulja anakronizam i prisluškuje.

»Bio je to gubitak vremena.« Daniel je prvo prepoznao Gabbein glas. »Tako ništa nećemo postići.«

Gabbe nikada nije krasila strpljivost. Kada je počeo rat, njezina je pobuna u usporedbi s Danielovom trajala djelić sekunde. Nakon toga je izabrala stranu i ostala joj duboko privržena. Vratila se u milost raja, a Danielovo oklijevanje bilo je protivno svemu u što je vjerovala. Dok je hodala oko vatre, vrhovi njezinih golemih bijelih pernatih krila vukli su se za njom po snijegu.

»Ti si sazvala sastanak«, podsjetio ju je dubok glas. »Sada ga želiš odgoditi?«

Roland je sjedio na kratkom deblu desetak metara ispred Daniela, koji je čučao iza stijene. Rolandova kosa bila je duga i raščupana. Njegov

tamni profil i crna krila prošarana zlatnim svjetlucali su poput žara na vatri koja trne.

Sve je bilo kako se Daniel sjećao.

»Sastanak sam sazvala radi njih.« Gabbe je prestala koračati. Zabacila je krilo kako bi pokazala prema dva anđela koji su pored vatre sjedili jedan uz drugoga i nasuprot Rolandu.

Arrianeina tanahna krila što su se prelijevala u svim bojama barem su jednom bila mirna. Uzdizala su se visoko iznad lopatica. U bezbojnoj noći sjajila su gotovo fluorescentno, ali sve ostalo u vezi s Arriane, od kratke crne kose do blijedih iskrivljenih usana, izgledalo je uznemirujuće mračno i mirno.

I anđeo pored Arriane bio je tiši nego obično. Annabelle je tupo zurila u noć. Njezina krila bila su tamnosrebrna, gotovo boje kositra. Bila su široka, mišićava i rastezala su se iza nje i Arriane poput široka zaštitničkog luka. Daniel je već dugo nije vidio.

Gabbe je stala iza Arriane i Annabelle i okrenula se prema drugoj strani, prema Rolandu, Molly i Camu koji su dijelili grub krzneni pokrivač. Omotali su ga oko krila. Za razliku od anđela s druge strane vatre, demoni su drhtali.

»Vašu stranu nismo večeras očekivali«, rekla im je Gabbe, »i nismo sretni što vas vidimo.«

»I mi sudjelujemo u ovome«, rekla je grubo Molly.

»To nije isto«, rekla je Arriane. »Daniel vam se nikada neće pridružiti.«

Da se Daniel nije sjetio gdje je na tome sastanku sjedio prije više od tisuću godina, možda svojeg prijašnjeg sebe ne bi primijetio. U središtu skupine, točno nasuprot stijeni sjedio je prijašnji Daniel. Daniel se pomaknuo kako bi bolje vidio.

Krila prijašnjeg Daniela, mirna poput noći, bila su raširena poput golemih bijelih jedara. Dok su drugi razgovarali o njemu kao da nije tu, Daniel se ponašao kao da je sam na svijetu. Bacao je pregršti snijega u vatru i promatrao kako smrznuti grumeni cvrče i pretvaraju se u paru.

»Ah, zbilja?« rekla je Molly. »Hoćeš li nam objasniti zašto se svakim životom Daniel sve više približava našoj strani? I zašto uvijek kada Luce nestane u vatri proklinje Boga? Sumnjam da to gore dobro prolazi.«

»Proživljava agoniju!« viknula je Annabelle na Molly. »Ne možeš razumjeti zato što ne znaš voljeti.« Približila se Danielu, a vrhovi njezinih krila vukli su se po snijegu. Izravno mu se obratila. »To su samo

kratkotrajni ispadi. Svi znamo da je tvoja duša čista. Ako naposljetku budeš želio izabrati stranu, izaberi nas. Daniele, ako ikada...«

»Ne.«

Nedvojbena konačnost te riječi ušutkala je Annabelle toliko brzo kao da je Daniel povukao oružje. Prijašnji Daniel nikoga nije gledao. A iza stijene, Daniel ih je promatrao, prisjećao se što se dogodilo na tom skupu i zadržao od užasa zbog zabranjenog sjećanja.

»Ako se ne želiš pridružiti njima«, rekao je Roland Danielu, »zašto se ne pridružiš nama?. Koliko vidim, nema goreg pakla od onoga koji prolaziš svaki put kada je izgubiš.«

»Jeftin pokušaj, Rolande!« rekla je Arriane. »Ne misliš tako. Nije moguće da vjeruješ...« kršila je ruke. »Govoriš to samo kako bi me izazvao.«

Gabbe, koja je stajala iza Arriane, stavila joj je ruku na rame. Vrhovi njihovih krila dodirnuli su se i između njih sijevnule su srebrne iskre.

»Arriane želi reći kako pakao nikada ne može biti bolji izbor. Koliko god Danielova bol bila nepodnošljiva. Za Daniela postoji samo jedno mjesto. Za sve nas postoji samo jedno mjesto. Zar ne vidite koliko se izopćenici kaju?«

»Poštedi nas poduka, dobro?« rekla je Molly. »Možda ispiranje mozga zanima onaj zbor gore, ali mene ne, a mislim ni Daniela.«

Anđeli i demoni okrenuli su se i zagledali u njega, kao da su još uvijek dio nebeske vojske. Sedam pari krila stvarao je sjajnu srebrno-zlatnu auru. Bilo je to sedam duša koje je poznavao gotovo jednako dobro kao svoju.

Premda je bio skriven iza stijene, Daniel je osjetio kako ga sve to guši. Sjećao se toga trenutka. Toliko su toga od njega tražili. A njega je oslabilo slomljeno srce. Osjetio je kako ga ponovo vrijeđa Gabbeino preklinjanje da se ponovo pridruži raj. I Rolandovo da se pridruži paklu. Daniel je osjetio kako njegova usta oblikuju jedinu riječ koju je izgovorio tijekom sastanka, a koja je u njegovim ustima stajala poput stranog predmeta: *Ne*.

S mučnim osjećajem koji mu se polako prikradio Daniel se sjetio još nečega. To ne koje je rekao, nije doista mislio. U tome trenutku bio je na rubu reći da.

Te je noći gotovo odustao.

Sada ga je peklo u ramenima. Iznenađna potreba da raširi krila gotovo ga je bacila na koljena. Njegova nutrina ključala je od užasa pomiješanog sa sramom. U njemu je raslo iskušenje koje je toliko dugo

potiskivao. U krugu oko vatre prijašnji Daniel pogledao je Cama.

»Večeras si neobično tih.«

Cam nije odmah odgovorio.

»Što želiš da kažem?«

»I ti si jednom imao isti problem. Znaš...«

»I što bi želio da kažem?«

Daniel je suspregnuo disanje.

»Nešto lijepo i uvjerljivo.« Annabelle je frknula.

Ili nešto podlo i zlobno.«

Svi su čekali. Daniel je želio iskočiti iza stijene, zgrabiti prijašnjeg sebe i odnijeti ga odatle. Ali, nije mogao. Navjestitelj ga je tu doveo s razlogom. Morao je to ponovo proživjeti.

»U klopci si«, rekao je Cam naposljetku. »Zbog toga što je postojao početak i zbog toga što si sada negdje u sredini, vjeruješ da će doći kraj. Ali, naš svijet ne počiva na svrhovitosti. Nego na kaosu.«

»Naš svijet nije isti kao tvoj...« počela je Gabbe.

»Nema izlaza iz začaranog kruga, Daniele«, nastavio je Cam. »Ona ga ne može prekinuti, a ni ti. Nije me briga hoćeš li izabrati pakao ili raj, a mislim da nije ni tebe. Nema razlike.«

»Dosta.« Gabbein glas je puknuo. »Ima razlike. Ako se Daniel vrati kući, kamo pripada, tada će Lucinda... Lucinda će...«

Ali, nije mogla nastaviti. Riječi su bile odviše bogohulne da bi ih izgovorila i Gabbe to nije mogla. Pala je na koljena.

Iza stijene Daniel je gledao kako prijašnji Daniel pruža ruku Gabbe i podiže je s tla. Sve mu se ponovo odigravalo pred očima, baš kao što se sjećao. Gledao joj je u dušu i vidio koliko jasno gori. Okrenuo se i letimično pogledao ostale, Cama, Rolanda, Arriane, Annabelle čak i Molly, i razmišljao o tome koliko ih je dugo vukao za sobom kroz tu epsku tragediju.

Zbog čega?

Zbog Lucinde. I odluke koju su njih dvoje davno donijeli i iznova ponavljali. Da je njihova ljubav iznad svega.

Te noći na fjordu njezina duša bila je između utjelovljenja, tek pročišćena od posljednjega tijela. Što ako je prestane tražiti? Daniel je bio umoran do srži. Nije znao ima li još snage za to.

Dok je promatrao borbu prijašnjeg sebe i osjećao neizbježni dolazak sloma, Daniel se sjetio što treba učiniti. Bilo je to opasno. Zabranjeno. Ali posve nužno. Sada je barem razumio zašto je budući Daniel te davne noći

došao. Kako bi mu dao snagu i održao ga čistim. U tome ključnom trenutku Daniel je oslabio. A budući Daniel nije mogao dopustiti da se ta slabost povećava kroz povijest, nije mogao dopustiti da se Lucindini izgledi upropaste. Pa je ponovio ono što mu se dogodilo devet stotina godina prije. Toga dana popraviti će stvari tako što će se udružiti sa... ne, nego tako što će nadvladati svoju prošlost.

Lijepljenje. Bio je to jedini način.

Ispravio je ramena i pustio drhtava krila u tamu. Osjećao je kako hvataju vjetar iza njega. Stotine metara iznad njega nebo je obojila polarna svjetlost. Bila je toliko jaka da je mogla zaslijepiti smrtnike i privući pažnju sedam posvađanih anđela.

S one strane stijene čulo se komešanje. Uzvici, zaprepašteni uzdasi i krila što su se zbijala jedna uz druga.

Daniel se vinuo u zrak. Letio je brzo i snažno pa je preletio stijenu baš kada ju je Cam obišao. Promašili su se samo za dužinu krila, ali Daniel je nastavio dalje i obrušio se na prijašnjeg sebe toliko brzo koliko mu je ljubav prema Lucindi dala snage. Prijašnji Daniel je ustuknuo i podignuo ruke, pokušavajući se zaštititi od Daniela. Svi anđeli znali su kakve opasnosti donosi lijepljenje. Jednom kad bi se sastavili, dva života zalijepljena jedan za drugi bilo je gotovo nemoguće razdvojiti. Ali, Daniel je znao da je to u prošlosti već doživio i preživio. Tako je moralo biti.

Činio je to kako bi pomogao Luce.

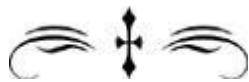
Sastavio je krila i zaronio u prijašnjeg sebe. Toliko su se snažno srazili da bi se zacijelo smrskali da ga prijašnji Daniel nije upio u sebe. Daniel je zadrhtao, zatim je i prijašnji Daniel zadrhtao. Daniel je sklopio oči i zaškrgutao zubima kako bi lakše podnio oštru i neobičnu mučninu koja mu je preplavila tijelo. Osjećao se kao da se nepromišljeno i nepažljivo kotrlja niz padinu. Nije bilo povratka dok ne stigne do podnožja.

Onda je odjednom sve stalo.

Daniel je otvorio oči. Čuo je samo svoje disanje. Bio je umoran, ali budan. Drugi su zurili u njega. Nije mogao biti siguran jesu li znali što se dogodilo. Izgledali su kao da mu se boje približiti, ili obratiti.

Raširio je krila, okrenuo se oko sebe i podignuo glavu prema nebu.

»Izabrao sam ljubav prema Lucindi«, viknuo je prema zemlji i nebesima, prema anđelima koji su ga okruživali i onima koji nisu bili tu. Prema duši jedinog bića koje je istinski i najviše od svega volio, gdje god bila. »Potvrđujem svoj izbor. Biram Lucindu. I tako će biti do kraja.«

Petnaesto poglavlje

ŽRTVA

CHICHEN ITZA, SREDNJA AMERIKA, 5. WAYEB' (OTPRILIKE 10. PROSINCA 555. G. N. E.)

Navjestitelj je izbacio Luce u sparinu ljetnoga dana. Tlo ispod njezinih nogu bilo je suho, sama ispucana zemlja i smeđežučkaste vlati suhe trave. Nebo je bilo plavo i vedro, nije bilo nijednog oblaka koji bi obećavao kišu. Činilo se kao da i vjetra žeda.

Stajala je u središtu ravnice koju je s tri strane okruživao neobičan visoki zid. Iz daljine je izgledao poput mozaika od divovskih perla. Bile su nepravilnog oblika, ne posve okrugle, nijansi od boje slonovače do svijetlosmeđe. Tu i tamo između perla nalazile su se male pukotine i propuštale svjetlost s druge strane.

Osim pet ili šest strvinara koji su graktali dok su se u ravnomjernim krugovima obrušavali s visine, u blizini nije bilo nikoga. Vreo vjetar prolazio joj je kroz kosu i mirisao poput... Nije mogla shvatiti kako, ali imao je metalan, gotovo hrđav okus.

Teška haljina koju je nosila još od bala u Versaillesu, bila je natopljena znojem. Svaki put kada je udahnula osjetila je vonj dima, pepela i znoja. Morala je se riješiti. S mukom je tražila vrpce i dugmad. Dobro bi joj došla pomoć, čak i obliku malog kamenog bića.

Gdje je bio Bili? Samo je nestao. Nekada se Luce činilo kako je mali gargojl imao neki svoj interes i da je u prošlost putovala prema njegovu rasporedu.

Mučila se s haljinom, otrgnula je ovratnik od zelene čipke, a dok je hodala otkopčavala je kvačice. Srećom, nikoga nije bilo u blizini. Naposljetku je kleknula, izmigoljila iz haljine i suknje skinula preko glave. Klečala je u prozračnoj pamučnoj košulji i odjednom osjetila koliko je iscrpljena. Kada je posljednji put spavala? Posrnula je prema sjeni zida. Krhka trava šuštalala je pod njezinim nogama. Željela je malo prileći i sklopila je oči.

Njezine su vjeđe zatreperile, bila je toliko pospana.

Zatim je razrogačila oči, a tijelo je prožela jeza.

Glave.

Luce je konačno shvatila od čega je bio načinjen zid. Palisade boje kosti, koje su izdaleka izgledale prilično nedužno, bile su načinjene od povezanih ljudskih glava nataknutih na kolce.

Luce je prigušila krik. Odjednom je shvatila kakav je miris donosio vjetar. Bio je to vonj truleži, prolivene krvi i raspadajućeg ljudskog mesa.

U dnu palisada nalazile su se od sunca izbljedjele i zbog izloženosti vremenu istrošene lubanje. Od sunca i vjetra očišćene i posve bijele. Lubanje na vrhu palisada činile su se novijim, svježijim. I to su očito bile ljudske glave, bujnih crnih kosa i većinom neoštećene. Ali one u sredini bile su negdje između lubanji smrtnika i čudovišta. Uništena koža se gulila, na kostima je ostala sasušena smeđa krv. Lica su bila iskrivljena od nečega što je možda bio užas ili bijes.

Luce je posrnula natrag, čeznući za malo zraka koji ne smrdi na trulež, ali nije ga našla.

»Nije tako strašno kako izgleda.«

Luce se preplašeno okrenula. Ali, bio je to samo Bili.

»Gdje si bio? Gdje smo?«

»Biti nataknut na kolac zapravo je velika čast«, rekao je dok je hodao pored donjeg reda glava. Pogledao je jednoj lubanji u oči. »Svi ovi nedužni janjci završili su u raj. To je baš ono što vjernici žele.«

»Zašto si me ostavio tu pored ovih...«

»Ma daj. Neće ti ništa«, pogledao ju je postrance. »Što si učinila s odjećom?«

Luce je slegnula ramenima.

»Vruće je.«

Kao da je umoran od svega, ispustio je dug uzdah.

»Sada me pitaj gdje sam bio. Ali, ovaj put pokušaj se sudržati od osuđivanja.«

Nekontrolirano je trznula ustima. U Billovim povremenim nestancima bilo je nečeg sumnjivog. Ali sada je bio tu, svoje male kandže stavio je iza leđa i nedužno joj se smješkao. Uzdahnula je.

»Gdje si bio?«

»U kupnji!« Bili je veselo raširio krila. Na vrhu jednoga visjela je svijetlosmeđa suknja na preklop, a na drugome kratka tunika odgovarajuće nijanse. »Coup de grace!* « rekao je, izvukao ruku iza leđa i pokazao joj veliku bijelu ogrlicu. Od kosti.

Uzela je tuniku i suknju, ali na ogrlicu je odmahнула rukom. Bilo joj je dosta kostiju.

»Ne, hvala.«

* coup de grace - fr. smrtonosni udarac

»Ako se želiš uklopiti, moraš to nositi.«

Luce je zatomila gađenje i stavila ogrlicu. Uglučani komadi kosti bili su ovješeni na nit. Ogrlica je bila duga i teška i Luce je morala priznati, na neki način lijepa.

»Mislim da ovo«, dodao joj je metalan obruč u boji, »ide u kosu.«

»Gdje si to sve nabavio?« pitala je.

»To je tvoje. Hoću reći, nije tvoje, ne pripada Lucindi Price, ali jest tvoje, u širem, kozmičkom smislu. Pripada tebi iz ovoga života. Ix Cuat.«

»Ix, što?«

»Ix Cuat. Tvoje ime u ovom životu znači Mala Zmija.« Bili je gledao kako se izraz na njezinu licu mijenja. »U majanskoj kulturi to su riječi odmilja. Na neki način.«

»Jednako kao što je nabijanje na kolac čast?« Bili je okrenuo kamenim očima.

»Prestani biti toliko etnocentrična. To znači kako svoju kulturu smatraš vrednijom od drugih. «

»Znam što to znači«, rekla je pokušavajući staviti obruč u prljavu kosu. »Ne smatram se vrednijom od drugih. Samo mislim kako ne bi bilo dobro da moja glava završi na jednom od onih kolaca.« Iz daljine se nejasno čulo nešto poput bubnjanja.

»Baš bi takvo što rekla Ix Cuat! Uvijek si bila malo nazadna!«

»Što želiš reći?«

»Vidiš, ti si Ix Cuat i rođena si tijekom wayeb'a. Wayeb' su pet čudnih dana na kraju majanske godine koji se ne uklapaju u kalendar i zbog kojih su svi vrlo praznovjerni. Poput prijestupne godine. Roditi se za vrijeme wayeb'a ne smatra se srećom. Dakle, nitko se nije iznenadio kada si odrasla i ostala usidjelica.«

»Usidjelica?« pitala je Luce. »Mislila sam kako nikad nisam prešla sedamnaestu... manje ili više.«

»Ovdje u Chichen Itzi sedamnaest se smatra dubokom starošću«, rekao je Bili koji je lebdio od glave do glave, a njegova su krila brujala dok su lepršala. »Ali točno je što kažeš, nikada nisi živjela dulje od otprilike sedamnaest godina. Na neki način je zagonetka zašto si kao Lucinda Price uspjela toliko dugo ostati na životu.«

»Daniel je rekao kako je to zato što nisam krštena.« Luce je sada bila sigurna kako čuje bubnjeve i da se zvuk približava. »Ali, zašto bi to bilo važno? Hoću reći, sigurna sam da Ix Ca... ili kako se već zove, nije bila krštena.«

Bili je odmahnuo rukom kao da želi otkloniti njezine riječi.

»Krštenje zapravo znači sakrament ili zavjet prema kojem određena vjera polaže neko pravo na tvoju dušu. Svaka je vjera u tome slična. Kršćanstvo, židovstvo, islam, čak i religija Maja koji će sada proći pored nas«, kimnuo je prema zvuku bubnjeva koji je postao toliko snažan da se Luce zapitala treba li se sakriti, »imaju određene sakramente kroz koje izražavaju odanost svojem bogu.«

»Dakle, u životu u Thunderboltu još uvijek sam živa zato što me roditelji nisu krstili?«

»Ne«, rekao je Bill. »To što te roditelji u tvom životu u Thunderboltu nisu krstili, znači da možeš biti ubijena. Još si živa... ovaj, nitko zapravo ne zna zašto.«

Razlog je morao postojati. Možda je riječ o iznimci o kojoj je Daniel govorio u bolnici u Milanu. Ali, čak ni on nije razumio kako je Luce mogla putovati navjestiteljima. Sa svakim životom koji je posjetila, Luce se činilo kako je sve bliže tome da nade dio koji je nedostajao... ali ne još.

»Gdje se nalazi selo?« pitala je. »Gdje su stanovnici? Gdje je Daniel?« Bubnjevi su bili toliko glasni da je morala vikati.

»Ah«, rekao je Bili, »na drugoj strani tzompantlisa.«

»Čega?«

»Zida od lubanja. Hajde, moraš to vidjeti!«

Kroz pukotine zida bliještale su boje. Bili je doveo Luce do ruba zida i rukom je pozvao da pogleda.

Iza zida paradirala je cijela jedna civilizacija. Ljudi su plesali i udarali nogama po širokoj prašnoj cesti što koja je vijugala kroz dvorište s lubanjama. Imali su svilene crne kose i kožu boje kestena. Bilo je trogodišnjaka, ali i staraca neodredive dobi. Svi su posebno zračili, lijepi i neobični. Bili su oskudno odjeveni, pohabane životinjske kože jedva su prekrivale tijela i otkrivale tetovaže i obojena lica. Crteži na njihovim leđima, rukama i prsima bili su neobično lijepi. Bili su to pomno izvedeni prikazi ptica s perjem jarkih boja, sunca i geometrijskih uzoraka.

U daljini se nalazila uredna ulična mreža s nastambama od izbljedjela kamena, zatim i skupina manjih zgrada ravnih slamnatih krova. Iza se vidjela prašuma, ali lišće na drveću bilo je uvenuto i suho.

Gomila ljudi prošla je mimo njih. Nisu primijetili Luce opčinjenu njihovim mahnitim plesom.

»Hajde!« rekao je Bili i gurnuo je među ljude koji su prolazili.

»Što?« viknula je. »Da idem onamo? S njima?«

»Bit će zabavno!« zakreštao je Bili i poletio naprijed. »Znaš plesati, zar ne?«

Isprva oprezno, ona i mali gargojl pridružili su se svečanosti. Učinili su to dok su prolazili kroz nešto što je izgledalo poput tržnice, dug i uzak dio tla bio je pretrpan drvenim bačvama i zdjelama punim robe za prodaju: crni avokado s jamicama, tamnocrveni klipovi kukuruza, svežnjevi suhog bilja i još mnogo toga što Luce nije prepoznavala. Dok je prolazila okrenula je glavu kako bi vidjela što je moguće više, ali nije mogla stati. Val ljudi gurao ju je neumoljivo naprijed.

Maje su išli cestom koja se vijugavo spuštala do široke i plitke ravnice. Tutnjava njihova plesa je nestala, tiho su se okupili i šaptali između sebe. Bilo ih je na stotine. Nakon što joj je Bili nekoliko puta stisnuo rame, Luce se poput ostalih spustila na koljena i podignula glavu prema gore.

Jedno zdanje iza tržnice bilo je više od drugih. Bila je to terasasta piramida od posve bijela kamena. Dvije strane piramide koje je Luce mogla vidjeti imale su po sredini strme stuba što su vodile do jednokatne strukture obojene plavo i crveno. Luce je prožela jeza. Dijelom zbog prepoznavanja, a dijelom zbog neobjašnjiva straha.

Tu je piramidu već vidjela. U povijesnim knjigama majanski je hram bio ruševina. Ali, sada je bio daleko od toga. Bio je veličanstven.

Četiri muškarca s bubnjevima od drveta i nategnute kože stajali su jedan do drugoga na izbočini oko vrha piramide. Njihova lica preplanula od sunca bila su obojena crveno, žuto i plavo, kako bi nalikovala maskama. Bubnjevi su skladno i sve brže udarali dok se u do vratku nije pojavio neki lik.

Muškarac je bio viši od bubnjara, a ispod crveno-bijele perjanice cijelo lice bilo je obojeno tirkizno i iscrtano u uzorak nalik labirintu. Vrat, zapešća, gležnjevi i usne školjke bile su ukrašene istim nakitom od kosti kakav je Bili dao Luce. Nosio je nešto, bio je to dug štap ukrašen obojenim perjem i bijelim svjetlucavim komadićima. Na jednom kraju zasvijetlilo je srebro.

Kada se okrenuo prema okupljenim, utihnuli su, gotovo kao začarani.

»Tko je taj čovjek?« šapnula je Luce Billu. »Što radi?«

»To je poglavica, Zotz. Prilično je mršav, zar ne? Vremena su teška zato što tvoj narod već tristo šezdeset četiri dana nije vidio kišu. Nije da na tome kamenom kalendaru broje dane.« Pokazao je prema svojoj stijeni na kojoj je netko ugljenom povukao stotine linija.

U gotovo godinu dana nije pala nijedna kap kiše? Luce je gotovo osjećala žeđ tih ljudi.

»Umiru«, rekla je.

»Nadam se da ne. Sada je red na tebe«, rekao je Bili. »Na tebe i još nekoliko nesretnika. I Daniela. On ima malu ulogu u tome. Chaat je sada vrlo gladan, pa su se svi uključili.«

»Chaat?«

»Bog kiše. Maje glupo vjeruju da je omiljena hrana toga gnjevnoga boga krv. Kužiš što pokušavam reći?«

»Ljudske žrtve«, rekla je Luce polako. »Da. Za njih je ovo početak vrlo dugoga dana. Još će lubanja biti dodano zidu. Uzbudljivo, zar ne?«

»Gdje je Lucinda? Hoću reći, Ix Cuat?«

Bili je pokazao prema hramu.

»Zaključana je ondje zajedno s drugima koji će biti žrtvovani. Čeka da završi igra loptom.«

»Igra loptom?«

»To gomila dolazi vidjeti. Vidiš, prije svake velike žrtve poglavica voli prirediti igru loptom.« Bili se zakašljao i lagano povukao krila iza sebe. »To je nekakva mješavina košarke i nogometa, osim što svaki tim ima samo dva igrača, lopta teži tonu, gubitniku se odrubi glava i njegovom se krvlju hrani Chaat.«

»Na igralište!« urliknuo je Zotz s najviše stube na hramu. Na jeziku Maja riječi su zvučale neobično grleno, ali Luce ih je razumjela. Pitala se kako se osjećala Ix Cuat kada ih je čula, zaključana u prostoriji iza Zotza.

Iz gomile je provalilo klicanje. Svi su ustali i potrčali prema kraju ravnice, prema nečemu što je nalikovalo na veliki kameni amfiteatar. Bilo je to duguljasto i udubljeno zemljano igralište obrubljeno kamenim tribinama.

»Ah, eto našeg mladića!« Bili je pokazao prema gomili što se približavala stadionu.

Vitak i mišićav mladić trčao je brže od drugih. Luce je bio okrenut leđima. Njegova kosa bila je tamnosmeđa i sjajna, ramena preplanula i isprugana crno-crvenim trakama. Kada je okrenuo glavu lijevo, Luce je na trenutak ugledala njegov profil. Nije bio ni sličan Danielu kojega je ostavila u dvorištu roditeljske kuće. A opet...

»Daniel!« rekla je Luce. »Izgleda...«

»Drukčije, a ipak isto?« pitao je Bili.

»Da.«

»To što prepoznaješ, to je njegova duša. Bez obzira na to kako izgledali, uvijek ćete jedno drugome prepoznati dušu.«

Luce nije prije palo na pamet koliko je bilo neobično što je Daniela u svakom životu prepoznala. Njezina duša nalazila je njegovu.

»To je... prelijepo.«

Bili je oštrom kandžom počeo krastu na ruci.

»Ako tako kažeš.«

»Kažeš kako je Daniel nekako povezan sa žrtvom. On je igrač, zar ne?« rekla je Luce i okrenula glavu prema gomili baš kada je Daniel nestao u amfiteatru.

»Jest«, rekao je Bill. »Bit će to zgodan mali obred«, podignuo je kamenu obrvu, »u kojem će pobjednici odvesti žrtve u sljedeći život.«

»Pobjednici će ubiti zarobljenike?« rekla je Luce tiho.

Promatrali su svjetinu kako se ulijeva u amfiteatar. Odande se začuo zvuk bubnjeva. Igra je počinjala.

»Neće ih ubiti. Nisu to obični ubojice. Žrtvovat će ih. Prvo će im odrubiti glave. One idu onamo.« Bili je pokazao preko ramena prema palisadama od glava. »Tijela će baciti u odvratnu, pardon, svetu vrtaču u prašumi.« Šmrcnuo je. »Ne vidim kako će im to donijeti kišu, ali tko sam ja da sudim?«

»Hoće li Daniel pobijediti ili izgubiti?« pitala je Luce, premda je odgovor znala prije nego što je izgovorila te riječi.

»Razumijem kako ti se zamisao da ti Daniel odsijeca glavu ne čini romantičnom«, rekao je Bili, »ali zbilja, u čemu je razlika hoće li te ubiti vatrom ili mačem?«

»Daniel to ne bi učinio.«

Bili je lebdio u zraku ispred Luce.

»Ne bi?«

Iz amfiteatra se začuo snažan urlik. Luce je željela potrčati prema igralištu i Danielu i uzeti ga u naručje, reći mu ono što mu u Globeu nije stigla reći, kako sada razumije kroza što je morao proći kako bi bio s njom. I kako je zbog njegovih žrtava postala još predanija njihovoj ljubavi.

»Moram k njemu«, rekla je.

Ali, tu je bila i Ix Cuat. Zaključana u sobi na vrhu piramide, čekala je da je ubiju. Bila je to djevojka koja je možda imala vrijedne podatke koje je Luce morala doznati kako bi prekinula prokletstvo.

Luce se nesigurno ljuljala u mjestu. Jednu nogu okrenula je prema amfiteatru, drugu prema piramidi.

»I što si izabrala?« bockao ju je Bili. Njegov osmijeh bio je odviše širok.

Potrčala je prema piramidi.

»Dobra odluka!« viknuo je i brzo poletio kako bi je sustigao.

Piramida je bila golema. Šareni hram na vrhu, gdje je Bili rekao da se nalazi Ix Cuat, činio joj se dalekim poput zvijezde. Luce je bila silno žedna. Grlo ju je peklo, tlo joj je pržilo stopala. Činilo joj se da cijeli svijet gori.

»Ovo je vrlo sveto mjesto«, promrmljao joj je Bili na uho. »Hram je izgrađen povrh prethodnoga, a on pak povrh još starijeg i tako dalje, a svi su okrenuti tako da označavaju proljetnu i jesenju ravnodnevnicu. Na ta se dva dana u vrijeme zalaska sunca može vidjeti sjena zmije kako se penje uz sjeverne stube. Fora, zar ne?«

Luce je samo ljutito uzdahnula i počela se uspinjati stubama.

»Maje su bili geniji. U ovome trenutku već su predvidjeli kraj svijeta 2012.« teatralno je zakašljao. »Ali, to ćemo tek vidjeti. Vrijeme će pokazati.«

Kako se Luce približavala vrhu, Bili joj se opet približio.

»Slušaj sada«, rekao je. »Ako ovaj put budeš izvodila 3D...«

»Pssst«, rekla je Luce.

»Ne može me čuti nitko osim tebe!«

»Upravo tako. Pssst.« Tiho se popela na još jednu stubu i zastala na izbočini na vrhu. Naslonila se na vreli kameni zid, nekoliko centimetara od otvorena dovratka. Unutra je netko pjevao.

»Ja bih to učinio sada«, rekao je Bili, »dok su stražari na igralištu.«

Luce se približila dovratku i provirila unutra.

Sunčeva svjetlost koja se ulijevala kroz otvorena vrata obasjavala je veliko crveno prijestolje u središtu hrama. Bilo je načinjeno u obliku jaguara, s umetnutim ukrasima od zada. S lijeve strane nalazio se velik kip, nagnut u stranu, s rukom na trbuhu. Male kamene svjetiljke ispunjene uljem okruživale su kip i treperavo svijetlile. U sobi su se nalazile samo tri djevojke, zbijene u kutu, zapešća zavezanih uzetom.

Luce je zaprepašteno uzdahnula i one su podignule glave. Sve su bile lijepe, upletenih tamnih kosa s naušnicama od zada u ušima. Djevojka na lijevoj strani imala je najtamniju kožu. Ruke djevojke na desnoj strani bile su iscrtane tamnoplavim spiralnim linijama. A ona u sredini... bila je Luce.

Ix Cuat bila je sitna i krhka. Njezina stopala bila su prljava, a usne

suhe. Njezine su tamne oči izgledale najmahnitije.

»Što čekaš?« viknuo je Bill s glave kipa na kojoj je sjedio.

»Zar me neće vidjeti?« šapnula je Luce kroz stisnute zube. Kada se prije lijepila uz živote svojih prošlih utjelovljenja, one su bile same ili joj je Bili pomogao i sakrio je. Što će djevojke misliti ako Luce uđe u tijelo Ix Cuat?

»Otkad su izabrane da budu žrtvovane, djevojke su sulude. Budu li vrištale jer se nešto strašno događa, pogodi tko će mariti?« Bill je teatralno brojio na prste. »Da, baš tako. Nitko. Nitko ih neće ni čuti.«

»Tko si?« pitala je jedna djevojka, a njezin glas pucao je od straha.

Luce nije mogla odgovoriti. Kako se približavala, tako su oči Ix Cuat sve više svijetlile od straha. Ali, na Luceino zaprepaštenje, baš kada je posegnula prema njoj, njezino je prošlo utjelovljenje podignulo zavezane ruke i brzo i čvrsto uhvatilo Luce za ruku. Ruke Ix Cuat bile su tople, meke i tresle su se. Počela je nešto govoriti. Ix Cuat je počela govoriti...
Odvedi me oдавде.

Luce je čula te riječi u sebi u trenutku kada je tlo počelo podrhtavati, a sve oko nje bliješati. Vidjela je Ix Cuat, djevojku rođenu pod nesretnom zvijezdom, čije su oči govorile Luce kako o navjestiteljima ne zna ništa, ali držala je Luce za ruku kao da će je Luce osloboditi. Vidjela je sebe izvana. Izgledala je gladno, odrpano i loše. I nekako starije. Ali i snažnije.

Zatim se sve oko nje ponovo smirilo.

Bili nije više bio na glavi kipa, ali Luce se nije mogla pomaknuti kako bi ga potražila. Boljela su je zavezana zapešća označena crnim žrtvenim tetovažama. Shvatila je da su joj i gležnjevi zavezani. Ali, to što je bila svezana nije joj mnogo smetalo. Strah joj je stegnuo dušu mnogo jače nego bilo kakvo uže. Bilo je to drukčije od prijašnjih odlazaka u tijela prošlih utjelovljenja. Ix Cuat je znala točno što je čeka. Smrt. Ali, činilo se kako je ne prihvaća objeručke poput Lys u Versaillesu.

Zarobljenice pored Ix Cuat odmaknule su se, ali mogle su se pomaknuti samo nekoliko centimetara zato što su bile zavezane jedna za drugu. Djevojka tamne kože na lijevoj strani, Hanhao, plakala je. Druga, s tijelom obojenim plavo, Ghanan, molila je. Obje su se bojale smrti.

»Opsjednuta si!« jecala je Hanhao kroz suze. »Upropastit ćeš žrtvu!«

Ghanan je ostala bez riječi.

Luce se nije obazirala na djevojke, usredotočila se na paralizirajući strah Ix Cuat. Nešto joj je prolazilo kroz glavu. Molitva. Ali, nije to bila molitva pred obred žrtvovanja. Ne, Ix Cuat je molila za Daniela.

Luce je znala kako se od pomisli na njega zacrvnjela i njezino je srce počelo brže udarati. Ix Cuat ga je cijeli život voljela, ali samo izdaleka. Odrastao je tek nekoliko kuća od njezina obiteljskog doma. Ponekad je na tržnici prodavao njezinoj majci avokado. Ix Cuat je godinama pokušavala skupiti hrabrost i razgovarati s njim. Mučila ju je pomisao kako se nalazi na igralištu. Luce je shvatila da se Ix Cuat molila da Daniel izgubi. Molila se da ne pogine od njegove ruke.

»Bille?« šapnula je Luce.

Mali gargojl vratio se u hram.

»Igra je gotova. Svjetina je krenula prema cenoteu. To je bazen od vapnenca u kojem se održava obred žrtvovanja. Zotz i igrači koji su pobijedili krenuli su ovamo kako bi vas odveli na obred.«

Kada je galama gomile zamrla, Luce je zadrhtala. Na stubama su se začuli koraci. Daniel je trebao ući svakog trenutka.

U do vratku su se pojavile tri sjene. U hram je ušao Zotz, poglavica s crveno-bijelom perjanicom. Nijedna se djevojka nije pomaknula, sve su prestravljeno zurile u dugo, ukrasno koplje koje je držao. Na vrh je bila nabodena ljudska glava iz koje je još uvijek curila krv. Oči su bile otvorene, razroke od boli.

Luce je odvrátila pogled i ugledala drugoga, vrlo mišićava muškarca koji je ulazio u grobnicu. I on je držao obojeno koplje s probodenom glavom. Toj su barem oči bile sklopljene. Na punim, mrtvim usnama lebdio je blijed osmijeh.

»Gubitnici«, rekao je Bili i doletio sasvim blizu glavama kako bi ih dobro pogledao.

»Nije li ti drago što je pobijedio Danielov tim? Najviše zahvaljujući ovome momku.« Potapšao je mišićavog muškarca po ramenu, premda se činilo kako Danielov suigrač ništa ne osjeća. Bili je ponovo izašao kroz vrata.

Napokon je u hram ušao Daniel, ali spuštene glave. Praznih ruku, golih prsa. Tamne kože i kose, a držanja ukočenijeg nego što je Luce naviknula vidjeti. Od toga kako su se na njegove trbušne mišiće nastavljali prsni, do toga kako je beživotno spustio ruke, sve je bilo drukčije. Još uvijek je bio divan, najdivnije stvorenje koje je Luce ikada vidjela, premda nimalo nije nalikovao mladiću na kojeg je Luce naviknula.

Ali, kada je podignuo pogled, njegove oči sjale su jednako ljubičasto kao uvijek.

»Ah«, tiho je rekla trzajući sponama, očajnički želeći pobjeći iz priče u

kojoj su zaglavili, među lubanjama, žeđi i žrtvama, i ostati s njim zauvijek.

Daniel je lagano odmahnuo glavom. Dok su je gledale, njegove su oči pulsirale i sjale. Njegov ju je pogled umirio. Kao da joj je govorio kako ne treba brinuti.

Zotz je slobodnom rukom pokazao djevojkama da ustanu, zatim je brzo kimnuo i svi su izašli kroz sjeverna vrata hrama. Prvo je izašla Hanhau, a uz nju je išao Zotz. Iza nje izašla je Luce, a Ghanan je bila posljednja. Uže između njih bilo je toliko kratico da su djevojke morale zavezane ruke držati uz bok. Daniel joj je prišao i nastavio hodati uz nju, a drugi je pobjednik koračao uz Ghanan. U jednom trenutku Danielovi prsti dodirnuli su njezina zavezana zapešća. Ix Cuat je osjetila kako joj od njegova dodira koža bridi.

Pred hramskim vratima, na izbočini su čekala četiri bubnjara. Stali su u red iza povorke i svirali u istom grozničavom ritmu koji je Luce čula kada je tek ušla u taj život, dok je povorka silazila strmim stubama piramide. Luce se usredotočila na hodanje. Osjećala se kao da je nosi plima, a ne kao da svojevolumno stavlja nogu pred nogu, silazi niz piramidu i zatim nastavlja po podnožju stuba i širokoj, prašnoj stazi što je vodila u njezinu smrt.

Dok se Daniel nije sagnuo i šapnuo:

»Spasit ću te«, čula je samo bubnjeve.

Nešto u Ix Cuat kao da se probudilo. Bilo je to prvi put da joj se u tome životu obratio.

»Molim?« šapnula je i nagnula se prema njemu. Do boli je čeznula da je Daniel oslobodi i odleti s njom daleko, daleko.

»Ne brini.« Njegovi prsti ponovo su našli njezine i lagano ih dodirnuli. »Obećavam ti, pobrinut ću se za tebe.«

Suze su joj zapekle oči. Tlo joj je još uvijek peklo stopala, hodala je prema mjestu gdje je Ix Cuat trebala umrijeti, ali prvi put u tome životu nije se bojala.

Put je prolazio uz drvored, zatim je nastavljao kroz prašumu. Bubnjari su stali. Njezine uši ispunio je pjev koji je dopirao od gomile koja se nalazila dublje u prašumi, pored cenotea. Bila je to pjesma uz koju je Ix Cuat odrasla, molitva za kišu. I druge su dvije djevojke tiho pjevale, a glasovi su im podrhtavali.

Luce se sjetila riječi Ix Cuat, riječi koje je čula kada je ušla u njezino tijelo. *Odvedi me odavde*, orilo se u njezinoj glavi. *Odvedi me*.

Odjednom su svi stali.

Duboko u suhoj, žednoj prašumi pred njima se otvorio put. Tridesetak metara ispred Luce širilo se veliko grotlo od vapnenca ispunjeno vodom. Oko njega nalazile su se sjajne i nestrpljive oči mještana. Bilo ih je na stotine. Prestali su pjevati. Došao je trenutak koji su čekali.

Cenote je bila vapnenačka jama obrasla mahovinom i ispunjena jarkozelenom vodom. Ix Cuat je bila tu prije. Već je vidjela dvanaest takvih ljudskih žrtvovanja. Ispod mirne vode nalazili su se natruli ostaci stotinjak tijela, stotinjak duša koje su trebale otići ravno u raj, samo što je u tome trenutku Luce znala kako Ix Cuat nije sigurna vjeruje li u to.

Na rubu cenotea stajala je njezina obitelj. Njezina majka, otac i dvije mlade sestre s dojenčadi u naručju. Oni su vjerovali u obred i žrtvu koja će odnijeti njihovu kćer i slomiti im srca. Voljeli su je, ali mislili su kako nema sreće. Mislili su kako je to najbolji način da se iskupi.

Krezubi muškarac s dugim zlatnim naušnicama doveo je Ix Cuat i druge dvije djevojke pred Zotza, koji je stajao na posebnom mjestu pored ruba bazena. Zurio je u vodu. Zatim je sklopio oči i počeo pjevati. Gomila i bubnjari su se pridružili. Tada je krezubi muškarac stao između Luce i Ghanan i spustio sjekiru na uže koje ih je vezivalo. Luce je osjetila trzaj, zatim je uže bilo prerezano. Njezina su zapešća još uvijek bila zavezana, ali sada samo za Hanhau koja joj je stajala zdesna. Ghanan je bila slobodna i hodala je naprijed dok nije došla ispred Zotza.

Djevojka se ljuljala naprijed-natrag i pjevušila sebi u bradu. Niz njezin zatiljak slijevao se znoj.

Kada je Zotz počeo izgovarati molitvu bogu kiše, Daniel se nagnuo prema Luce.

»Nemoj gledati.«

Luce je prikovala pogled na Daniela, a on na nju. Gomila oko cenotea prestala je disati. Danielov suigrač je zastenjao i sjekinom snažno zamahnuo prema djevojčinu vratu. Luce je čula kako je oštrica glatko prošla, zatim i tup udarac kada je Ghananina glava pala na tlo.

Svjetina je ponovo zauralala. Bili su to povici zahvalnosti Ghanan, molitve da njezina duša dospije u raj i da padne kiša.

Kako su ljudi doista mogli misliti da će ubojstvom nedužne djevojke riješiti svoje probleme? U takvom trenutku obično se pojavljivao Bili. Ali, Luce ga nigdje nije vidjela. Uvijek je nestajao kada je Daniel bio u blizini.

Luce nije željela vidjeti što se dogodilo s Ghananinom glavom. Zatim je čula pljusak i njegov odjek i znala je da je tijelo stiglo na posljednje

počivalište.

Približio joj se krezubi muškarac. Prerezao je uže koje je Ix Cuat vezivalo za Hanhau. Dok ju je vodio pred poglavicu, Luce je drhtala. Kamenje pod njezinim nogama bilo je oštro. Provirila je preko ruba od vapnenca u cenote. Pomislila je kako će povratiti, zatim se pored nje pojavio Daniel i bilo joj je bolje. Kimnuo joj je da pogleda Zotza.

Poglavica joj se blistavo osmjehivao i otkrivao dva topaza umetnuta u prednje zube. Počeo je molitvu Chaatu da je prihvati i podari stanovništvu mnogo mjeseci životodajne kiše.

Ne, pomislila je Luce. Sve je bilo pogrešno. Odvedii me! kriknula je u sebi Danielu. Okrenuo se prema njoj kao da ju je čuo.

Krezubi je muškarac komadom životinjske kože očistio Ghananinu krv sa sjekire. Svečano je predao oštricu Danielu, koji se okrenuo i stao licem u lice s Luce. Daniel je izgledao iscrpljeno, kao da ga je težina sjekire vukla prema dolje. Ljubičasti pogled nijednom nije skinuo s nje, a pobijeljele usne čvrsto je stisnuo.

Gomila je utihnula i prestala disati. Vrući vjetar šuštao je kroz drveće, a sjekira je svijetlila na suncu. Luce je osjećala da joj se bliži kraj, ali zašto? Zašto ju je njezina duša tu dovela? Kakvo je znanje o prošlosti ili prokletstvu mogla dobiti tako što će joj odrubiti glavu?

Zatim je Daniel bacio sjekiru na tlo.

»Što to činiš?« pitala je Luce.

Daniel nije odgovorio. Izvio je ramena, okrenuo lice prema nebu i raširio ruke. Zotz je stupio naprijed kako bi se umiješao, ali kada je dodirnuo Danielovo rame, vrisnuo je i ustuknuo kao opečen.

A tada...

Danielova bijela krila izvila su se iz ramena. Kada su se posve raširila, golema i zapanjujuće jarka naspram suhoga, smeđeg krajobraza, silovito su odbacila i srušila dvadesetak mještana.

Oko cenotea su odjeknuli uzvici:

»Tko je on?«

»Mladić je dobio krila!«

»On je bog! Poslao nam ga je Chaat!«

Luce je povlačila užetom koje joj je vezalo zapešća i gležnjeve. Htjela je potrčati prema Danielu. Pokušala je krenuti prema njemu, ali...

Više se nije mogla micati.

Danielova krila toliko su bliještala da je bilo gotovo nepodnošljivo. Ali, nisu samo krila bliještala. Nego cijeli on. Njegovo je cijelo tijelo sjajilo.

Kao da je progutao sunce.

Zrak je ispunila glazba. Ne, nije to bila glazba, nego skladan akord. Bio je zaglušujuć, beskrajan, veličanstven i zastrašujuć. Luce ga je negdje već čula. Na groblju Mača i križa, posljednje noći koju je provela ondje, kada se Daniel borio s Camom, što Luce nisu dopustili gledati. Noći kad ju je gospođica Sophia odvela sa sobom i kada je umrla Penn, otkada ništa više nije bilo isto. Počelo je sa zvukom koji je dolazio iz Daniela. Toliko je jarko svijetlio da je njegovo tijelo bruhalo.

Zaljuljala se u mjestu, nije mogla odvratiti pogled. Njezinu kožu pomilovao je snažan val topline.

Netko iza Luce je kriknuo. Slijedio je krik za krikom, zatim se začuo cijeli zbor krikova.

Nešto je gorjelo. Osjetila je rezak dim koji ju je gušio i od kojeg joj je u trenutku postalo mučno. Zatim je ondje gdje je trenutak prije stajao Zolt krajičkom oka vidjela plamenu eksploziju. Prasak ju je oborio i ona se okrenula od gorućeg Danielova blještavila i počela iskašljavati crni pepeo i gorke dim.

Hanhau je nestala, a tlo na kojem je stajala bilo je izgoreno. Krezubi muškarac skrivao je lice i svim se silama trudio ne gledati Danielovo blještavilo. Ali, bilo je neodoljivo. Luce je gledala kako je muškarac provirio kroz prste i nestao u plamenu.

Mještani oko cenotea zurili su u Daniela. I jednog po jednog, njegovo blještavilo pretvaralo je u plamen. Ubrzo je vatreni pojas zahvatio prašumu i sve osim Luce.

»Ix Cuat!« Daniel je posegnuo za njom.

Zbog njegova blještavila Luce je kriknula od boli, ali premda se zamalo ugušila, iz njezinih su usta izletjele riječi.

»Veličanstven si.«

»Nemoj me gledati«, preklinjao je. »Kad smrtnik vidi pravu prirodu anđela, tada... pa vidjela si što se dogodilo drugima. Ne mogu dopustiti da me opet tako brzo napustiš. Uvijek toliko prerano...«

»Još sam tu«, ustrajala je Luce.

»Još si...«, plakao je. »Možeš li me vidjeti? Pravoga mene?«

»Mogu te vidjeti.«

I uspjela je, samo na djelić sekunde. Njezin se vid pročistio. Njegov sjaj bio je još uvijek snažan, ali ne toliko zasljepljujuć. Mogla je vidjeti njegovu dušu. Bila je bijela, vrela, besprijekorno čista i izgledala je... nije bilo drugog načina kojim ju je mogla opisati nego poput Daniela. Osjećala

se kao da je došla kući. Luce je preplavila neizmjerena sreća. Negdje u podsvijesti zazvonilo je prepoznavanje. Već ga je takvoga vidjela.

Nije li?

Dok se trudila sjetiti prošlosti koju nije mogla opipati, njegova ju je svjetlost počela svladavati.

»Ne!« kriknula je i osjetila kako joj srce gori, a tijelo se trese i nečega oslobađa.

»I?« Billov grubi glas grebao joj je bubnjiće.

Ležala je naslonjena na stijenu. Ponovo se nalazila u špilji u navjestitelju, zarobljena na ledenom mjestu negdje između. Očajnički je pokušavala zamisliti Daniela, veličanstvenost njegove neprerušene duše, ali nije mogla. Sjećanje je već odlazilo. Je li se uopće dogodilo?

Luce je sklopila oči i pokušala se sjetiti kako je točno izgledao. Nije bilo riječi kojima se to moglo opisati. Bila je to jednostavno nevjerojatna i radosna povezanost.

»Vidjela sam ga.«

»Koga, Daniela? I ja sam ga vidio. Bacio je sjekiru kada je na njega došao red da odrubi glavu. Bila je to velika greška. Prevelika.«

»Ne, doista sam ga vidjela. Kakav je doista«, njezin glas je drhtao. »Bio je toliko lijep.«

»Ah, to.« Bili je zlovoljno odmahnuo glavom.

»Prepoznala sam ga. Mislim da sam ga i prije takvog vidjela.«

»Sumnjam«, zakašljao je Bill. »Bio je to prvi i posljednji put da si ga takvoga mogla vidjeti. Vidjela si ga, zatim si umrla. To se dogodi kad smrtnik podigne pogled i vidi beskrajnu anđeosku slavu. Trenutačna smrt. Anđeoska ljepota ga sprži.«

»Nije bilo tako.«

»Vidjela si što se dogodilo s ostalima. Paf! Nestali su.« Bili se spustio pored nje i potapšao je po koljenu. »Što misliš, zašto su nakon toga Maje počeli održavati obrede vatre? Susjedno pleme otkrilo je pougljenjene ostatke za koje je moralo naći neko objašnjenje.«

»Da, ali oni su odmah nestali u plamenu. Ja sam izdržala duže...«

»Nekoliko trenutaka? Zato što si se okrenula. Čestitam.«

»Nemaš pravo. Znam da sam to vidjela prije.«

»Možda si vidjela njegova krila. Ali Daniela kako skida ljudsku krinku i ukazuje ti se u svojem istinskom obliku, kao anđeo? To te svaki put ubije.«

»Ne.« Luce je odmahнула glavom. »Želiš reći kako mi nikada neće

moći pokazati tko je uistinu?»

Bili je slegnuo ramenima.

»Ne, ako ne želiš da ti i svi oko tebe nestanete. Što misliš zašto toliko pazi kako te ne bi poljubio? Njegova anđeoska veličanstvenost prilično snažno bliješti kada se između vas dvoje probude strasti.«

Luce se činilo kako će se srušiti.

»Zato nekada od njegova poljupca umrem?»

»Može jedan pljesak za djevojku, ljudi?» rekao je Bili sarkastično.

»Ali, što je kad umrem prije nego što se poljubimo, prije...?»

»Prije nego što dobiješ priliku vidjeti koliko vaša veza može postati opasna?»

»Suri.«

»Zbilja, koliko puta moraš vidjeti istu priču da shvatiš kako se nikada ništa neće promijeniti?»

»Nešto se jest promijenilo«, rekla je Luce. »Zato sam sada u potrazi, zato sam još uvijek živa. Da ga barem mogu ponovo vidjeti... cijeloga. Znam da to mogu podnijeti.«

»Ne shvaćaš.« Bili je počeo vikati. »Govoriš o tome na vrlo zemaljski način.« Kako se sve više uzrujavao, počeo je pijuckati oko sebe. »Dogadaju se velike stvari, a ti to očito ne možeš podnijeti.«

»Zašto se odjednom toliko ljutiš?»

»Zato. Zato!« Hodao je po izbočini i škrgutao zubima. »Slušaj me. Daniel je pogriješio samo jednom, tada kada se pokazao. Ali, to nije učinio više nikada. Nikada. Naučio je lekciju. I ti. Smrtnici ne mogu vidjeti anđela u istinskom obliku i ostati živi.«

Luce se okrenula. Sve se više ljutila na sebe. Možda se Daniel promijenio nakon toga života u Chichen Itzi i možda je postao oprezniji. Ali, što je s prošlošću?

Približila se rubu izbočine, podignula pogled i pogledala u nepreglednu zjapeću tamu koja je vodila u njezinu mračnu i nepoznatu prošlost. Bili je ledbio iznad nje, kružio je oko njezine glave kao da je želio ući u nju.

»Znam o čemu razmišljaš i samo ćeš se razočarati.« Približio se njezinu uhu i šapnuo. »Ili će se dogoditi nešto još gore od toga.«

Njegove riječi nisu je mogle zaustaviti. Ako je Daniel svoj oklop i prije skinuo Luce će ga naći.

Šesnaesto poglavlje

KUM

JERUZALEM, IZRAEL, 27. NIŠANA 2760 (OTPRILIKE 1. TRAVNJA 1000 PR. N. E.)

Daniel nije bio posve pri svijesti.

Još uvijek je bio zalijepljen za tijelo s kojim se spojio na mračnom fjordu na Grenlandu. Kada je izašao iz navjestitelja pokušao je usporiti, ali prebrzo se kretao. Izgubio je ravnotežu, zavrtio se u tami i kotrljao po kamenu tlu dok nije udario o nešto tvrdo. Tada se umirio.

Lijepljenje sa svojim prijašnjim sobom bila je golema pogreška.

Najjednostavniji način na koji su se dva zapletena utjelovljenja jedne duše mogla odvojiti bilo je ubiti tijelo. Oslobođena oklopa tijela, duša se sama dovodila u red. Ali za Daniela, ubiti sebe nije dolazilo u obzir. Osim...

Zvezdana strijela.

Kada je bio na Grenlandu ukrao je jednu što je ležala na snijegu pored vatre koju su zapalili anđeli. Gabbe ju je donijela kao simboličnu zaštitu, ali nije očekivala da će se Daniel zalijepiti za prijašnjeg sebe i ukrasti je.

Zar je doista mislio da će srebrnim vrhom rasparati prsa i dušu i baciti prijašnjega sebe u prošlost?

Glupost.

Ne. Bilo je odviše vjerojatno kako će pogriješiti i sve upropastiti, nehotice se ubiti, umjesto da raspara dušu nadvoje. Danielovo tijelo, njegova zemaljska krinka, vječno će lutati zemljom i tražiti dušu, ali zadovoljit će se sljedećom najboljom stvari, Luce. Proganjat će je do smrti, možda i nakon toga.

Danielu je trebao suradnik. To što mu je trebalo, bilo je nemoguće naći.

Zastenjao je i okrenuo se na leđa. Zaškiljio je zbog jarke svjetlosti.

»Vidiš?« rekao je netko iznad njega. »Rekla sam ti da smo na pravome mjestu.«

»Ne razumijem zašto je ovo«, rekao je drugi glas, muški, »dokaz da smo nešto učinili kako treba.«

»Ma hajde, Milese. Nemoj da te ljutnja na Daniela spriječi da nađemo Luce. On očito zna gdje je.«

Glasovi su se približili. Daniel je otvorio oči, žmirnuo i ugledao ruku

kako siječe sunčevu svjetlost i pruža se prema njemu.

»Hej, ti. Treba ti pomoć?«

Shelby. Luceina prijateljica nefilka iz Shorelinea. I Miles. Onaj kojega je poljubila.

»Što ćete vi tu?« Daniel je naglo ustao odbivši Shelbynu pruženu ruku. Protrljao je čelo i kratko pogledao iza sebe. Udario je o sivo stablo masline.

»Što misliš? Tražimo Luce.« Shelby je zurila u Daniela i nabrala nos. »Što ti je?«

»Ništa.«

Daniel je pokušao ustati, ali toliko mu se zavrtjelo da je odmah ponovo legao. Zbog lijepljenja, ali naročito zbog prenošenja prijašnjeg sebe u svoje tijelo, bilo mu je mučno. Borio se sa prošlim sobom, tukao se s njim u sebi i stvarao modrice na duši. Znao je da nefili mogu osjetiti kako mu se dogodilo nešto neobjašnjivo.

»Uljezi, idite kući. Čiji vas je navjestitelj doveo ovamo? Znate li u kakve se nevolje možete uvaliti?«

Nešto srebrno odjednom mu je zasvijetlilo pred nosom.

»Odvedi nas k Luce.« Miles je uperio zvjezdanu strijelu u Danielov vrat. Obod bejzbolske kape skrivao je njegove oči, ali usta su bila iskrivljena u grimasu straha.

Daniel je bio zapanjen.

»Ti... ti imaš zvjezdanu strijelu.«

»Milese!« prošaptala je Shelby bijesno. »Što to radiš?« Tupi vrh strijele je zadrhtao. Miles je očito bio napet.

»Ostavio si je u dvorištu nakon što su otišli izopćenici«, rekao je Danielu. »Cam se dočepao jedne, a u cijeloj zbrci nitko nije primijetio da sam ja uzeo drugu. Otišao si za Luce, a ja za tobom.« Okrenuo se prema Shelby. »Mislio sam da bi nam mogla zatrebati. U samoobrani.«

»Da se nisi usudio ubiti ga«, rekla je Shelby Milesu. »Ti si običan idiot.«

»Ne«, rekao je Daniel i vrlo polako sjeo. »U redu je.«

Misli su mu jurile kroz glavu. Kakvi su izgledi? Vidio je to samo jednom. Daniel nije bio stručnjak za lijepljenje. Ali, njegova prošlost bolno se previjala u njemu. Nije mogao tako dalje. Postojalo je samo jedno rješenje. Miles ga je držao u rukama.

Ali kako je mogao nagovoriti mladića da ga napadne, a da mu prvo sve ne objasni? Osim toga, je li mogao vjerovati tome nefilu?

Daniel se povlačio natrag dok ramenima nije dodirnuo stablo. Naslonjen na njega ustao je i raširio prazne ruke kako bi pokazao Milesu da se nema čega bojati.

»Znaš mačevati?«

»Što?« Miles je izgledao izbezumljeno.

»U Shorelineu. Jesi li išao na mačevanje ili ne?«

»Svi smo. Bilo je to prilično besmisleno, osim toga nije mi baš dobro išlo, ali...«

To je bilo sve što je Daniel želio čuti.

»En garde!« viknuo je i izvukao skrivenu zvjezdanu strijelu kao da je mač.

Miles je razrogačio oči. Odmah je podignuo svoju strijelu.

»Ah, sranje«, rekla je Shelby i maknula im se s puta. »Dečki, dajte! Dosta!«

Zvjezdane strijele bile su kraće od mačeva, ali desetak centimetara duže od običnih. Bile su lake poput pera, ali čvrste poput dijamanta i ako Daniel i Miles budu vrlo oprezni, možda će se izvući živi. S Milesovom pomoći možda će se Daniel nekako odlijepiti od svoje prošlosti.

Zamahnuo je zvjezdanom strijelom i krenuo nekoliko koraka prema nefilu. Miles je odgovorio i odbio Danielov udarac, njegova strijela dotaknula je Danielovu i kliznula desno. Kada su se zvjezdane strijele sudarile, nisu proizvele tihi zveket poput mačeva. Proizvele su glasan i odjekujući zvuk koji se odbijao o planine i od kojeg se tlo pod njihovim nogama treslo.

»Tvoje lekcije iz mačevanja nisu bile uzalud«, rekao je Daniel kada je strijela prošla Milesu pored uha. »Pripremile su te za ovakav trenutak.«

»Kakav trenutak?« zastenjao je Miles, pohrlio naprijed i zamahnuo zvjezdanom strijelom koja je u zraku okrznula Danielovu.

Njihove mišice su se napele. Zvjezdane strijele zamrznule su se u zraku u slovo x.

»Potreban si mi kako bi me oslobodio moje prijašnje inačice za koju sam zalijepio dušu«, rekao je Daniel jednostavno.

»Što zaboga...« promrmljala je Shelby koja je stajala sa strane.

Miles se zbunio, a ruka mu je zadrhtala. Zvjezdana strijela ispala mu je iz ruke i zazveketala na tlu. Zabezeknuto je uzdahnuo, posrnuo prema njoj i pogledao prestrašeno iza sebe u Daniela.

»Neću te napasti«, rekao je Daniel. »Želim da ti napadneš mene.« Uspio mu je uputiti natjecateljski osmijeh. »Hajde, znaš da to želiš. Već

dugo to želiš.«

Miles je pojurio, a zvjezdanu je strijelu držao kao koplje, ne kao mač. Daniel je bio spreman, na vrijeme se saginjao ili okretao kako bi svoju zvjezdanu strijelu srazio s Milesovom. Uхватili su se u koštac. Daniel je strijelu uperio u Milesovo rame i svom snagom pokušavao obuzdati mladoga nefila, a Miles je svoju držao samo nekoliko centimetara od Danielova srca.

»Hoćeš li mi pomoći?« htio je znati Daniel.

»Kako će nam se to isplatiti?« pitao je Miles.

Daniel je morao na trenutak razmisliti.

»Luce će biti sretna«, rekao je konačno.

Miles nije rekao da. Ali, nije rekao ni ne.

»Sada ćeš«, Danielov glas je podrhtavao, »vrlo oprezno oštricom povući ravnu crtu preko mojih prsa. Nemoj mi rasjeći kožu jer ćeš me ubiti.«

Miles se preznojavao. Bio je blijed. Letimično je pogledao Shelby.

»Poslušaj ga, Milese«, prošaptala je.

Zvjezdana strijela je zadržala. Sada je sve bilo u rukama toga mladića. Tupi vrh zvjezdane strijele dodirnuo je Danielovu kožu i nastavio prema dolje.

»Isuse.« Shelbyna usta izobličila su se od zaprepaštenja. »On mijenja kožu.«

Danielu se činilo kao da je skinuo sloj kože s mesa. Njegovo prijašnje tijelo vrlo se sporo odljepljivalo. Otrovi koji su se stvarali razdvajanjem putovali su njegovim tijelom i probijali se duboko, sve do krila. Bol je bila tolika da mu je bilo mučno i navirala je poput velike plime. Zamaglilo mu se pred očima, a u ušima mu je zvonilo. Zvjezdana strijela u njegovoj ruci pala je na tlo. Tada je odjednom osjetio snažan udarac i nalet oštra, ledena zraka. Slijedilo je otegnuto stenjanje, dva udarca i...

Njegov se vid razbistrio. Zujanje je prestalo. Osjetio je lakoću i jednostavnost.

Bio je slobodan.

Miles je ležao ispod njega i teško disao. Zvjezdana strijela koja je bila u Danielovoj ruci nestala je. Daniel se naglo okrenuo i ugledao duh prošloga sebe kako stoji iza njega, sive kože i tijela poput prikaze, očiju i zuba crnih poput ugljena, sa zvjezdanom strijelom u ruci. Na vrelome vjetru njegov profil je podrhtavao, poput slike na pregorjelom televizoru.

»Žao mi je«, rekao je Daniel, ispružio ruku i uhvatio prošloga sebe za

korijen krila. Kada je Daniel podignuo svoju sjenu s tla, njegovo mu se tijelo učinilo bijednim i nedovoljnim. Njegovi su prsti našli siva vrata navjestitelja kroz koja su oba Daniela doputovala samo trenutak prije nego što bi se raspao. »Tvoje vrijeme će doći.«

Zatim je bacio prošloga Daniela u navjestitelja.

Promatrao je kako na vrelome suncu navjestitelj blijedi. Dok je putovalo kroz vrijeme tijelo je proizvelo zvižduk, kao da pada s litice. Navjestitelj se raspao u najsitnije komade, zatim je nestao.

»Što je to dovraga bilo?« pitala je Shelby i pomogla Milesu da ustane.

Nefil je bio blijed poput duha, zurio je u svoje ruke, okretao ih i pregledavao kao da ih nikada prije nije vidio.

Daniel se okrenuo prema Milesu:

»Hvala.«

Plave oči mladoga nefila bile su istodobno gorljive i užasnite, kao da je želio izvući iz Daniela svaku pojedinost o tome što se upravo dogodilo, ali nije želio pokazati da je uzbuđen. Shelby je ostala bez riječi, što se nikada prije nije dogodilo.

Daniel je do tada prezirao Milesa. Shelby ga je živcirala zato što je gotovo dovela izopćenike do Luce. Ali u tome trenutku, ispod masline, shvatio je zašto se Luce sprijateljila s njima. Bilo mu je zbog toga drago.

U daljini se čuo rog. Miles i Shelby su poskočili.

Bio je to šofar, sveti instrument načinjen od ovnujskog roga, koji je proizvodio dug nazalan ton, obično kako bi najavio vjersku službu ili svetkovinu. Do tada Daniel nije ni pogledao oko sebe.

Stajali su u sjeni masline, na rubu niska brežuljka ispred njih. Brežuljak se spuštao u široku i ravnu dolinu, žućkasto-smeđu od visoke divlje trave koju čovjek nikada nije posjekao. Posred doline nalazila se rječica, a oko nje uzak pojas zelenila, gdje je raslo poljsko cvijeće.

Istočno od rijeke, ispred velike građevine od bijeloga kamena s rešetkastim krovom, nalazila se mala skupina šatora. Zvuk šofara zacijelo je došao iz hrama.

Žene u raznobojnim ogrtačima koji su im padali do gležnjeva ulazile su i izlazile iz hrama. Nosile su glinene vrčeve i brončane poslužavnike s hranom, kao da se pripremaju za svetkovinu.

»Ah«, rekao je Daniel i osjetio kako ga obuzima duboka melankolija.

»Ah, što?« pitala je Shelby.

Daniel je zgrabio Shelby za kapuljaču maskirne trenirke.

»Ako ovdje tražiš Luce, nećeš je naći. Mrtva je. Mrtva je već mjesec

dana.«

Miles se gotovo ugušio.

»Misliš, Luce iz ovoga života?« rekla je Shelby. »Ne naša Luce, zar ne?«

»Naša Luce, moja Luce, nije tu. Ne zna da to mjesto uopće postoji, pa je njezini navjestitelji neće dovesti ovamo. Ni vaši ne bi doveli vas.«

Shelby i Miles razmijenili su poglede.

»Kažeš kako tražiš Luce«, rekla je Shelby, »ali ako znaš da nije tu, zašto nisi otišao?«

Daniel je zurio u dolinu iza njih.

»Imam nesvršena posla.«

»Tko je to?« pitao je Miles i pokazao prema ženi u dugoj bijeloj haljini. Bila je visoka i vitka, njezina crvena kosa blistala je na suncu. Haljina je imala dubok izrez i otkrivala je mnogo zlatne kože. Pjevala je tiho, dražesno i privlačno, premda su je jedva čuli.

»To je Lilit«, rekao je Daniel polako. »Danas se trebala udati.«

Kako bi bolje vidio, Miles je prešao nekoliko koraka po stazi što je vodila prema dolini u kojoj se tridesetak metara ispod njih, nalazio hram.

»Milese, čekaj!« Shelby je posrtala za njim. »Nismo više u Las Vegasu. Sada smo u... drugom vremenu ili što već. Ne možeš samo uletjeti zgodnoj curi kao da si na svojem terenu.« Okrenula se i pogledala Daniela kao da očekuje njegovu pomoć.

»Nemoj da te vide«, uputio ga je Daniel. »Ostani u travi. I kad kažem stani, poslušaj me.«

Polako su silazili niz zavojitu stazu i naposljetku stali na obali rijeke, nizvodno od hrama. Svi šatori u maloj zajednici bili su pokriveni vijencima od nevena i cvijeta ribiza. Mogli su čuti glasove Lilit i djevojaka koje su joj pomagale u pripremama za vjenčanje. Djevojke su se smijale i pridružile Lilitinoj pjesmi dok su joj dugu crvenu kosu upletale u vijenac oko glave.

Shelby se okrenula prema Milesu.

»Ne nalikuje li Lilit iz naše škole Shoreline?«

»Ne«, odmah je odgovorio Miles. Trenutak je proučavao mladenku. »Dobro, možda malo. Baš čudno.«

»Luce je vjerojatno nikada nije spomenula«, objasnila je Shelby Danielu. »Totalna prokleta gadura.«

»To ima smisla«, rekao je Daniel. »Vaša Lilit možda potječe od duge loze zlih žena. Sve su potekle od majke Lilit. Ona je bila Adamova prva

žena.«

»Adam je imao više žena?« Shelby je zaprepašteno zurila. »A što je s Evom?«

»Prije Eve.«

»Prije Eve? Gluposti.«

Daniel je kimnuo.

»Nisu dugo bili vjenčani kada ga je Lilit napustila. To mu je slomilo srce. Dugo ju je čekao, a onda je upoznao Evu. A Lilit nikada nije oprostila Adamu što ju je prebolio. Ostatak života provela je lutajući zemljom i proklinjući djecu koju je Adam imao s Evom. A njihovi potomci... nekada počnu ispravno, ali na kraju... pa, jabuka ne pada daleko od stabla.«

»To je koma«, rekao je Miles, usprkos tome što je očito bio očaran Lilitinom ljepotom.

»Želiš mi reći da je Lilith Clout, djevojka koja mi je u prvom razredu srednje zapalila kosu, doslovno prokleta gadura? Da je vudu koji sam radila protiv nje zapravo opravdan?«

»Vjerojatno«, Daniel je slegnuo ramenima.

»Nikada se nisam osjećala tako oslobođenom odgovornosti«, nasmijala se Shelby. »Zašto toga nema ni u jednoj anđelologiji u Shorelineu?«

»Pst«, Miles je pokazao prema hramu.

Lilit je ostavila djeveruše kako bi dovršile ukrašavanje za vjenčanje, ulaz u hram posule žutim i bijelim makovima, zavezale vrpce i mala srebrna zvona za niske hrastove grane i krenula prema zapadu i rijeci, gdje su se skrivali Daniel, Shelby i Miles. Nosila je buket bijelih ljiljana. Kada je došla do obale iščupala je nekoliko latica i bacila ih u vodu tiho pjevajući sebi u bradu. Krenula je prema sjeveru, prema golemu starom drvetu rogača čije su se grane spuštale do rijeke.

Ispod je sjedio mladić i zurio u rijeku. Noge je privukao na prsa i jednom ih rukom objumio. Drugom je bacio kamenčiće u vodu. Zelene oči svjetlucale su na preplanuloj koži. Kosa crna poput ugljena bila je malo raščupana i vlažna od nedavnoga plivanja.

»Isuse Kriste, to je...« Shelbyn uzvik prekinula je Danielova ruka koja joj je prekrila usta.

Bio je to trenutak od kojeg je strahovao.

»Da, to je Cam, ali ne onaj kojeg znate. To je Cam iz prošlosti. Nalazimo se više tisuća godina prije našeg doba.«

Miles je stisnuo oči.

»Ali, svejedno je zao.«

»Ne«, rekao je Daniel. »Nije.«

»Kako?« pitala je Shelby.

»Nekada davno bili smo dio iste obitelji. Cam mi je bio brat. Nije zao, barem ne još. Možda nije ni sada.«

Tjelesno, jedina razlika između toga Cama i Cama kojeg su znali Shelby i Miles bila je tetovaža crnoga sunca koju je dobio od Sotone kada se pridružio silama pakla. Osim toga, izgledao je isto. Osim što je lice drevnoga Cama bilo ukočeno od brige. Bio je to izraz koji Daniel nije na njemu vidio već tisućljećima. Vjerojatno još od tada.

Lilit je stala iza Cama i zagrlila ga oko vrata tako da se njezine ruke nalazile ondje gdje mu je bilo srce. Ne okrenuvši se, bez riječi, Cam je uzeo njezine ruke u svoje. Oboje su sklopili oči, zadovoljni.

»Ovo se čini doista osobnim«, rekla je Shelby. »Ne bismo li trebali... hoću reći osjećam se čudno.«

»Onda otiđi«, rekao je Daniel polako. »I nemoj usput prirediti scenu...«

Daniel je zastao. Netko se približavao Lilit i Camu.

Mladić je bio visok i preplanuo, odjeven u dugu bijelu halju, a nosio je debeo svitak pergamenta. Spustio je plavokosu glavu, ali bilo je očito da je to bio Daniel.

»Ja neću otići«, Miles je nepomično zurio u prošloga Daniela.

»Čekaj, mislila sam da smo toga tipa poslali natrag u navjestitelja«, rekla je Shelby. Bila je zbunjena.

»To je moja kasnija rana inačica«, rekao je Daniel.

»On kaže kasnija rana inačica« frknula je Shelby. »Koliko vas točno ima?«

»Došao je iz doba dvije tisuće godina nakon vremena u kojem smo sada, što znači, tisuću godina prije stvarne sadašnjosti. Taj Daniel nije trebao biti tu.«

»Nalazimo se tri tisuće godina u prošlosti?« pitao je Miles.

»Da, ni ti doista ne bi trebao biti tu«, Daniel je zurio u Milesa. »Ali, ova moja prijašnja inačica«, pokazao je prema mladiću koji je stao pored Cama i Lilit, »pripada tu.«

Na drugoj strani rijeke Lilit se nasmiješila.

»Kako si, Dani?«

Gledali su kako je Dani kleknuo pored para i odmotao svitak. Daniel se sjetio da je to bio njihov vjenčani list. Sam je sve zapisao na aramejskom. On je trebao voditi obred. To ga je već nekoliko mjeseci prije zamolio Cam.

Lilit i Cam pročitali su dokument. Daniel se sjećao da su se dobro slagali. Ona je pisala pjesme za njega i provodila sate berući poljsko cvijeće i uplećući ga u njegovu odjeću. On joj se sav predao. Slušao je njezine snove i nasmijavao ju je kada je bila tužna. Oboje su imali i naglu stranu i kada su se svadali čulo je cijelo pleme, ali nijedno nije još bilo toliko mračno kakvo će postati kada se rastanu.

»Ovdje«, rekla je Lilit i pokazala redak, »piše kako ćemo se vjenčati pored rijeke. Ali, ti znaš da se želim udati u hramu, Came.«

Cam i Daniel razmijenili su poglede. Cam je posegnuo za Lilitinom rukom.

»Ljubavi, već sam ti rekao da ne mogu.«

U Lilitinu glasu osjetila se nekakva vrešina.

»Odbijaš oženiti me pred Bogom? To je jedino mjesto na kojem će moja obitelj priznati naš brak! Zašto?«

»Opa«, šapnula je Shelby s druge strane rijeke. »Jasno mi je što će se dogoditi. Cam se ne može vjenčati u hramu... ne može ni stupiti u hram, zato što...«

I Miles je počeo šaptati.

»Ako pali anđeo stupi u Božje svetište...«

»Ono će nestati u plamenu«, završila je Shelby.

Nefili su, naravno, imali pravo, ali Daniela je iznenadilo njegovo očajanje. Cam je volio Lilit, a Lilit je voljela Cama. Imali su priliku učiniti nešto od svoje ljubavi, a da se Daniela pitalo, sve je drugo moglo ići dovraga. Zašto je Lilit toliko navaljivala da se vjenčanje održi u hramu? Zašto joj Cam nije želio objasniti zašto to odbija?

»Onamo neću ni kročiti«, pokazao je Cam prema hramu. Lilit je bila na rubu suza.

»Dakle, ne voliš me.«

»Volim te više nego što sam mislio da je moguće, ali to ništa ne mijenja.«

Lilitino tijelo kao da je naraslo od bijesa. Je li predosjećala da je Cam odbija iz drugoga razloga, ne samo kako bi joj nešto osporio? Danielu nije tako izgledalo. Stegnula je šake i ispustila dug, prodoran vrisak.

Činilo se kao da se tlo zatreslo. Lilit je zgrabila Cama za zapešća i čvrsto ga držeći, gurnula ga uz drvo. Nije se opirao.

»Mojoj baki nikada se nisi svidio.« Njezine ruke drhtale su dok ga je držala. »Uvijek je govorila o tebi najružnije, a ja sam te branila. Sada to vidim. U tvojim očima i duši.« Pogledom ga je probijala. »Priznaj.«

»Što?« pitao je Cam užasnuto.

»Loš si čovjek. Ti si... znaš što si.«

Bilo je očito da Lilit nije znala. Uхватила se za glasine koje su kružile zajednicom, da je zao, čarobnjak, pripadnik sekte. Sve što je željela, bilo je čuti od Cama istinu.

Daniel je znao kako bi Cam mogao reći Lilit, ali da to neće učiniti. Bojao se.

»Nisam to što govore o meni, Lilit«, rekao je Cam.

To je bila istina i Daniel je to znao, ali zvučalo je kao laž. Cam je bio na rubu toga da donese najgoru odluku u životu. To je bilo to, trenutak koji je slomio Camovo srce, koje je nakon toga strulilo i postalo crno.

»Lilit«, preklinjao ju je Dani i odmicao njezine ruke s Camova vrata. »On nije...«

»Dani«, upozorio ga je Cam. »Tvoje riječi ne mogu ovo popraviti.«

»Tako je. Sve je propalo.« Lilit ga je pustila i Cam je pao na leda u blato. Uzela je vjenčani list i bacila ga u rijeku. Polako se okretao kako ga je nosila struja, zatim je potonuo. »Da barem poživim tisuću godina i izrodim tisuću kćeri tako da uvijek postoji žena koja će ti proklinjati ime.« Pljunula mu je u lice i otrčala u hram, a njezina bijela haljina nadimala se iza nje poput jedra.

Camovo lice pobijeljelo je poput Lilitine vjenčanice. Posegnuo je za Danielovom rukom i ustao.

»Dani, imaš li zvjezdanu strijelu?«

»Ne«, glas mu je drhtao. »Nemoj to govoriti. Vratit će ti se ili...«

»Naivno sam mislio kako će ljubav prema smrtnici uspjeti.«

»Da si joj barem rekao«, rekao je Dani.

»Da sam joj rekao? To što mi se dogodilo? Što se svima nama dogodilo? O padu i svemu što je uslijedilo?« Cam se primaknuo Daniju. »Možda ima pravo u vezi sa mnom. Čuo si je, cijelo me selo smatra demonom. Premda ne žele izgovoriti tu riječ.«

»Ništa oni ne znaju.«

Cam se okrenuo.

»Cijelo vrijeme pokušavao sam to opovrgnuti, ali voljeti je nemoguće, Dani.«

»Nije.«

»Jest. Za duše poput naših. Vidjet ćeš. Možda ćeš izdržati duže od mene, ali vidjet ćeš. Obojica ćemo na kraju morati izabrati.«

»Ne.«

»Previše si se brzo pobunio, brate.« Cam je stegnuo Danijevo rame. »Počinjem se pitati u vezi s tobom. Razmišljaš li nekada o... prelasku na drugu stranu?«

Dani je slegnuo ramenima kao da odbacuje tu misao.

»Mislím na nju i samo na nju. Brojim sekunde do trenutka kada će opet biti sa mnom. Izabrao sam nju i ona je izabrala mene.«

»Toliko osamljen.«

»Nisam osamljen«, prasnuo je Dani. »To je ljubav. To je ljubav koju i ti želiš...«

»Hoću reći, ja sam osamljen. I mnogo manje plemenit od tebe. Bojim se da će promjena doći svaki dan.«

»Ne.« Dani se približio Camu. »Nećeš valjda.« Cam je ustuknuo i pljunuo.

»Nismo svi te sreće da budemo vezani uz svoju ljubav prokletstvom.«

Daniel se sjećao te isprazne uvrede. Razjarila ga je. Ali, svejedno nije trebao reći sljedeće:

»Idi onda. Nikome nećeš nedostajati.«

Odmah je požalio, ali bilo je prekasno.

Cam je ispravio ramena i raširio ruke. Kada su se krila raširila iza njega proizvela su val vreloga vjetra koji je mreškao travu u kojoj su se skrivali Daniel, Shelby i Miles. Provirili su.

Krila su bila golema, sjajna i...

»Čekaj malo«, šapnula je Shelby. »Nisu zlatna!«

Miles je trepnuo.

»Kako to da nisu zlatna?«

Naravno da su se nečili zbunili. Podjela krila na boje bila je jasna kao dan i noć. Zlatna za demone, srebrna ili bijela za ostale. A Cama su znali kao demona. Daniel nije bio raspoložen objašnjavati Shelby zašto su Camova krila posve bijela, sjajna i svjetlucava poput dijamanata ili suncem obasjana snijega.

Davni Cam nije još bio prešao na drugu stranu. Nalazio se na granici.

Toga dana Lilit je izgubila Cama kao ljubavnika, a Daniel kao brata. Od toga dana bili su neprijatelji. Je li ga Daniel mogao spriječiti? Što bi bilo da se nije okrenuo od Cama i raširio krila poput štita, kao što je gledao Danija da čini?

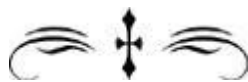
Nije to trebao učiniti. Gorio je od želje da izađe iz grmlja i zaustavi Cama. Toliko toga moglo je biti drukčije!

Camova i Danijeva krila nisu se još bolno i magnetski privlačila. To

što ih je u tome trenutku razdvojilo bila je tvrdoglavost i razlika u mišljenju, filozofsko suparništvo između dva brata.

U istom trenutku anđeli su se vinuli u nebo, ali na različite strane. Dani je krenuo na istok, Cam na zapad, a samo su tri anakronizma koji su se skrivali u travi vidjeli kako su Camova krila dobila zlatan odsjaj.

Poput svjetlucanja munje.

Sedamnaesto poglavlje

ZAPISANO U SRŽI

YIN, KINA, QING MING (OTPRILIKE 4. TRAVNJA 1046. G. PR. N. E.)

Na samome kraju tunela u navjestitelju nalazila se svjetlost koja se približavala. Poljubila joj je kožu poput ljetnoga jutra u roditeljskom domu u Georgiji.

Luce se bacila prema njoj.

Beskrajna veličanstvenost. Tako je Bili nazvao goruću svjetlost koja je bila Danielova prava duša. Od samog pogleda na Danielovu istinsku, besprijekornu anđeosku narav cijelo se selo Maja zapalilo i izgorjelo, uključujući Ix Cuat, Luceino prošlo utjelovljenje.

Ali, bio je taj jedan trenutak.

Trenutak posvemašnjeg čuđenja, trenutak prije nego što je umrla, kada se Luce osjetila bližom Danielu nego ikad prije. Nije marila za ono što je govorio Bili. Prepoznala je sjaj njegove duše. Morala je to ponovo vidjeti. Možda je postojao način da to ponovo proživi. Morala je barem pokušati.

Iskočila je iz navjestitelja i našla se u hladnoj praznini goleme spavaće sobe. Bila je barem deset puta veća od bilo koje sobe koju je Luce ikada vidjela i sve u vezi s njom bilo je raskošno. Podovi su bili od najglatkijeg mramora i prekriveni golemim sagovima od životinjskog krzna, a na jednome je bila tigrova glava. Četiri drvena stupa podržavala su strop sa zabatom, prekriven tankim slojem rogoza. Zidovi su bili od pletenoga bambusa. Pored otvorena prozora nalazio se velik krevet zakriven baldahinom s posteljinom od zeleno-zlatne svile.

Na prozorskoj klupčici stajao je vrlo malen teleskop. Luce ga je uzela i razgrnula zlatni svileni zastor kako bi provirila van. Kada je prislonila oko, teleskop je bio težak i hladan.

Nalazila se u središtu golema grada okružena zidom i gledala dolje s drugoga kata. Labirint kamenih cesta povezivao je zgurane građevine načinjene od pletera i ilovače, drevna izgleda. Zrak je bio topao i mirisao je na trešnjin cvijet. Dvije zlatne vuge proletjele su preko plavoga neba.

Luce se okrenula prema Billu.

»Gdje smo?«

Mjesto se činilo jednako stvarnim i drevnim kao svijet Maja.

Slegnuo je ramenima, zinuo kako bi nešto rekao, ali tada...

»Pssst«, šapnula je Luce. Čulo se šmrncanje.

Netko je tiho i prigušeno plakao. Luce se okrenula prema mjestu odakle je dolazio zvuk. Ondje, iza arkade u najdaljem kutu sobe, zvuk se ponovo čuo. Luce se približavala arkadi tako što je bosim nogama klizila po kamenom podu. Jecanje je odjekivalo i prizivalo je. Uzak prolaz proširio se u još jednu golemu prostoriju. Ta je bila bez prozora, niska stropa i mutno osvijetljena s desetak malih brončanih svjetiljki.

Razaznala je golem kameni umivaonik i lakiran stolić pretrpan crnim glinenim posudama ispunjenim aromatičnim uljima, koja su cijelu sobu obavijala toplim i pikantnim mirisom. U kutu se nalazila divovska garderoba od izrezbarena zada. Tanki zeleni zmajevi izrezbareni na ulazu u garderobu rugali su se Luce, kao da su znali nešto što ona nije.

A na podu u sredini prostorije ležao je mrtav muškarac.

Prije nego što je Luce mogla bolje pogledati, zaslijepilo ju je jarko svjetlo koje joj se približavalo. Bio je to sjaj koji je osjetila s druge strane navjestitelja.

»Kakva je to svjetlost?« pitala je Billa.

»To, hmmm... ti to možeš vidjeti?« Bili je zvučao iznenađeno. »To je tvoja duša. Još jedan način da prepoznaš svoje prošlo utjelovljenje kada tjelesno izgleda posve drukčije od tebe.« Zastao je. »Nisi to prije zamijetila?«

»Mislim da je ovo prvi put.«

»Ha«, rekao je Bill. »To je dobar znak. Napreduješ.«

Luce je odjednom osjetila težinu i iscrpljenost.

»Mislila sam da je to Daniel.«

Bill je zakašljao kao da je želio nešto reći, ali nije. Još jedan trenutak sjaj se zadržao, zatim se tako naglo ugasio da je mislila kako ga još može vidjeti, ali tada su se njezine oči naviknule.

»Što ćeš ti tu?« pitao je glas grubo.

Ondje, u sredini sobe, gdje se nalazila svjetlost stajala je vitka, ljupka sedamnaestogodišnja Kineskinja, odviše mlada i otmjena da bi stajala iznad mrtvoga tijela. Tamna kosa sezala joj je do struka, u suprotnosti s bijelom svilenom opravam koja je padala do poda. Premda je bila profinjena, nije se činilo kako bi prezala od svađe.

»Dakle, to si ti«, šapnuo je Bill Luce na uho. »Zoveš se Lu Xin i živiš na rubu glavnoga grada Yina. Nalazimo se na kraju dinastije Shang, negdje oko tisuću godina prije nove ere, u slučaju da želiš voditi bilješke.«

Lu Xin je vjerojatno mislila kako je Luce luda zato što je upala unutra u progorenoj životinjskoj koži s ogrlicom od kosti, kuštrave, raščupane i

zamršene kose. Koliko je prošlo otkad se pogledala u zrcalo? Ili se okupala? Osim toga razgovarala je s nevidljivim mitskim bićem.

A Lu Xin je bdjela nad mrtvim muškarcem i gledala Luce kao da želi reći ne miješaj se, pa je i sama djelovala pomalo suludo.

Ah, Bože. Luce nije primijetila nož od žada s drškom ukrašenim tirkizom i lokvicu krvi posred mramornog poda.

»Što da...« počela je govoriti Billu.

»Ti.« Glas Lu Xin bio je neobično snažan. »Pomogni mi sakriti tijelo.«

Kosa mrtvoga muškarca bila je sijeda na sljepoočnicama. Izgledao je kao da mu je oko šezdeset godina, vitak i mišićav ispod mnogo pomno ukrašenih oprava i izvezenih ogrtača.

»Ja... hmm, mislim da...«

»Čim doznaju da je car mrtav, i ti ćeš umrijeti.«

»Što?« pitala je Luce. »Ja?«

»Ja, ti i većina ljudi unutar zidina. Gdje će drugdje naći tisuću tijela koja će žrtvovati i pokopati s tiraninom?« Djevojka je obrisala obraze vitkim prstima ukrašenim prstenjem od zada. »Hoćeš li mi pomoći ili ne?«

Na djevojčin zahtjev Luce je prišla kako bi pomogla podići cara na noge. Lu Xin se pripremala kako bi ga uhvatila ispod pazuha.

»Car«, rekla je Luce, izgovorivši stare riječi iz vremena Shang kao da ih oduvijek zna. »Je li...?«

»Nije kako izgleda.« Lu Xin je stenjala pod težinom tijela. Car je bio teži nego što je izgledao. »Nisam ga ja ubila. Barem ne«, zastala je, »tjelesno. Bio je mrtav kada sam ušla u sobu«. Smrcnula je. »Probo je sebi srce. Običavala sam govoriti kako ga nema, ali barem me uvjerio u suprotno.«

Luce je pogledala muškarčevo lice. Jedno oko bilo je otvoreno. Usta su bila iskrivljena. Izgledao je kao da je svijet napustio u smrtnoj boli.

»Je li to bio tvoj otac?«

Tada su došle do velike garderobe od žada. Lu Xin otvorila je vrata kukom, ušla i spustila pola tijela unutra.

»Trebao mi je biti muž«, rekla je hladno. »I to užasan. Premda su preci odobrili naš brak, ja nisam. Ako volim romantiku, nemam zašto biti zahvalna na bogatim i moćnim starijim muškarcima.« Promatrala je Luce, koja je polako spustila careva stopala na pod garderobe. »Odakle dolaziš kada nisi čula za careve zaruke?« Lu Xin zamijetila je Luceinu odjeću Maja. Dohvatila je rub kratke smeđe suknje. »Jesu li te unajmili kako bi plesala na vjenčanju? Plesačica si? Klaun?«

»Ne baš.« Luce je osjetila kako se crveni dok je spuštala suknu niže na bedra. »Gledaj, ne možemo tijelo samo ostaviti tu. Netko će ga naći. Hoću reći, on je ipak car, zar ne ? Osim toga, posvuda ima krvi.«

Lu Xin je posegnula u ormar sa zmajevima i izvadila grimiznu svilenu odoru. Spustila se na koljena i otrgnula velik komad tkanine. Bio je to prekrasan komad odjeće načinjen od meke svile s crnim cvjetićima izvezenim oko vrata. Ali Lu Xin nije se premišljala, upotrijebila ga je kako bi njime obrisala pod. Uzela je i drugu, plavu odoru i bacila je Luce kako bi joj pomogla brisati.

»Dobro«, rekla je Luce. »Ali, što ćemo s nožem?« Pokazala je sjajni, brončani bodež koji je do drška bio natopljen carevom krvlju.

Munjevitom brzinom Lu Xin je sakrila nož u pregib svoje haljine. Pogledala je Luce kao da želi reći još nešto?

»Što je to tu?« Luce je pokazala prema nečemu što je izgledalo kao vrh malena kornjačina oklopa. Kada su pomaknule carevo tijelo, to mu je ispalo iz ruku.

Lu Xin je bila na koljenima. Bacila je krpu natopljenu krvlju i uzela oklop objema rukama.

»Proročanska kost«, rekla je tiho. »Nešto mnogo važnije od bilo kojeg cara.«

»Što je to?«

»Sadrži odgovore od Boga Iznad Nas.«

Luce se približila i kleknula kako bi vidjela predmet koji je ostavio takav dojam na djevojku. Proročanska kost nije bila ništa drugo nego kornjačevina, ali mala, uglačana i prastara. Kada se Luce nagnula bliže, vidjela je da je netko mekim potezima napisao nešto na glatku unutrašnjost oklopa:

Je li mi Lu Xin vjerna ili voli drugoga?

Lu Xin navrle su suze na oči. Bila je to pukotina na maski hladnokrvne hrabrosti koju je pokazala Luce.

»Pitao je pretke«, šapnula je i sklopila oči. »Sigurno su mu rekli za moju prijevaru. Ja... nisam se mogla obuzdati.«

Daniel. Zacijelo je govorila o Danielu. O tajnoj ljubavi koju je skrivala od cara. Ali, nije je uspjela dobro sakriti. Luce je suosjećala s Lu Xin. Svakim dijelićem duše razumjela je djevojčine osjećaje. Dijelile su ljubav koju im nijedan car nije mogao oduzeti, koju nitko nije mogao ugasiti. Bila je to ljubav moćnija od prirode.

Uzela je Lu Xin u snažan zagrljaj.

I osjetila kako se pod njome otvara pod.

Nije to namjeravala učiniti! U trbuhu je već osjećala grčenje, a njezino vidno polje nekontrolirano se mijenjalo. Vidjela je sebe izvana, izgledala je strano i divlje i očajnički se držala za svoje prošlo utjelovljenje. Zatim se soba prestala okretati i Luce je ostala sama, stežući proročansku kost u ruci. Gotovo je. Postala je Lu Xin.

»Nema me tri minute i ti si već u 3D-u?« rekao je Bili. Naglo se pojavio i smjesta naljutio. »Zar ne mogu popiti čaj od jasmina na miru i vratiti se da ne nađem svoju šticećenicu kako si kopa grob? Jesi li razmišljala o tome što će se dogoditi kad stražari pokucaju na vrata?«

Na velikim vratima od bambusa u glavnoj prostoriji odjednom se začulo snažno kucanje.

Luce je poskočila.

Bili je prekrizio ruke na prsima.

»Mi o vuku«, rekao je. Zatim je pretjerano i prodorno kriknuo: »Ah, Bille! Pomozi! Bille, što ću sada? Nisam se sjetila pitati te to prije nego što sam se dovela u vrlo glupu situaciju, Bille!«

Luce nije trebala pitati Billa ništa. U umu Lu Xin pomaljalo se spoznaja. Znala je kako taj dan neće obilježiti samo samoubojstvo lošega cara nego i nešto veće, mračnije i krvavije. Veliki sukob vojski. Tko je kucao na vrata? Bilo je to carsko vijeće, čekalo je da ga otprati u rat. Trebao je voditi postrojbe u borbu.

Ali, car je bio mrtav i uguran u garderobu.

A Luce se nalazila u tijelu Lu Xin, zarobljena u njegovim osobnim odajama. Ako je tu nadu...

»Care Shang.« Sobom je odjeknulo snažno kucanje. »Čekamo vašu zapovijed.«

Luce je vrlo mirno stajala, ukočena u svilenoj odori Lu Xin. Cara Shanga nije bilo. Samoubojstvom je ostavio dinastiju bez cara, hramove bez vrhovnog svećenika, a neposredno prije bitke za dinastiju, vojsku bez vojskovođe.

»To se zove loše tempirana smrt cara«, rekao je Bili.

»Što da učinim?«

Luce se okrenula, vratila u garderobu sa zmajevima i lecnula se kada je pogledala cara. Njegov vrat bio je savijen pod neprirodnim kutom, a krv na prsima sasušila se i postajala hrdavosmeđa. Dok je bio živ, Lu Xin je kralja mrzila. Luce je znala kako njezine suze nisu bile od tuge nego od straha što će se dogoditi s njezinom ljubavlju, Deom.

Do prije tri tjedna Lu Xin je živjela s obitelji na imanju na kojem su uzgajali proso na obali rijeke Huan. Jednog popodneva, dok je prolazio riječnom dolinom u sjajnoj kočiji, car je ugledao Lu Xin kako okopava usjeve. Zaključio je da mu se sviđa. Sljedećeg dana na njezina su vrata došla dva vojnika. Morala je napustiti obitelj i dom. Morala je napustiti Dea, naočitog mladog ribara iz susjednog sela.

Prije nego što ju je car pozvao k sebi, De je pokazao Lu Xin kako se lovi riba s dva kormorana koje je držao kao ljubimce. Oko vrata im je labavo vezao užu kako bi mogli uhvatiti u usta nekoliko riba, ali ne tako da ih progutaju. Dok je gledala kako De nježno vadi ribe iz dubokih ptičjih kljunova, Lu Xin se zaljubila. Ujutro mu je morala reći zbogom. Zauvijek.

Ili je tako mislila.

Prošlo je već devetnaest zalaska sunca otkad je Lu Xin posljednji put vidjela Dea, sedam otkad je dobila svitak s lošim vijestima. De i nekoliko mladića sa susjednih imanja prebjegli su pobunjeničkoj vojsci, a čim se to dogodilo, carevi su ljudi opljačkali selo tražeći bjegunce.

Car je mrtav, pripadnici dinastije Shang neće pokazati milost prema Lu Xin i ona nikada neće naći Dea i ponovo se sjediniti s Danielom.

Osim ako carsko vijeće ne dozna da je njihov car mrtav.

Garderoba je bio prepuna raznobojnih egzotičnih odora, ali jedan predmet privukao je njezin pogled. Bila je to golema obla kaciga. Bila je teška, načinjena uglavnom od debelih, međusobno čvrsto zašivenih kožnih vrpca. Na prednjoj strani nalazila se glatka brončana pločica u koju je pomno bio urezan zmaj koji riga vatru. Zmaj je bio carev horoskopski znak.

Bili je doletio do nje.

»Što to radiš s carevom kacigom?«

Luce je stavila kacigu na glavu i uvukla unutra crnu kosu. Zatim je otvorila drugu stranu garderobe, uzbuđena i uplašena zbog toga što je ondje našla.

»Isto što ću učiniti s carevim oklopom«, rekla je i skupila teške i glomazne stvari u naručje.

Odjenula je kožne hlače, čvrstu kožnu tuniku, neprobojne rukavice, kožne sandale koje su očito bile prevelike, ali nekako ih je morala iskorisiti i brončani prsni oklop načinjen od preklopljenih metalnih pločica. Crni zmaj koji riga vatru, koji se nalazio na kacigi, bio je izvezen i na tunici. Bilo je teško zamisliti da se netko može boriti pod težinom tolike odjeće, ali Lu Xin je znala da se car i nije borio. Samo je upravljao

bitkama sa sjedala u svojoj ratnoj kočiji.

»Nije vrijeme za prerusavanje!« Bili ju je bocnuo kandžom. »Ne možeš takva izaći.«

»Zašto ne? Pristaje mi. Gotovo.«

Podvrgnula je rub hlača tako da ih može čvrsto zavezati.

Pored umivaonika s vodom našla je primitivno zrcalo načinjeno od uglačana lima i uokvireno bambusom. U odrazu je lice Lu Xin skrivala debela brončana pločica na kacigi. Ispod kožnog oklopa tijelo je izgledalo krupno i snažno.

Luce je počela izlaziti iz garderobe i ulaziti u spavaću sobu.

»Čekaj!« viknuo je Bili. »Što ćeš reći, što je s carem?«

Luce se okrenula prema Billu i podignula tešku kožnu kacigu kako bi joj mogao vidjeti oči.

»Ja sam sada car.«

Bili je trepnuo i barem jednom nije pokušao odgovoriti.

Luce je prožela snaga. Prerusiti se u vrhovnog zapovjednika vojske bilo je upravo ono što bi učinila Lu Xin. Budući da je bio običan vojnik, De će se nalaziti na prvoj crti. A ona će ga naći.

Ponovo se čulo lupanje na vratima.

»Care Shang, vojska Zhoua napreduje. Molimo vašu nazočnost!«

»Mislím da vam se netko obraća, care Shang.« Billov se glas promijenio. Bio je dubok i grub i odjekivao je prostorijom tako silovito da se Luce lecnula, ali nije se okrenula kako bi ga pogledala. Pritisnula je tešku mjedenu kvaku i otvorila debela vrata od bambusa.

Tri muškarca u kitnjastim crveno-žutim ratnim odorama napeto su je pozdravili. Luce je odmah prepoznala tri careva najbliža savjetnika. Hu, sitnih zuba i kosih očiju sa žutim bjeloočnicama. Cui, najviši od njih, širokih pleća i široko postavljenih očiju. Huang je bio najmlađi i najljubazniji u vijeću.

»Car je već odjeven za rat«, rekao je Huang i podrugljivo pogledao praznu prostoriju iza Luce. »Car izgleda... drukčije.«

Luce se ukočila. Što reći? Nikada nije čula glas mrtvoga cara, a i inače je vrlo loše oponašala.

»Da.« Hu se složio s Huangom. »Car izgleda vrlo odmorno.«

Nakon duga uzdaha olakšanja Luce je ukočeno i pažljivo kimula kako joj kaciga ne bi pala s glave. Tri muškarca pokazala su caru, odnosno Luce, da krene mramornim hodnikom. Huang i Hu hodali su joj uz bok i tiho mrmrljali o lošem moralu vojske. Cui je hodao točno iza Luce, zbog

čega joj je bilo neugodno. Palača je bila beskrajna. Visoki stropovi sa zabatom koji su svjetlucali bijelo, jednaki kipovi od zada i oniksa na svakom koraku, jednaka zrcala uokvirena bambusom na svakom zidu. Kada su naposljetku prešli posljednji prag i izašli u sivo jutro, Luce je u daljini vidjela crvenu drvenu kočiju i koljena su je zamalo izdala.

Morala je naći Daniela iz toga života, ali bitka ju je užasavala.

Ispred kočije članovi carskog vijeća naklonili su se i poljubili joj rukavice. Bila je zahvalna na neprobojnim rukavicama, ali svejedno je brzo povukla ruke, bojeći se da će je stisak odati. Huang joj je dodao dugo koplje s drvenim drškom i zavinutom kukom desetak centimetara ispod vrha.

»Vaša helebarda, Veličanstvo.«

Teški predmet gotovo joj je ispao iz ruku.

»Odvest će vas da nadgledate prvu crtu«, rekao je. »Mi ćemo vas slijediti i naći se s vama kod konjice.«

Luce se okrenula prema kočiji. Bio je to zapravo drven podij ispod kojeg se nalazila duga osovina što je povezivala dva velika drvena kotača i koji su vukla dva nevjerojatno crna konja. Kočija je bila od sjajnog lakiranog crvenog drva i u njoj su mogla sjediti ili stajati tri čovjeka. Kožni krov i zastori mogli su se skinuti za vrijeme bitke, ali sada su visjeli i davali putnicima malo zaklona.

Luce se popela, razmaknuta zastore i sjela. Sjedalo je bilo pojastučeno tigrovim krznom. Uzde je uzeo kočijaš tankih brčića, a vojnik napola spuštenih vjeda s ratnom sjekirom popeo se pored njega. Čulo se puckanje biča i konji su potrčali galopom, a ona je osjetila kako se kotači ispod nje okreću.

Dok su prolazili pored visokih i jednostavnih vrata palače, sunce je kroz pukotine u magli obsjavalo golemo zeleno imanje na zapadu. Zemlja je bila prelijepa, ali Luce je bila odviše uplašena da bi u njoj uživala.

»Bille«, šapnula je. »Hoćeš li mi pomoći?«

Nije bilo odgovora.

»Bille?«

Provirila je kroz zastore, ali tako je privukla pozornost vojnika napola spuštenih vjeda koji je za vrijeme putovanja trebao biti carev tjelesni čuvar.

»Veličanstvo, molim vas, radi vaše sigurnosti, inzistiram.« Pokazao je Luce da se povuče.

Luce je zastenjala i naslonila se na pojastučeno sjedalo. Zacijelo su

stigli do kraja popločenih gradskih ulica, jer vožnja je postala nevjerojatno neugodna. Luce se tiskala uz sjedalo i činilo joj se kao da se nalazi na drvenom toboganu u lunaparku. Prstima je čvrsto stezala baršunasto meko tigrovo krzno.

Bili nije želio da to učini. Pušta li je da nauči lekciju tako što ga nema kada ga najviše treba?

Njezina koljena zaklecala su svaki put kad se kočija zatresla. Nije imala pojma kako će naći Dea. Ako joj carski stražari nisu dopuštali pogledati kroz zastore, kako će joj dopustiti približiti se prvoj crti?

Ali, tada:

Jednom davno, prije više tisuća godina njezino je prošlo utjelovljenje sjedilo u kočiji samo i prurušeno u mrtvoga cara. Luce bi to znala čak i da se nije ujedinila s prijašnjim tijelom, Lu Xin bi tu sada bila. I to bez pomoći čudnog i zlobnog gargojla. I još važnije, bez znanja koje je Luce stekla na svojem putovanju. U Chichen Itzi vidjela je Danielovu beskrajnu veličanstvenost. U Londonu je svjedočila i naposljetku shvatila svu ozbiljnost njegova prokletstva. Na Tibetu je vidjela želju da se ubije, a u Versaillesu ju je spasio groznoga života. Gledala je kako je kao začaran prespavao bol koji mu je zadala njezina smrt u Pruskoj. Vidjela je kako se u Helstonu zaljubio u nju premda je bila umišljena i nezrela. U Milanu je dodirnula ožiljke na njegovim krilima i osjetila koliko je toga mogao imati u raj, a svega se radi nje odrekao. Vidjela je patnju u njegovim očima kada ju je izgubio u Moskvi, jad koji se iznova i iznova ponavljao.

Luce mu je bila dužna naći izlaz iz prokletstva.

Kočija je naglo stala, a Luce je gotovo sletjela sa sjedala. Vani se čuo gromoglasan topot kopita, što je bilo čudno, zato što je careva kočija mirno stajala.

Još je netko bio vani.

Luce je čula zveket metala i dugo i bolno stenjanje. Kočija se snažno zatresla. Nešto teško palo je na tlo. Zveket se nastavio, kao i stenjanje, zatim se čuo još jedan prodoran krik i ponovo je nešto palo na tlo. Drhtavim rukama Luce je samo malo odmaknula kožne zastore i vidjela kako vojnik napola spuštenih vjeđa leži u lokvi krvi na tlu ispod nje.

Careva kočija bila je napadnuta iz zasjede. Jedan od pobunjenika naglo je razmaknuo zastore. Nepoznati vojnik podignuo je mač.

Luce se nije mogla obuzdati i vrisnula je.

Mač je zastao u zraku, zatim je Luce prožela nevjerojatna toplina i ispunila njezine žile, smirila živce i usporila otkucaje srca.

Borac u kočiji bio je De.

Kožna kaciga prekrivala je crnu kosu do ramena, ali prekrasno je otkrivala lice. Njegove ljubičaste oči isticale su se na čistoj maslinastoj koži. Istodobno je izgledao zbunjen i pun nade. Izvukao je mač, ali držao ga je kao da osjeća kako ne bi trebao udariti. Luce je brzo skinula kacigu s glave i bacila je na sjedalo.

Njezina tamna kosa rasula se, tamni uvojci pali su sve do brončanog prsnog oklopa. Suze su joj zamaglile pogled.

»Lu Xin?«

De ju je čvrsto obujmio. Njegov nos dodirnuo je njezin, naslonila je obraz na njegov, osjećajući sigurnost i toplinu. On kao da se nije mogao prestati smiješiti. Podignula je glavu i poljubila njegove lijepe usne. Gladno je odgovorio na poljubac, a Luce je upijala svaki prekrasni trenutak, osjećajući težinu njegova tijela na svojem i priželjkujući da između njih nema teških oklopa.

»Ti si posljednja koju sam očekivao sresti«, rekao je De tiho.

»Isto bih mogla reći za tebe«, rekla je. »Što ćeš ti tu?«

»Kada sam se pridružio pobunjenicima, zakleo sam se kako ću ubiti cara i vratiti te.«

»Car je... ah, ništa više nije važno«, šapnula je Luce, poljubila njegove obraze i vjede i čvrsto ga zagrlila oko vrata.

»Ništa nije važno«, rekao je De. »Samo da sam s tobom.«

Luce se sjetila njegova svjetlosnog sjaja u Chichen Itzi. Drugi životi, u vremenima i mjestima toliko dalekim od kuće, potvrdili su joj koliko ga je voljela. Veza među njima bila je neslomljiva, a to je bilo očito u načinu na koji su se gledali, kako su jedno drugome mogli čitati misli i kako su jedno drugome davali osjećaj cjeline.

Ali, kako je mogla zaboraviti prokletstvo zbog kojeg su cijelu vječnost patili? I potragu u kojoj je bila kako bi ga poništila? Predaleko je došla da bi zaboravila kako se na putu da doista bude s Danielom još uvijek nalaze prepreke.

Svaki život nečemu ju je naučio. I u tom životu zacijelo leži ključ. Da je samo znala što traži.

»Čuli smo da će car doći i voditi postrojbe dolje ispod nas«, rekao je De. »Pobunjenici su namjeravali napasti carsku konjicu iz zasjede.«

»Dolaze«, rekla je Luce i sjetila se Huangovih uputa. »Samo što nisu stigli.«

Daniel je kimnuo.

»A kada pobunjenici dođu, očekivat će od mene da se borim.«

Luce se lecnula. Već je dva puta bila s Danielom dok se pripremao za bitku i oba se dogodilo nešto što nipošto nije željela ponovo vidjeti.

»A što ću ja dok ti...«

»Neću se boriti, Lu Xin.«

»Što?«

»To nije naš rat. Nikada nije bio. Možemo otići i boriti se za druge ili možemo učiniti ono što smo uvijek činili i umjesto svega ostaloga odabrati jedno drugo. Razumiješ li što ti želim reći?«

»Da«, šapnula je. Lu Xin nije znala dublje značenje Deovih riječi, ali Luce je bila gotovo sigurna kako je razumjela da je Daniel voli, da ona voli njega i da su izabrali biti zajedno.

»Neće nas samo tako pustiti. Pobunjenici će me ubiti zbog dezertiranja.« Ponovo je stavio kacigu na njezinu glavu. »I ti ćeš se morati boriti za sebe.«

»Što?« šapnula je. »Ne mogu se boriti. Jedva mogu podići ovu stvar«, pokazala je prema helebaradi. »Ne mogu ni...«

»Da«, rekao je De, davši joj riječi vrlo duboko značenje. »Možeš.«

Kočija se ispunila svjetlošću. Luce je pomislila da je to onaj trenutak kada će se zapaliti, kada će Lu Xin umrijeti, a njezina duša biti protjerana u sjene.

Ali, to se nije dogodilo. Sjalo je iz Deovih prsa. Bio je to sjaj Danielove duše. Nije bio snažan ili blještav kakav je bio na žrtvi Maja, ali je jednako oduzimao dah. Podsjetio je Luce na sjaj njezine duše kada je prvi put vidjela Lu Xin. Možda je učila vidjeti svijet kakav je doista bio. Možda se napokon iluzija raspadala.

»Dobro«, rekla je i ugurala dugu kosu pod kacigu. »Hajdemo.«

Razmaknuli su zastore i stali na platformu kočije. Uz rub brežuljka, petnaestak metara ispred mjesta na kojem je careva kočija zaustavljena, na konjima je čekalo dvadesetak pobunjenika. Bili su odjeveni u jednostavnu seljačku odjeću, smeđe hlače i grube, prljave košulje. Njihovi štitovi imali su znak štakora, simbol vojske Zhoua. Svi su gledali Dea i čekali naredbe.

Iz doline pod njima začuo je topot stotine konja. Luce je shvatila da se dolje nalazi cijela vojska Shang, žedna krvi. Čula je kako pjevaju staru ratničku pjesmu koju je Lu Xin znala otkad je naučila govoriti.

A negdje iza njih, Luce je znala kako dolazi Huang i ostatak careve osobne vojske, misleći da će se tu naći s carem i zajedno nadgledati bitku.

Jahali su u krvoproliće i zasjedu, a Luce i Daniel morali su pobjeći prije nego što dođu.

»Slijedi me«, promrmljao je De. »Krenut ćemo prema brdima na zapadu i što dalje od bitke, koliko nas konji budu mogli nositi.«

Odriješio je jednoga konja iz kočije i doveo ga Luce. Konj je bio nevjerojatno lijep, crn kao ugljen s bijelom mrljom u obliku dijamanta na prsima. De je pomogao Luce da se popne u sedlo i podignuo ruke. U jednoj je imao carsku helebardu, a u drugoj samostrel. Luce nikada nije držala samostrel u ruci, a kamoli opalila iz njega, ali Lu Xin ga je jednom upotrijebila, kako bi otjerala risa od kolijevke u kojoj se nalazila njezina sestra. U Luceinoj ruci oružje je bilo teško, ali znala je da će ga moći upotrijebiti bude li trebalo.

De se nasmiješio njezinu izboru i zviždukom pozvao svojega konja. Dokaskala je prekrasna šarena kobila. Skočio je na njezina leđa.

»De! Što to činiš?« Zabrinuti glas pripadao je jednom od konjanika u nizu. »Trebao si ubiti cara. Ne staviti ga na našega konja!«

»Da! Ubij cara!« začuo se zbor ljutih glasova.

»Car je mrtav!« viknula je Luce i utišala vojnike.

Ženski glas koji se čuo ispod kacige izazvao je uzdahe zaprepaštenja. Ukočeno su stajali, nisu bili sigurni trebaju li podići oružje.

De je na konju prišao Luce. Uzeo je njezine ruke u svoje. Bile su toplije, snažnije i ulijevale su joj više sigurnosti nego bilo što ikada prije.

»Što god bilo, znaj da te volim. Naša ljubav znači mi sve.«

»I meni«, Luce je odvratila šapatom.

De je ispustio ratnički poklik i njihovi su konji vratolomnom brzinom pojurili. Kada se nagnula naprijed kako bi uhvatila uzde, samostrel joj je gotovo ispao iz ruke. Tada su pobunjenici počeli vikati.

»Izdajice!«

»Lu Xin!« Deov glas nadglasao je najprodorniji krik i najsnažniji topot konja. »Kreni!« visoko je podignuo ruku i pokazao prema brdima.

Njezin konj toliko je brzo trčao da joj je bilo teško vidjeti jasno oko sebe. Sve je proletjelo u jednom zastrašujućem fijuku. Skupina pobunjenika ostala je iza njih, a topot njihovih konja bio je snažan poput potresa bez kraja.

Sve dok se pobunjenik nije približio Danielu sa svojom helebardom, Luce je zaboravila na samostrel koji je držala u rukama. Tada ga je bez napora podignula i premda još uvijek nije bila sigurna kako ga upotrijebiti, znala je da će ubiti svakoga tko pokuša nauditi Danielu.

Sada.

Odapela je strijelu. Na njezino zaprepaštenje, strijela je ubila pobunjenika i srušila ga s konja. Pao je u oblak prašine. S užasnom je pogledala mrtvacu kako leži na tlu sa strijelom u prsima.

»Idi dalje!« viknuo je Daniel.

Teško je progutala i pustila konja da je vodi. Nešto se događalo. Počela se osjećati lakšom u sedlu, kao da je sila teže odjednom postala slabija i kao da ju je Deova vjera u nju vodila dalje.

Mogla je to učiniti. I pobjeći s njim. Stavila je još jednu strijelu u samostrel i opalila, zatim još jednom. Nije ciljala ni u koga, činila je to u samoobrani, ali toliko joj se vojnika približavalo da je brzo trošila strijele. Ostale su samo dvije.

»De!« kriknula je.

Gotovo je ispao iz sedla dok je uzimao sjekiru kako bi snažno udario vojnika vojske Shang. Deova krila nisu bila raširena, ali kao da su bila, zato što se doimao lakšim od zraka, i istodobno ubojito spretnim. Daniel je ubijao svoje neprijatelje tako brzo, da su njihove smrti bile trenutačne i gotovo posve bezbolne.

»De!« viknula je glasnije.

Na zvuk njezina glasa naglo je podignuo glavu. Luce se nagnula u sedlu kako bi mu pokazala gotovo prazan tobolac. Dobacio joj je sablju.

Uхватила ju je za držak. U ruci je ležala neobično prirodno. Tada se sjetila poduke iz mačevanja u Shorelineu. U prvoj je borbi uništila Lilit, pedantnu, okrutnu školsku kolegicu koja je mačevala cijeli život.

To je zacijelo mogla ponoviti.

Baš tada ratnik je skočio sa svojeg konja na njezina. Od iznenadne težine njezin konj je posrnuo, i Luce je kriknula, ali trenutak potom njegovo je grlo bilo prerezano, tijelo bačeno na tlo, a oštrica njezine sablje sjajila se od svježe krvi. Osjetila je kako joj se toplina širi u prsima. Cijelo joj je tijelo bridjelo. Podbola je konja i svom snagom pojurila naprijed, sve brže i brže dok...

Sve nije postalo bijelo.

Zatim je udarila u crnilo.

Koje se naposljetku pretvorilo u bljesak sjajnih boja.

Podignula je ruku kako bi zaustavila svjetlost, ali ona nije dolazila izvana. Njezin konj još je galopirao pod njom. Još je čvrsto stezala bodež i mahala lijevo-desno, sjekla grkljane i prsa. Neprijatelji su još uvijek padali pod njezine noge.

Ali Luce nekako nije bila posve ondje. Njezin mozak napadala je zbrka priviđenja. Neka od priviđenja zacijelo su pripadala Lu Xin, ali neka nikako nisu mogla pripadati Lu Xin.

Vidjela je kako Daniel lebdi iznad nje u jednostavnoj seljačkoj odjeći... ali trenutak potom bio je gol do pasa, plave kose... odjednom je imao vitešku kacigu i podignuo je vizir kako bi je poljubio... ali prije toga pretvorio se u sadašnjeg Daniela, onoga kojeg je ostavila u dvorištu roditeljskog doma u Thunderboltu i otišla u prošlost.

To je bio Daniel kojeg je cijelo vrijeme tražila, shvatila je. Za njime je posezala i njegovo je ime zvala, ali on se ponovo promijenio. I ponovo. Vidjela je toliko Daniela da ni sama nije to smatrala mogućim, a svaki je bio ljepši od prethodnog. Rastezali su se poput goleme harmonike, a svaki Daniel mijenjao se i iskrivljavao ovisno o nebu iznad njega. Oblik njegova nosa i jagodica, boja kože, oblik usana, sve se vrtložilo izvan fokusa i cijelo vrijeme mijenjalo. Sve se mijenjalo, osim njegovih očiju.

Njegove ljubičaste oči uvijek su bile iste. Proganjale su je i skrivale nešto strašno, nešto što nije razumjela. Nešto što nije željela razumjeti.

Strah?

U priviđenjima je užas u Danielovim očima bio toliko snažan, da je Luce željela odvratiti pogled od njihove ljepote. Čega bi se bojao netko toliko moćan poput Daniela?

Mogao je biti samo jedan razlog. Luceina smrt.

Proživjela je cijeli niz svojih smrti. Danielove oči jednako su izgledale svaki put trenutak prije nego što bi nestala u plamenu. Već je vidjela taj strah u njima. Mrzila ga je zato što je značio da je njihovo vrijeme završilo. Sada ga je vidjela na svakom njegovu licu. Strah je sijevao s mjesta i vremena koja su sezala u beskraj. Odjednom je znala da tu ima još nešto.

Nije se bojao za nju. Nije se bojao zato što je ulazila u tamu nove smrti. Nije se bojao da će joj to prouzročiti bol.

Daniel se bojao nje.

»Lu Xin!« kriknuo je s bojišta. Vidjela ga je mutno zbog priviđenja. Ali, jedino je on postajao jasniji, zato što je sve oko njega bilo je zapanjujuće bijelo. Kao i sve u njoj. Je li njegova ljubav bila ta koja je spaljivala? Je li njezina, a ne njegova strast bila ta koja ju je svaki put uništila?

»Ne!« njegova ruka posegnula je za njezinom. Ali, bilo je prekasno.

Boljela ju je glava. Nije željela otvoriti oči.

Bili se vratio, pod je bio hladan i Luce se nalazila u dobrodošlom procjepu tame. Negdje u pozadini prskao je vodopad i sipio po njezinim vrelin obrazima.

»Ipak si to dobro odradila«, rekao je.

»Zašto zvučiš toliko razočarano?« rekla je Luce. »Kako bi bilo da mi objasniš kamo si nestao?«

»Ne mogu.« Bili je uvukao debele usne kao da su zapečaćene.

»Zašto ne?«

»Osobne je prirode.«

»Je li zbog Daniela?« pitala je. »On te može vidjeti, zar ne? A iz nekog razloga ne želiš da zna kako mi pomažeš.«

Bili je frknuo.

»To što činim ne tiče se uvijek tebe, Luce. U svojem loncu kuham i druge stvari. Osim toga, odnedavno mi se čini kako si prilično samostalna. Možda je vrijeme da završimo s našim malim dogovorom i skinemo te pomoćne kotače. Zašto me dovraga uopće više trebaš?«

Luce je bila odviše umorna da bi mu povlađivala, ali i odviše zaprepaštena zbog onoga što je vidjela.

»Nema nade.«

Sav bijes izletio je iz Billa poput zraka iz balona.

»Kako to misliš?«

»Ne umirem zbog nečeg što je učinio Daniel. Nekada je to zbog nečega što se dogodi u meni. Možda je uzrok tome njegova ljubav, ali kriva sam ja. To je sigurno dio prokletstva, samo što nemam pojma što znači. Sve što znam jest da sam vidjela pogled u njegovim očima točno prije mojih smrti i uvijek je isti.«

Nagnuo je glavu.

»Zasad.«

»Više nego što ga usrećujem, nanosim mu bol«, rekla je. »Ako nije već odustao od mene, trebao bi. Ne smijem mu to više činiti.«

Spustila je glavu u ruke.

»Luce«, Bill je sjeo na njezino koljeno. Bio je neobično nježan, kao prvi put kad ga je srela. »Želiš završiti s tom šaradom? Radi Daniela?«

Luce je podignula pogled i obrisala oči.

»Misliš, kako to ne bi morao ponovo proživljavati? Postoji nešto što mogu učiniti?«

»Svaki put kada uđeš u tijelo prošlog utjelovljenja, postoji trenutak tik prije smrti kada se tvoja duša i dva tijela, sadašnje i prošlo,

razdvajaju. To traje smo djelić sekunde.«

Luce je žmirnula.

»Mislím da sam to osjetila. U trenutku kada shvatim da ću umrijeti, ali neposredno prije nego što doista umrem?«

»Točno. To je povezano s time kako su vaši životi slijepljeni jedan za drugi. U tome djeliću sekunde postoji način kako odlijepiti svoju prokletu dušu od tvojega sadašnjeg tijela. Kao da želiš izdupsti dušu van. To bi uništilo reinkarniranje, mučni dio tvojega prokletstva.«

»Ali, mislila sam kako sam već na kraju kruga utjelovljenja i da se više neću vratiti. Zbog krštenja. Zato što nikad nisam...«

»To nije važno. Još uvijek moraš zatvoriti krug. Čim se vratiš u sadašnjost, smrt će te moći zadesiti svakog trenutka i to zbog...«

»Moje ljubavi prema Danielu.«

»Da. Tako nešto«, rekao je Bili. »Hm. To jest, ako ne prekineš vezu sa svojom prošlošću.«

»Dakle, ako se odlijepim od prošle sebe, ona će umrijeti kao i uvijek...«

»A ti ćeš svejedno izaći iz toga tijela kao i prije, samo što ćeš morati ostaviti iza sebe i svoju dušu da umre. A tijelo u koje ćeš se vratiti«, prstom je upro u njezino rame, »ovo, bit će oslobođeno prokletstva koje visi nad tobom od početka vremena.«

»Nema više umiranja?«

»Ne, osim ako ne skočiš sa zgrade ili uđeš u auto s ubojicom ili popiješ previše tableta za spavanje, ili...«

»Shvaćam«, prekinula ga je. »Ali, ako me Daniel poljubi«, s naporom je održavala mirnoću glasa, »ja ću... ili...«

»Daniel neće ništa učiniti.« Bili je odlučno zurio u nju. »Više te neće privlačiti. Nastavit ćeš dalje. Vjerojatno ćeš se udati za neku svoju dosadnu ljubav i imati desetero djece.«

»Ne.«

»Daniel i ti oslobodit ćete se prokletstva koje toliko prezirete. Bit ćeš slobodna. Čuješ li to ? Možeš nastaviti dalje i biti sretna. Zar ne želiš da Daniel bude sretan?«

»Ali, Daniel i ja...«

»Od Daniela i tebe neće biti ništa. To je okrutna stvarnost. Razmisli malo, nećeš mu više nanositi bol. Odrasti, Luce. Život je više od pubertetskih strasti.«

Luce je zinula, ali nije željela čuti kako se njezina glas slama. Nije mogla zamisliti život bez Daniela. Ali, nije mogla ni zamisliti da se vrati u

sadašnji život, pokuša biti s Danielom i to je ubije zauvijek. Toliko se trudila naći način da prekine prokletstvo, ali odgovor joj je još uvijek izmicao. Možda je to bio način. Tada joj je zvučalo grozno, ali ako se vrati u svoj život i ne upozna Daniela, neće joj nedostajati. I ona neće nedostajati njemu. Možda je tako bolje. Za oboje.

Ali, ne. Bili su kozmički par. Daniel je donio u njezin život puno više od svoje ljubavi. Arriane, Rolanda i Gabbe. Čak i Cama. Svi oni pomogli su joj da shvati što želi, što ne želi i kako se za to izboriti. Odrasla je i postala bolja osoba. Da nije bilo Daniela ne bi otišla u Shoreline i našla prave prijatelje, Shelby i Milesa. Bi li uopće išla u Mač i križ? Gdje bi zaboga bila? Tko bi bila?

Može li barem jedan dan biti sretna bez njega? Zaljubiti se u drugoga? Nije mogla ni podnijeti takvu pomisao. Život bez Daniela činio joj se bezbojnim i okrutnim, osim jedne svijetle točke kojoj se Luce neprestano vraćala.

Što ako mu nikada više ne nanese bol?

»Recimo da želim razmisliti o tome«, prošaptala je Luce s mukom. »Samo razmisliti. Kako to uopće funkcionira?«

Bili je posegnuo iza sebe i iz tankog crnog remena na leđima polako izvadio nešto dugo i srebrno. Nikada to prije nije zamijetila. Držao je srebrnu strijelu tupa, ravna vrha, koju je odmah prepoznala.

Zatim se nasmiješio.

»Jesi li ikada vidjela zvjezdanu strijelu?«

Osamnaesto poglavlje

POGREŠNE UPUTE

JERUZALEM, IZRAEL, 27. NIŠANA 2760.

»Dakle, ipak nisi tako loš momak?« rekla je Shelby Danielu.

Sjedili su pored bujnog korita stare rijeke Jeruzalem i gledali prema obzoru gdje su se dva pala anđela razdvojila. Slabašan dašak zlatnog svjetla nalazio se na nebu gdje je bio Cam, a zrak je počinjao vonjati na trula jaja.

»Naravno da nisam.« Daniel je uronio ruku u hladnu vodu. Njegova krila i duša još su bili vrela od gledanja kako Cam donosi odluku. Kako je to za njega bilo jednostavno! Kako lako i brzo.

Sve zbog slomljenog srca.

»Samo hoću reći da je Luce bila očajna kada je doznala za primirje između tebe i Cama. Nikome od nas to nije bilo jasno.« Shelby je pogledala Milesa kao da želi potvrdu svojih riječi. »Možemo li?«

»Mislili smo kako skrivaš nešto od nje.« Miles je skinuo šiltericu i protrljao čelo. »Sve što znamo o Camu jest da je čisto zlo.«

Shelby je savila prste kao kandže.

»Hsss! Grrr! I tako dalje.«

»Samo nekoliko duša nalazi se posve na jednoj ili drugoj strani«, rekao je Daniel. »U raj, u paklu ili na zemlji.« Okrenuo se i pogledao visoko u nebo na istoku tražeći trag srebra koje je Dani trebao ostaviti iza sebe kada je raširio krila i odletio. Nije bilo ničega.

»Oprosti«, rekla je Shelby, »ali tako je neobično smatrati vas braćom.«

»Nekada smo svi bili obitelj.«

»Da, ali davno, davno prije.«

»Samo zato što je tako bilo prije više tisuća godina, ne znači da će ostati zauvijek.« Daniel je odmahnuo glavom. »Sve se mijenja. Bio sam s Camom u praskozorju vremena, a vidjet ću ga i na kraju svijeta.«

Shelby je podignula obrve u nevjerici.

»Misliš da će se Cam vratiti? Mislim, na svijetlu stranu?«

Daniel je počeo ustajati.

»Ništa ne ostaje isto zauvijek.«

»Što je s tvojom ljubavlju prema Luce?« pitao je Miles.

Od toga se Daniel smrznuo.

»I to se mijenja. Nakon ovoga iskustva i ona će se promijeniti. Samo se nadam...«

Spustio je pogled na Milesa, koji je još uvijek sjedio na obali i shvatio da ga ne mrzi. Na svoj nepromišljen i idiotski način nefil je pokušavao pomoći. Prvi put Daniel je mogao iskreno reći kako mu pomoć više nije potrebna. Cijelo je vrijeme od prošlih Daniela dobivao svu pomoć koju je trebao. Sada je konačno bio spreman dostići Luce.

Zašto je još uvijek tu stajao?

»Vrijeme je da se vas dvoje vratite kući«, rekao je i pomogao prvo Shelby, zatim Milesu da ustanu.

»Ne«, rekla je Shelby i i posegnula za Milesom, koji joj je stisnuo ruku. »Dogovorili smo se. Nećemo se vratiti dok ne budemo znali kako je...«

»Neće dugo trajati«, rekao je Daniel. »Mislim da znam gdje ću je naći, a to nije mjesto kamo vi možete doći.«

»Dođi, Shel.«

Miles je već odljepljivao sjenu maslinova drveta pored obale rijeke. U njegovim se rukama stisnula, vrtložila i na trenutak se činila nezgrapnom, poput lončarske gline kada se čini da će ispasti s kola. Lagano je otvorio navjestitelja i pokazao Shelby da ude prva.

»Ide ti sve bolje.« Daniel je privukao svojega navjestitelja, kojega je prizvao iz sjene svojega tijela. Drhtao je pred njim.

Nefili nisu tu bili u svojoj prošlosti, pa će morati skakati iz navjestitelja u navjestitelja kako bi se vratili u svoje vrijeme. Bit će teško, Daniel im nije zavidio na toliko putovanja, ali im je zavidio što se vraćaju kući.

»Daniele«, Shelby je provirila iz navjestitelja. Njezino tijelo kroz sjenu joj je izgledalo mutno i izobličeno. »Sretno!«

Mahnula je, mahnuo je i Miles, zatim su ušli u sjenu. Sjena se za njima zatvorila, pretvorila u točkicu i potom nestala.

Daniel to nije vidio. Već je otišao.

Štipao ga je hladan vjetar.

Ušao je u sjenu i putovao brže nego ikad prije kako bi se vratio u mjesto i vrijeme u koje je mislio kako se nikada neće vratiti.

»Hej«, viknuo je glas. Bio je hrapav i neugodan i kao da je dolazio iz Danielove neposredne blizine. »Uspori malo, hoćeš li?«

Daniel se lecnuo.

»Tko si?« viknuo je u neproničnu tamu. »Pokaži se.«

Kada se pred njim nije pojavilo ništa, Daniel je raširio bijela krila koja su se mreškala na vjetru ne bi li izazvao uljeza u navjestitelju, ali i

kako bi ga usporio. Osvijetlila su navjestitelja svojim sjajem i Daniel je osjetio kako se napetost u njemu malo smanjila. Posve raširena krila bila su široka koliko i tunel. Uski vrhovi bili su najosjetljiviji na dodir. Kada su dodirnuli vlažne zidove navjestitelja Daniel je osjetio nelagodu zbog zatvorena prostora.

Iz tame pred njim polako se pomaljao lik.

Prvo, krila, mala i tanka poput paučine. Zatim tijelo, toliko skriveno u sjeni da je Daniel jedva vidio malog blijedog anđela koji je s njime dijelio navjestitelja. Daniel ga nije poznao. Crte anđelova lica bile su nježne i naizgled nedužne, kao u djeteta. U malome tunelu, od vjetra koji su Danielova krila stvarala svaki put kad su zamahnula, plava je kosa lepršala preko srebrnih očiju. Izgledao je toliko mlado, ali naravno, bio je star koliko i drugi.

»Tko si?« pitao je Daniel ponovo. »Kako si ušao? Jesi li jedan od mjerodavnih?«

»Da.« Unatoč nedužnom dječjem izgledu, anđelov je glas bio vrlo dubok. Na trenutak je posegnuo iza sebe i Daniel je pomislio kako možda ondje nešto skriva, zamku kakvu su koristili takvi poput njega, ali anđeo se okrenuo kako bi otkrio ožiljak na zatiljku. Sedam zlatnih točkica, znak mjerodavnih. »Jedan sam od mjerodavnih.« Njegov duboki glas bio je grub i nerazgovijetan. »Želio bih razgovarati s tobom.«

Daniel je škrgutao zubima. Mjerodavni su zacijelo znali kako Daniel nema poštovanja prema njima i njihovoj dužnosti da zabadaju nos. Ali, nije bilo važno koliko je prezirao njihovo umišljeno ponašanje i to što su uvijek pokušavali nagovoriti pale anđele da izaberu jednu stranu, morao je poštovati njihove zahtjeve. Nešto u svemu tome bilo je čudno, ali kako bi itko osim mjerodavnoga našao način da uđe u njegova navjestitelja?

»Žurim se.«

Anđeo je kimnuo, kao da je to već znao.

»Tražiš Lucindu?«

»Da«, izlanuo je Daniel. »Nije... nije mi potrebna pomoć.«

»Jest«, kimnuo je anđeo. »Promašio si izlaz«, pokazao je dolje, prema mjestu u okomitu tunelu odakle je Daniel došao. »Ondje.«

»Ne.«

»Da.« Anđeo se nasmiješio i otkrio red sitnih, oštih zuba. »Mi čekamo i promatramo. Gledamo tko putuje navjestiteljima i kamo ide.«

»Nisam znao da je takvo ndgledanje u ovlasti mjerodavnih.«

»Mnogo toga ne znaš. Jedan od nadziratelja uhvatio je trag njezina

prolaska. Već je odavno na putu ovamo. Moraš za njom.«

Daniel se ukočio. Mjerodavni su bili jedini anđeli kojima je bilo dano vidjeti u navjestitelje. Bilo je moguće da je netko od mjerodavnih vidio kamo Luce putuje.

»Zašto bi mi želio pomoći da je pronađem?«

»Ah, Daniele«, namrštitio se anđeo. »Lucinda je dio tvoje sudbine. Želim da je nađeš. Želimo da se ponašaš u skladu sa svojom pravom prirodom...«

»I da stanem na stranu raja«, zarežao je Daniel.

»Korak po korak.« Anđeo je skupio krila i bacio se u tunel. »Ako je želiš naći«, grmio je njegov duboki glas, »tu sam kako bih ti pokazao put. Znam gdje se nalaze poveznice. Mogu otvoriti vrata između tkiva prošlosti.« Zatim, jedva čujno: »Bez obaveza.«

Daniel je bio izgubljen. Još od rata u raj u mjerodavni su za njega bili samo smetnja, ali barem su njihovi motivi bili jasni. Željeli su da se Daniel pridruži raj u. To je bilo to. Pretpostavljao je kako im je odgovaralo odvesti ga do Luce ako u tome uspiju.

Možda je anđeo imao pravo. Korak po korak. Danielu je bilo stalo samo do Luce.

Skupio je krila poput drugoga anđela i osjetio kako se njegovo tijelo kreće kroz tamu. Kada je sustigao anđela, stao je. Anđeo je pokazao.

»Lucinda je tuda prošla.«

Put u sjeni bio je uzak i stajao je okomito na stazu na kojoj se Daniel nalazio. Nije se činio boljim ili lošijim od onoga kojim je Daniel išao.

»Ako uspije«, rekao je, »bit ću ti dužnik. Ako ne, naći ću te.«

Anđeo nije rekao ništa.

I tako je Daniel skočio prije nego što je pogledao i osjetio kako vjetar vlažno liže njegova krila i kako ponovo pronalazi struju koja ga je ubrzavala, a odnekud daleko iza njega dopirao je jedva čujan smijeh.

Devetnaesto poglavlje

SMRINA MUKA

MEMFIS, EGIPAT, PERETILI VRIJEME SJETVE (JESEN, OTPRILIKE 3100. G. PR.N.E.)

»Ti, ondje«, glas je zaurao kada je Luce prešla prag navjestitelja. »Želim vino. Na pladnju. Dovedi i moje pse. Ne, lavove. Ne, oboje.«

Izašla je iz navjestitelja i našla se u golemoj bijeloj prostoriji s alabastrenim zidovima i debelim stupovima što su podupirali visok strop. U zraku se osjećao dašak pečenja. U prostoriji nije bilo ničega osim visokog podija na suprotnom kraju, presvučenog antilopinim krznom. Na njemu se nalazilo golemo prijestolje od mramora presvučeno smaragdnozelenim jastucima, a naslon je ukrašavao grb načinjen od dviju prekriženih slonovih kljova.

Muškarac na prijestolju, očiju obrubljenih crnom olovkom, golih mišićavih prsa, zlatnih zuba, s prstenjem na rukama i kulom kose crne poput ebanovine, obraćao se njoj. Okrenuo se od pisara tankih usana u plavoj halji, koji je držao svitak od papirusa i sada su oba muškarca zurila u Luce.

Ona je pročistila grlo.

»Da, faraone«, psikao joj je Bili na uho. »Samo reci da, faraone.«

»Da, faraone!« viknula je Luce kroz beskrajno veliku dvoranu.

»Dobro«, rekao je Bili. »Sada bježi!«

Pognuvši se i pohitavši unatrag kroz sjenovit dovratik, Luce se našla u unutrašnjem dvorištu s mirnim jezerom u sredini. Zrak je bio prohladan, ali sunce je bilo jako, palilo je lotose koji su poredani u cvjetne lonce obrubljivali prilaz. Dvorište je bilo golemo, ali Bili i Luce imali su ga sablasno samo za sebe.

»Nešto je čudno u vezi s ovim mjestom, zar ne?« Luce je ostala blizu zidinama. »Faraona nije nimalo začudilo što sam se samo tako pojavila.«

»Odviše je važan da bi se zamario zamjećivanjem ljudi. Krajičkom oka vidio je gibanje i zaključio kako je ondje netko kome može zapovijedati. To je sve. To objašnjava zašto ga nije začudilo to što si još uvijek u kineskoj odjeći kakva će se nositi tek za dvije tisuće godina«, rekao je Bili i pucnuo kamenim prstima. Pokazao je prema sjenovitoj udubini u zidu u kutu dvorišta. »Ostani još malo tu, vratit ću se, donijet ću nešto modernije.«

Prije nego što je Luce mogla skinuti nezgrapni oklop cara Shanga,

Bili se vratio s jednostavnom egipatskom bijelom haljinom. Pomogao joj je svući kožnu opremu i odjenuti haljinu preko glave. Prekrivala je jedno rame, vezala se oko struka i sužavala u suknju koja je završavala desetak centimetara iznad gležanja.

»Da nisi što zaboravila?« rekao je Bili neobično gorljivo.

»Ah«, Luce je posegnula prema oklopu cara Shanga i izvadila zvjezdanu strijelu tupa vrha koju je bila spremila unutra. Kada ju je izvadila, činila joj se mnogo težom nego prije.

»Ne diraj vršak!« rekao je Bili brzo, zamotao vrh u tkaninu i svezao je. »Ne još.«

»Mislila sam da može nauditi samo anđelima.« Nagnula je glavu i sjetila se bitke protiv izopćenika, kako je strijela dodirnula Callienu ruku, a nije na njoj ostavila ni ogrebotinu i kako joj je Daniel rekao da ostane izvan njezina domašaja.

»Tko god ti je to rekao, nije ti rekao cijelu istinu«, rekao je Bili. »Djeluje samo na besmrtnike. Imaš dio u sebi koji je besmrtan, a to je tvoj prokleti dio, tvoja duša. To je dio koji ćemo ovdje uništiti, sjećaš se? Tako da tvoj smrtni dio, Lucinda Price, može nastaviti s normalnim životom.«

»Možda ću uništiti svoju dušu«, rekla je Luce i sakrila zvjezdanu strijelu ispod nove haljine. Čak i kroz grubo platno bila je vrela na dodir. »Još uvijek nisam odlučila...«

»Mislio sam da smo se dogovorili«, rekao je Bili i progutao. »Zvjezdane strijele vrlo su skupocjene. Ne bih ti je dao da nisi...«

»Idemo naći Laylu.«

Nije samo sablasna tišina u palači bila neugodna, nešto između Luce i Billa činilo se čudnim. Otkad joj je dao srebrnu strijelu, među njima je vladala napetost. Bili je duboko i hrapavo udahnuo.

»Dobro. U drevnom smo Egiptu. U ranom dinastičkom razdoblju u glavnom gradu, Memfisu. U prilično davnoj prošlosti, oko pet tisuća godina prije nego što je Luce Price uljepšavala svijet svojom veličanstvenom prisutnošću.«

Luce je okrenula očima.

»Gdje se nalazi moje prošlo utjelovljenje?«

»Zašto se uopće trudim s lekcijama iz povijesti?« pitao je Bili zamišljenu publiku. »Sve što ona želi znati jest gdje je njezino prošlo utjelovljenje. Tako sebično i odvratno!«

Luce je prekrižila ruke na prsima.

»Da si ti na mojem mjestu i želiš uništiti svoju dušu, sigurno bi to

želio što prije obaviti, prije nego što dobiješ priliku promijeniti mišljenje.«

»Dakle, odlučila si?« Bili je zvučao malo zadihano. »Ma daj, Luce. To nam je posljednji zajednički nastup. Mislio sam kako ćeš željeti doznati pojedinosti. Za stara dobra vremena? Tvoj život ovdje bio je jedan od najromantičnijih.« Čučnuo je na njezino rame, bio je raspoložen za pripovijedanje. »Robinja si i zoveš se Layla. Zaštićena si i osamljena i nikada nisi bila izvan zidina palače. Sve dok se jednoga dana nije pojavio nov i naočit zapovjednik. Pogodi tko je to.«

Bili je lebdio pored njezina ramena dok je spremala oklop u udubinu i polako hodala uz jezerce.

»Ti i neodoljivi Donkor, ali zovimo ga samo Don, zaljubili ste se. Sve je ružičasto, osim okrutne stvarnosti. Don je zaručen s faraonovom podlom kćeri, Auset. Zar nije dramatično?«

Luce je uzdahnula. Uvijek je nešto bilo zamršeno. Još jedan razlog da završi s time. Daniel ne bi trebao biti zarobljen u zemaljskom tijelu i biti dio nepotrebne smrtne drame samo kako bi bio s Luce. To nije bilo pošteno prema njemu. Daniel je već dovoljno dugo patio. Možda će doista završiti s time. Naći će Laylu i ujediniti se s njezinim tijelom. Zatim će joj Bili reći kako ubiti svoju prokletu dušu i Danielu vratiti slobodu.

Hodala je po izduženom dvorištu i razmišljala. Kada je počela šetati uz jezerce, osjetila je prste na zapešću.

»Uхватила sam te!« Djevojka koja je uhvatila Luce za ruku bila je vitka i mišićava, zavodničkih markantnih crta ispod debelih slojeva šminke. U ušima je imala barem desetak okruglih zlatnih naušnica, a na vratu joj je visio zlatan privjesak, ukrašen s pola kilograma dragulja.

Bila je to faraonova kćer.

»Ja... ja«, zaustila je Luce.

»Da nisi rekla ni riječ!« viknula je Auset. »Zvuk tvojeg glasa grebe mi bubnjiće. Straža!«

Pojavio se golem muškarac. Imao je dug konjski rep, a njegove mišice bile su deblje od Luceinih nogu. Nosio je dugo drveno koplje na čijem se vrhu nalazila oštra bakrena oštrica.

»Uhiti je«, rekla je Auset.

»Da, Visosti«, zalajao je stražar. »Po kojoj osnovi, Vaša Visosti?«

Pitanje je razjeralo faraonovu kćer.

»Zbog krađe. Mojih osobnih stvari.«

»Zatvorit ću je dok vijeće ne odluči.«

»To smo već jednom učinili«, rekla je Auset. »A ona je još uvijek tu,

izvukla se iz okova poput zmije. Moramo je zatvoriti nekamo odakle nikada neće pobjeći.«

»Odredit ću neprestan nadzor...«

»Ne, to neće biti dovoljno.« Tamni oblak prešao je preko Ausetina lica. »Ovu djevojku ne želim više nikada vidjeti. Baci je u grobnicu mojeg djeda.«

»Ali, Vaša Visosti, nikome osim vrhovnom svećeniku nije dopušteno...«

»Baš tako, Kafele«, rekla je Auset i nasmiješila se. »Baci je niz ulazne stube i zaključaj vrata za sobom. Večeras, kad vrhovni svećenik otide onamo obaviti obred pečaćenja grobnice, otkrit će pljačkašicu i dolično je kazniti.« Približila se Luce i podsmjehnula joj se. »Vidjet ćeš što se događa onima koji pokušaju potkradati kraljevsku obitelj.«

Don. Željela je reći kako je Layla pokušala ukrasti Dona.

Luce nije marila hoće li je zaključati i baciti ključ ako prije toga uspije zalijepiti svoj život za Laylin. Kako će u suprotnom moći osloboditi Daniela? Bili je letio okolo, tapkao prstom po kamenim usnama i smišljao plan.

Iz torbe koju je nosio oko struka stražar je izvadio okove i pričvrstio željezne lance oko Luceinih zapešća.

»Pobrinut ću se za to«, rekao je Kafele i potegnuo Luce za lanac.

»Bille!« šapnula je Luce. »Moraš mi pomoći!«

»Nešto ćemo smisliti«, šaptao je Bili dok je stražar vukao Luce preko dvorišta. Skrenuli su u mračan hodnik u kojem se nalazio divovski kip Auset na kojem je prikazana namrgođena, ali lijepa.

Kada se Kafele okrenuo kako bi ispod oka pogledao Luce koja je razgovarala sama sa sobom, njegova duga crna kosa fijuknula je preko njegova lica i Luce je sinulo. Nije se tome nadao. S naporom je podignula ruke u okovima, snažno ga povukla za kosu i zabila nokte u njegovo tjeme. Zacvilio je i posrnuo naprijed dok mu je velika ogrebotina na tjemenu krvarila. Tada ga je Luce laktom udarila u trbuh.

Zastenjao je i presamitio se. Koplje mu je ispalo iz ruku.

»Možeš li mi skinuti okove?« psikala je Billu.

Gargojl je podignuo i spustio obrve. Kratka crna strijela zabila se u okove i oni su uz šištanje nestali. Luceina koža bila je vruća na mjestu gdje su stajali, ali bila je slobodna.

»Ha«, rekla je i brzim pogledom pregledala gola zapešća. Zgrabila je koplje s tla. Okrenula se kako bi zabila oštricu Kafeleu u grkljan.

»Korak sam ispred tebe, Luce«, viknuo je Bili. Kada se okrenula, Kafele je ležao na leđima, a njegova zapešća bila su okovima pričvršćena za kameni gležanj Ausetina kipa. Bili je otresao prašinu s ruku. »Timski rad.« Pogledao je stražara blijeda lica. »Bolje da požurimo. Ubrzo će mu se vratiti glas. Pođi sa mnom.«

Bili je poveo Luce kroz mračan hodnik, uz kratko stubište od pješčenjaka i kroz još jedan hodnik osvjetljen malim kositrenim svjetiljkama i obrubljen glinenim kipovima sokola i nilskih konja. Dva su stražara skrenula u hodnik, ali prije nego što su je mogli vidjeti Bili ju je gurnuo kroz dovratok prekriven slamnatim zastorom.

Našla se u spavaćoj sobi. Kamene stupovi bili su izrezbareni tako da nalikuju na trsku papirusa, a uzdizali su se do niska stropa. Drvena nosiljka s intarzijama od ebanovine nalazila se pored otvorena prozora nasuprot uskom krevetu od rezbarena drva, oslikanom s toliko zlatnih listova da je sjajio.

»Što ću sad?« Luce se naslonila na zid za slučaj da netko tko bude prolazio proviri unutra. »Gdje se nalazimo?«

»Ovo su zapovjednikove odaje.«

Prije nego što je Luce mogla shvatiti kako Bili misli na Daniela, žena je razmaknula zastor od rogoza i ušla u sobu.

Luce je zadrhtala.

Layla je bila u bijeloj haljini jednako uskoj kao što je bila Luceina. Njezina kosa bila je gusta, ravna i sjajna. Iza uha je zataknila bijeli božur. S osjećajem težine i tuge Luce je promatrala kako Layla nečujno prilazi drvenom toaletnom stoliću i iz spremnika koji je nosila na crnom pladnju od smole ulijeva u svjetiljke novo ulje. To je posljednji život koji će Luce posjetiti, tijelo u kojem će se rasti s dušom, kako bi sve moglo završiti.

Kada se Layla vratila napuniti svjetiljke pored kreveta, vidjela je Luce.

»Dobar dan«, rekla je tihim promuklim glasom. »Tražite nekoga?« Crnilo kojim je obrubila oči izgledalo je mnogo prirodnije od Ausetine šminke.

»Da, tražim«, Luce nije gubila vrijeme. Baš kada je ispružila ruku kako bi uhvatila djevojku za zapešće, Layla je pogledala u dovratok iza nje i njezino se lice ukočilo od zaprepaštenja. »Tko je to?«

Luce se okrenula. Vidjela je samo Billa. Razrogačio je oči.

»Možeš ga«, zurila je u Laylu, »možeš ga vidjeti?«

»Ne!«, rekao je Bili. »Misli na nekoga koga je čula kako trči kroz hodnik. Bolje da požuriš, Luce.«

Luce se okrenula oko sebe, uhvatila toplu ruku svojeg prošlog utjelovljenja i gurnula spremnik s uljem na tlo. Layla je zaprepašteno uzdahnula i pokušala istrgnuti ruku, ali tada se dogodilo.

Osjećaj kao da se u Luceinu trbuhu otvorila rupa bez dna, postao joj je poznat. Soba se okretala, a jedino što je ostalo u fokusu bila je djevojka koja je stajala ispred nje. Njezina kosa crna poput ugljena, oči sa zlatnim mrljama, obrazi rumeni od ljubavnog žara. Luce je trepnula, bilo joj je mutno pred očima, zatim je trepnula Layla, a s druge strane vjeđa...

Tlo se smirilo. Luce je pogledala ruke. Bile su to Layline ruke. Drhtale su.

Bili je nestao. Ali, imao je pravo. U hodniku su se čuli koraci.

Sagnula se podići spremnik i okrenula je leđa vratima kako bi ulila ulje u svjetiljku. Bolje da je onaj tko prolazi vidi kako radi svoj posao, a ne nešto drugo. Koraci iza nje zaustavili su se. Osjetila je kako vrhovi toplih prstiju prelaze preko njezinih ruku i kako se na njezina leđa naslanjaju snažna prsa. Daniel. Osjetila je njegov žar prije nego što se okrenula. Sklopila je oči. Obujmio ju je oko struka i klizio toplim usnama po njezinu vratu, zastavši tik ispod uha.

»Našao sam te«, šapnuo je.

Polako se okrenula u njegovu naručju. Pogled na njega oduzeo joj je dah. Naravno, još uvijek je to bio njezin Daniel, ali njegova koža bila je boje vruće čokolade, a valovita crna kosa vrlo kratko ošišana. Bio je samo u kratkoj lanenoj suknji i kožnim sandalama, a oko vrata je imao srebrnu ogrlicu. Duboko usađenim ljubičastim očima sretno je prelazio po njoj.

On i Layla bili su vrlo zaljubljeni.

Naslonila je obraz na njegova prsa i brojila udare njegova srca. Hoće li to biti posljednji put kako to čini, posljednji put da je drži na svojem srcu?

Spremala se učiniti pravu stvar, ono što je dobro za Daniela. Ali pomisao na to još uvijek ju je boljela. Voljela ga je! Ako ju je to putovanje išemu naučilo, bilo je to koliko je doista voljela Daniela Grigorija. Nije se činilo pravednim što tu odluku mora donijeti.

Ali, tu je bila.

U starom Egiptu.

S Danielom. Posljednji put. Spremala se osloboditi ga. Njezine oči zamaglile su se od suza dok ga je ljubila u sredinu tjemena, u razdjeljak.

»Nisam bio siguran hoćemo li imati priliku oprostiti se«, rekao je. »Popodne odlazim u rat u Nubiju.« Kada je Luce podignula glavu, Daniel je uzeo njezine vlažne obraze u ruke. »Vratit ću se prije sjetve. Molim te, nemoj plakati. Za tili čas opet ćeš se noću šuljati u moju spavaću sobu s pladnjevima punim mogranja, baš kao i uvijek. Obećavam.«

Luce je duboko i drhtavo uzdahnula.

»Zbogom.«

»Zbogom, za sada.« Njegovo lice postalo je ozbiljno. »Reci: zbogom za sada.«

Odmahnula je glavom.

»Zbogom, ljubavi moja. Zbogom.«

Zastor od rogoza se razmaknuo. Laylin i Danielov zagrljaj prekinuo se kada je skupina stražara s uperenim kopljima nahrupila u sobu. Vodio ih je Kafele, lica potamnijela od bijesa.

»Uhvati djevojku«, rekao je i pokazao prema Luce.

»Što se događa?« viknuo je Daniel kada su stražari okružili Luce i ponovo joj stavili okove na ruke. »Zapovijedam vam da stanete. Oslobodite je.«

»Oprostite, zapovjedniče«, rekao je Kafele. »Faraonova zapovijed. Do sada ste trebali shvatiti kako faraon nije sretan ako njegova kćer nije sretna.«

Odveli su Luce, a Daniel je viknuo:

»Doći ću po tebe, Layla! Naći ću te!«

Luce je znala da hoće. Nije li se uvijek tako zbivalo? Upoznali bi se, ona bi upala u nevolju, pojavio bi se on i spasio je. Iz godine u godinu tijekom cijele vječnosti bio je anđeo koji se u posljednjem trenutku spuštao kako bi je spasio. Zamaralo ju je razmišljati o tome.

Ali, kada sljedeći put dođe, ona će imati zvjezdanu strijelu. Od te pomisli snažno ju je zabolio trbuh. Cijelo vrelo suza naviralo je ponovo iz nje, ali ona ih je potisnula. Barem se uspjela oprostiti.

Stražari su je povelili kroz beskrajan niz hodnika i naposljetku na sunce koje je palilo. Sproveli su je ulicama popločenim nejednakim komadima kamena, kroz veličanstven slavoluk, pored kućeraka od pješčenjaka i svjetlucave i blatne obradive zemlje koja se nalazila na izlazu iz grada. Vukli su je prema golemu zlatnu brežuljku.

Kako su se približavali, Luce je shvatila da je brežuljak djelo ljudskih ruku. Bila je to nekropola, shvatila je u istom trenutku kada su se Layline misli zbrkale od straha. Svaki Egipćanin znao je da je to grobnica

posljednjeg faraona, Menija. Nitko osim nekoliko vrhovnih svećenika i mrtvih nije se usudio prići mjestu na kojem su se pokapala tijela kraljeva. Mjesto je bilo osigurano čarolijama i činima. Neke od njih trebale su voditi mrtve u sljedeći život, a druge su tjerale žive koji su se usudili prići. Čak su i stražari postajali sve napetiji što su se više približavali.

Ubrzo su ušli u grobnicu u obliku piramide izgrađenu od opeke od pečenog blata. Svi osim dva najkrupnija stražara ostali su vani. Kafele je gurnuo Luce kroz mračan dovratok i niz još mračnije stube. Drugi ih je stražar slijedio, nosio je baklju kako bi im osvijetlio put.

Svjetlost baklje treperila je na kamenim zidovima. Bili su ispisani hijeroglifima, a tu i tamo Laylin pogled prepoznao je dijelove molitve Tait, božici tkanja, kako bi pomogla da na putovanju u zagrobni život faraonova duša ostane u komadu.

Svaki nekoliko koraka prošli su pored lažnih vrata, dubokih udubina u zidovima. Luce je shvatila kako su neka prije bili ulazi u posljednja počivališta članova kraljevske obitelji. Sada su bili zapečaćeni kamenom i šljunkom, tako da nijedan smrtnik ne može ući.

Postajalo je sve tamnije i hladnije. Zrak je postao zagušljiv od izbljedjelog i pljesnivog vonja smrti. Kada su se približili jednom od otvorenih dovrataka na kraju hodnika, stražar s bakljom nije želio dalje.

»Ne želim da me zbog ove djevojke bogovi prokunu zbog drskosti«, pa je Kafele to učinio sam. Kada je s naporom podignuo kamenu zasun s vrata zapahnuo ih je rezak, kiseo vonj koji je otrovao zrak.

»Misliš li kako sada ima načina da pobjegneš?« pitao je, oslobodio njezina zapešća okova i gurnuo je unutra.

»Da«, šapnula je Luce samoj sebi dok su se teška kamena vrata zatvarala iza nje, a zasun padao na svoje mjesto. »Samo jedan.«

Bila je sama u potpunoj tami. Ruke su joj se naježile od hladnoće.

Zatim je nešto puknulo. Bio je to toliko poznat zvuk, kamen o kamen, a u sredini sobe upalilo se malo zlatno svjetlo. Nalazilo se između Billovih kamenih dlanova.

»Bok, bok.« Dolebdio je do kuta zida i iz ruku spustio kamenu kuglu na raskošnu ljubičasto-zelenu kamenu svjetiljku. »Ponovo se srećemo.«

Kada su se Luceine oči naviknule na tamu, prvo što je vidjela bio je natpis na zidu, napisan jednakim hijeroglifima kao natpisi u hodniku, samo što su to bile molitve faraonu: *Nemoj istrnuti. Nemoj propasti. Koračaj prema vječnim zvijezdama.* Tu su se nalazile škrinje koje se nisu mogle zatvoriti zato što su bile krcate zlatnicima i svjetlucavim narančastim

draguljima. Ispred nje širila se golema zbirka obeliska. Činilo se kao da u nju zuri barem deset balzamiranih mačaka i pasa.

Prostorija je bila golema. Hodala je oko namještaja za spavaću sobu s toaletnim stolom prepunim sredstava za uljepšavanje. Tu se nalazila zavjetna pločica s dvoglavom zmijom urezanom na prednjoj strani. Isprepleteni vratovi bili su uklesani u crnom kamenu, a unutra se nalazio krug jarkoplavog sjenila za oči.

Bili je promatrao Luce kako ga uzima u ruku.

»U zagrobnom životu moraš dobro izgledati.«

Sjedio je na glavi kipa koji je nevjerojatno vjerno prikazivao bivšeg faraona. Laylin um rekao je Luce kako je taj kip predstavljao faraonov ka, njegovu dušu koja čuva grobnicu u kojoj leži pravi faraon, mumificiran. U sarkofag od vapnenca bili su umetnuti drveni lijesovi, a u najmanjem se nalazio balzamirani faraon.

»Pazi«, rekao je Bill. Luce nije shvatila da je naslonila ruke na malu drvenu škrinju. »Unutra su faraonove iznutrice.«

Luce se naglo odmaknula i izvadila zvjezdanu strijelu iz haljine. Kada ju je uzela, strijela joj je grijala prste.

»Hoće li zbilja upaliti?«

»Ako budeš slušala i činila što ti kažem«, rekao je Bili. »Dakle, duša se nalazi točno u središtu tvogog bića. Kako bi je dosegнула, moraš povući oštricom po sredini prsa točno u ključnom trenutku, kada te Daniel poljubi i kad osjetiš da se počinješ pržiti. Tada ćeš ti, Lucinda Price, kao i obično izletjeti iz svojeg prošlog tijela, ali će tvoja prokleta duša ostati zarobljena u Laylinu tijelu, gdje će izgorjeti i nestati.«

»Ja... bojim se.«

»Nemoj se bojati. To je kao kad ti vade slijepo crijevo. Bit će ti bolje bez njega.« Bili je pogledao sivo zapešće na kojem nije bilo ničega. »Po mojem satu Don će biti ovdje svaki čas.«

Luce je podignula srebrnu strijelu i uperila vršak u prsa. Njezini prsti bridjeli su dok su dodirivali spiralne rezbarije. Ruka je drhtala od napetosti.

»Budi mirna«, rekao je Bili ozbiljno, a Luce se činilo kako riječi dopiru iz daljine.

Pokušavala se pribрати, ali srce joj je bubnjalo u ušima. Morala je to učiniti. Morala je. Zbog Daniela. Kako bi ga oslobodila kazne koju je prihvatio samo zbog nje.

»Morat ćeš to učiniti puno brže kada dođe vrijeme zato što će te

Daniel sigurno htjeti spriječiti. Jedan kratak rez po tvojoj duši. Osjetit ćeš kako se nešto oslobodilo, dašak hladnoće i zatim bam.«

»Layla!«

Don je skočio pred nju. Na vratima iza nje još je bio navučena zasun. Odakle je došao? Zvezdana strijela ispala joj je iz ruke i udarila o pod. Zgrabila ju je i sakrila u haljinu. Bili je nestao. Ali Don - Daniel nalazio se ondje gdje je željela da bude.

»Što ćeš ti tu?« Njezin glas puknuo je od pretvaranja kako je iznenađena što ga vidi.

Činilo se da to nije čuo. Pohitao je prema njoj i uzeo je u naručje.

»Spašavam tvoj život.«

»Kako si ušao?«

»Ne zamaraj se time. Nijedan smrtnik ili stijena ne može spriječiti pravu ljubav kakva je naša. Uvijek ću te naći.«

U njegovim golim, preplanulim rukama Luce se nagoniski osjećala utješeno. Ali, tada ne. Njezino srce bilo je hladno i udaralo je isprekidano. Ta sreća, osjećaj potpunog povjerenja, svi lijepi osjećaji kojima ju je Daniel u svakom životu naučio, sada su za nju bili mučenje.

»Ne boj se«, šapnuo je. »Ljubavi, dopusti mi da ti kažem što će se dogoditi nakon ovog života. Vratit ćeš se i ponovo uskrsnuti. Tvoje ponovno rođenje predivno je i stvarno. Vraćat ćeš mi se iznova i iznova...«

Zatreperila je svjetlost svjetiljke i njegove su ljubičaste oči zablistale. Njegovo je tijelo bilo toliko toplo uz njezino.

»Ali, ja ću iznova i iznova umirati.«

»Što?« nagnuo je glavu. Čak i kad je izgledao toliko egzotično kao tada, tako je dobro poznavala izraze njegova lica, zbunjenost pomiješanu s obožavanjem kada bi rekla nešto što nije očekivao da zna. »Kako...? Nije važno. Zaboravi. Važno je samo da ćemo zauvijek biti zajedno. Bez obzira na sve. Nikada te neću napustiti.«

Luce je pala na koljena na kamene stube. Prekrila je lice rukama.

»Ne znam kako to možeš podnijeti. Iznova i iznova jednaka tuga...«

Podignuo ju je.

»Jednak zanos.«

»Ista vatra koja sve spali.«

»I strast koja sve ponovo upali. Ne znaš. Ne sjećaš se kako je sve divno...«

»Vidjela sam. Znam.«

To je privuklo njegovu pažnju. Izgledao je kao da ne zna treba li joj

vjerovati ili ne, ali barem ju je slušao.

»Što ako nema nade da se bilo što ikada promijeni?« pitala je.

»Samo nada postoji. Jednoga ćeš dana to doživjeti. To je prava istina koja me tjera dalje. Nikada neću odustati od tebe. Čak i ako bude trajalo cijelu vječnost.« Palcem je obrisao njezine suze. »Svim ću te srcem voljeti u svakom životu i u svakoj smrti. Ništa me neće vezati, osim ljubavi prema tebi.«

»Ali, tako je teško. Zar i tebi nije teško? Zar nisi nikada pomislio što ako...?«

»Jednoga dana naša će ljubav nadvladati taj mračni krug. Za mene, to je vrijedno svega.«

Luce je podignula pogled i vidjela sjaj u njegovim očima. Vjerovao je u to što je govorio. Nije mario što će iznova i iznova patiti, nastaviti će dalje, iznova i iznova će je gubiti, ispunjen nadom da će jednoga dana doći kraj. Znao je kako ima zlu sudbinu, ali svejedno će iznova i iznova pokušavati i tako dovijeka.

Njegova privrženost dodirnula je dio nje od kojeg je mislila da je odustala.

Još uvijek je željela raspravljati. Taj Daniel nije znao kakve im kušnje slijede i koliko će suza isplakati u budućim tisućljećima. Nije znao da ga je vidjela u trenucima najvećeg očaja. I što će mu učiniti bol zbog njezinih smrti.

Ali, tada...

Luce je znala. Tada se sve na svijetu promijenilo.

Danielovi trenuci potištenosti užasnuli su je, ali stvari su se promijenile. Cijelo je vrijeme osjećala vezanost za njihovu ljubav, ali sada je znala kako je i zaštititi. Vidjela je njihovu ljubav iz toliko različitih kutova. I razumjela je na načine kako se nikada nije nadala. Ako se Daniel ikada počne kolebati, znala je kako ga izvući. Naučila je to od najboljeg, od samog Daniela. Bila je spremna uništiti svoju dušu i zauvijek im oduzeti njihovu ljubav, a samo pet minuta nasamo s njim vratilo ju je u život.

Neki ljudi provedu cijeli život tragajući za takvom ljubavlju.

A Luce ju je cijelo vrijeme imala.

Budućnost joj nije namijenila zvjezdanu strijelu. Samo Daniela. Njezinoga Daniela, toga kojeg je ostavila u dvorištu roditeljskog doma u Thunderboltu. Morala je poći.

»Poljubi me«, šapnula je.

Sjedio je na stubama, koljena razmaknutih tek toliko da Luce stane između njih. Spustila se na koljena i pogledala ga u oči. Njihova su se čela dodirivala. I nosevi. Daniel ju je uzeo za ruke. Kao da joj je želio nešto reći, ali nije mogao naći riječi.

»Molim te«, preklinjala je i primicala usne njegovim. »Poljubi me i oslobodi me.«

Daniel je koraknuo prema njoj, uzeo je u naručje, stavio je sebi u krilo i njihao. Njegove usne našle su njezine. Bile su slatke poput meda. Zastenjala je i svaki centimetar njezina tijela prožela je snažna struja užitka. Bližila se Laylina smrt, to je znala, ali nikada se nije osjećala sigurnijom ili življom nego kada ju je Daniel držao u naručju.

Obgrlila ga je oko vrata, osjetila je snažne mišice na njegovim ramenima i napipala malene ožiljke koji su skrivali krila. Njegove ruke lutale su njezinim leđima i kroz dugu, gustu kosu. Svaki dodir bio je zanosan, svaki poljubac bio je čudesan i čist i počelo joj se vrtjeti.

»Ostani sa mnom«, preklinjao ju je.

Mišići na njegovu licu napeli su se, a njegovi poljupci postali su strastveniji i očajniji. Zacijelo je osjetio kako Luceino tijelo postaje toplije. U njezinu središtu budila se vatra, širila se njezinim prsima i bojila joj obraze crveno. Navrle su joj suze. Poljubila ga je strastvenije. Toliko je puta prošla kroz to, ali tada joj se iz nekog razloga činilo drukčije.

Uz glasan vuuuuš raširio je krila i spretno ih omotao oko nje. Kolijevka meke bjeline čvrsto ih je grlila.

»Doista vjeruješ«, šapnula je, »da ću jednom preživjeti?«

»Svim srcem i dušom«, rekao je, uzeo njezino lice u ruke i čvršće je objmio krilima. »Čekat ću koliko god bude trebalo. Voljet ću te svaki trenutak.«

Tada je Luce već kuhala od vrućine. Kriknula je od boli i počela se otimati u Danielovu naručju, vrućina ju je svladavala. Palila je kožu i nije je puštala.

Trenutak je došao. Zvezdana strijela bila je skrivena u haljini i došlo je vrijeme da ju upotrijebi. Ali, od Daniela nikada neće odustati. Ne sada, kada je znala kako Daniel neće odustati od nje, ma koliko teško bilo.

Na njezinoj koži počeli su se stvarati plikovi. Vrućina je bila toliko jaka da nije mogla učiniti ništa, samo se tresla.

Zatim je mogla samo vrištati.

Plamen je progutao Laylino tijelo i ona je izgorjela, a Luce je osjetila kako se njezino tijelo i duša koju su dijelile raspleću i traže najbrži izlaz iz

nemilosrdne vreline. Vatreći stup rastao je u visinu i širinu dok nije ispunio sobu i cijeli svijet, a Laylu i sve oko nje pretvorio u ništavilo.

Luce je očekivala tamu, a našla je svjetlost.

Gdje je bio navjestitelj? Je li još uvijek bila u Laylinu tijelu?

Vatra je buktala. Nije se ugasila. Širila se. Plamen je gutao sve više i više tame, dosezao je nebo kao da se i veličanstvena noć može zapaliti, sve dok vreli crveni i zlatni mlaz nije bio sve što je Luce vidjela.

Svaki put kada je njezino prošlo utjelovljenje umrlo, Luceino oslobađanje od vatre i ulazak u navjestitelja događali su se istodobno. Sada je nešto bilo drukčije, zbog čega je vidjela stvari koje nisu mogle biti stvarne.

Krila koja gore.

»Daniele!« kriknula je. To što je izgledalo kao Danielova krila vinulo se kroz vatrene valove, zapalilo se, ali nije gorjelo, kao da je bilo načinjeno od vatre. Razaznala je samo bijela krila i ljubičaste oči. »Daniele?«

Vatra se valjala kroz tamu poput golema oceanskog vala. Udarila je o nevidljivu obalu, silovito preplavila Luce i pohitala uz njezino tijelo, preko glave i daleko iznad nje.

Tada kao da je netko ugasio svijeću, kratko se čulo šištanje, zatim se sve zacrnjelo.

Prišuljao joj se hladan vjetar. Prožela ju je jeza. Obgrlila se rukama, primaknula koljena i naglo shvatila kako ispod nogu nema tla. Nije doslovno letjela, samo je nikamo posebno lebdjela. Tama nije bila unutrašnjost navjestitelja. Nije upotrijebila zvjezdanu strijelu, ali zar je nekako... umrla?

Bojala se. Nije znala gdje se nalazi, samo je znala da je sama. Ne. Tu je bio još netko. Čulo se škripanje. Vidjela se mutna siva svjetlost.

»Bille!« viknula je Luce kad ga je ugledala. Toliko joj je laknulo, da se počela smijati. »Ah, hvala Bogu. Mislila sam da sam izgubljena... Mislila sam... Ah, zaboravi.« Duboko je udahнула. »Nisam to mogla učiniti. Nisam mogla uništiti svoju dušu. Naći ću drugi način da poništim prokletstvo. Daniel i ja... nećemo odustati jedno od drugoga.«

Bili je bio daleko, ali letio je prema njoj i usput se okretao u zraku. Što je bliže bio, to se činio većim, rastao je dok nije bio dva, zatim tri, zatim deset puta veći od maloga gargojla s kojim je putovala. Tada je počela prava preobrazba.

Iza njegovih ramena raširila su se deblja i čvršća krila, crna poput ugljena, koja su smrskala mala kamena krila u hrpu krhotina. Bore na

njegovu čelu produbile su se i raširile po cijelome tijelu, dok nije počelo izgledati strahovito smežurano i staro. Kandže na rukama i nogama postajale su sve duže, oštrije i žuće. Svjetlucale su u tami i bile su oštre poput britve. Prsa su se raširila i iz njih su niknule čvrste, kovrčave crne dlake, a Bili je cijelo vrijeme rastao.

Luce je s naporom potiskivala krik koji joj je nadimao prsa. To joj je uspijevalo dok se šarenice Billovih kamenih sivih očiju nisu zamutile ispod slojeva mreže i zasjale crveno poput vatre.

Tada je vrisnula.

»Uvijek si donosila pogrešne odluke.« Billov glas postao je čudovišan, dubok, sipljiv i hrapav ne samo za Luceine uši, nego i za njezinu dušu. Njegov dah je prodirao u nju i vonjao na smrt.

»Ti si...«, Luce nije mogla dovršiti rečenicu. Samo je jedna riječ mogla opisati zlo stvorenje ispred nje, a zamisao da je izgovori naglas bila je zastrašujuća.

»Loš momak?« graktao je Bili. »Iznenadeeeeeeeenje!« Toliko je dugo otezao riječ da je Luce bila sigurna kako će se presamititi i zakašljati, ali nije.

»Bille, toliko sam toga naučila od tebe. Pomogao si mi shvatiti... Zašto bi...? Kako...? Cijelo vrijeme?«

»Cijelo vrijeme sam te zavaravao? To mi je posao,, Lucinda.«

Bilo joj je stalo do Billa, premda je bio nestašan i odbojan. Povjeravala mu se, slušala ga i gotovo uništila svoju dušu jer joj je tako rekao. Ta ju je zamisao presjekla. Zbog Billa je gotovo izgubila Daniela. Još uvijek je zbog Billa mogla izgubiti Daniela. Ali, to nije bio Bili...

To nije bio samo demon poput Stevena ili Cama u najgorem izdanju.

Bilo je to utjelovljeno zlo.

Bilo je s Luce cijelo vrijeme i dahtalo joj uz vrat.

Pokušala se okrenuti od njega, ali posvuda je bila tama. Činilo se kao da plutaju po noćnom nebu, ali sve su zvijezde bile beskrajno daleko. Nije bilo ni naznake planeta Zemlje. U blizini su se nalazile mrlje još crnje tame i bezdani koji su se vrtložili. Tu i tamo pojavila se munja, svjetionik nade i svjetla. Ali odmah je nestala.

»Gdje smo?« pitala je.

Sotona se podsmjehnuo besmislenom pitanju.

»U nepostojanju«, rekao je. Njegov glas nije više bio poznati glas njezina suputnika. »U crnoj jezgri ništavila, u središtu svega. Nismo u raju, ni na zemlji, a ni u paklu. Nalazimo se na najmračnijem prijelazu.

To nije nešto što tvoj mozak trenutačno može shvatiti, pa ti vjerojatno izgleda strašno«, iskolačio je crvene oči.

»Što je sa munjama?« pitala je Luce, pokušavajući ne pokazati koliko joj je to mjesto bilo zastrašujuće. Već je vidjela barem četiri munje, blistave plamenove koji su došli niotkuda i brzo nestali u tamnim nebeskim prostranstvima.

»Ah, to.« Bili je gledao kako je jedna sijevnula i nestala iza Luceina ramena. »Anđeli putuju. Démoni putuju. Prometna večer, zar ne? Čini se kako svi nekamo idu.«

»Da.« Luce je čekala da na nebu ponovo sijevne. Kada se pojavila munja, preko Luce je pala sjena i ona ju je šćepala kako bi očajnički istresla iz nje navjestitelja prije nego što svjetlost nestane. »Uključujući mene.«

U njezinim rukama navjestitelj se brzo raširio, tako težak, potreban i gibak da je na trenutak pomislila kako će uspjeti.

Umjesto toga osjetila je kako joj cijelo tijelo dodiruje nešto hrapavo. Bili je njezino tijelo obavio prljavom kandžom.

»Nisam još spreman pustiti te«, šapnuo je glasom od kojeg je zadrhtala. »Vidiš, postala si mi draga. Ne, čekaj, nije tako. Oduvijek si mi bila... draga.« Luce je pustila da se sjena u njezinoj ruci smanji i nestane. »Kao što je slučaj s onima koje voliš, potrebna si mi i to pogotovo sada, pa mi nemoj pokvariti planove. Ponovo.«

»Sada barem imam cilj«, rekla je Luce. S naporom je pokušavala izbjeći njegov dodir. Nije joj uspjelo. Uhvatio ju je snažnije i stisnuo joj kosti.

»Uvijek si imala unutrašnju vatru. To volim kod tebe«, nasmiješio se, a to je bio strašan prizor. »Da je barem ta iskra ostala unutra, hmmm? Neki ljudi jednostavno nemaju sreće u ljubavi.«

»Nemoj mi ti govoriti o ljubavi!« prasnula je Luce. »Ne znam kako sam mogla povjerovati riječima koje su izašle iz tvojih usta. Ti ništa ne znaš o ljubavi.«

»To sam već čuo. Ali, nešto ipak znam o ljubavi. Misliš kako je vaša ljubav važnija od raja i pakla i kako o njoj ovisi njihova sudbina. E pa, griješiš. Tvoja ljubav prema Danielu Grigoriju nije samo potpuno nevažna. Ona nije ništa.«

Njegov uzvik bio je poput udara vjetra koji joj je otpuhao kosu. Zaprepašteno je hvatala dah.

»Možeš reći što god želiš. Volim Daniela. Uvijek ću ga voljeti. I to

nema nikakve veze s tobom.«

Sotona ju je podignuo u visini svojih crvenih očiju i uštipnuo njezinu kožu kandžom na kažiprstu, najoštrijom.

»Znam da ga voliš. Luda si za njim. Samo mi reci zašto.«

»Zašto?«

»Zašto on? Objasni mi to. Tako da osjetim. Želim biti dirnut.«

»Postoji milijun razloga. Jednostavno ga volim.«

Njegov se zubati osmijeh raširio i začuo se zvuk kao da reži tisuću pasa.

»To je bio test. Pala si, ali to nije tvoja greška. To je nesretna nuspojva prokletstva koje nosiš. Više nemaš pravo na odluke.«

»To nije istina. Ako se sjećaš, baš sam donijela veliku odluku kako neću uništiti svoju dušu.«

To ga je naljutilo. Znala je po tome što su mu nosnice počele podrhtavati i ispružio je ruku, stegnuo šaku i učinio da dio zvjezdanog neba nestane, kao da je ugasio svjetlo. Ali dugo ništa nije rekao. Samo je zurio u noć. Strašna misao presjekla je Luce.

»Jesi li mi uopće rekao istinu? Što bi se doista dogodilo da sam upotrijebila zvjezdanu strijelu i ...« Zadrhtala je. Kada se sjetila kako je bila blizu da to učini, postalo joj je mučno. »Što to sve znači za tebe? Želiš me izbaciti iz igre ili nešto slično kako bi došao do Daniela? Zbog toga se nisi želio pokazati pred njim? Jer bi krenuo za tobom i...«

Sotona se zahihotao. Od njegova smijeha zvijezde su potamnjele.

»Misliš da se bojim Daniela Grigorija? Imaš vrlo visoko mišljenje o njemu. Reci mi kakvim ti je ludim lažima o svojem veličanstvenom mjestu u raju punio glavu?«

»Lažeš«, rekla je Luce. »Otkad sam te upoznala, samo lažeš. Ne čudi me što te cijeli svemir prezire.«

»Boji me se. Ne prezire me. To nije isto. Strah sadrži zavist. Možda ne vjeruješ, ali mnogi bi željeli imati moć koju imam ja. I mnogi me... obožavaju.«

»Imaš pravo. Ne vjerujem.«

»Samo još ne znaš dovoljno. Ni o čemu. Poveo sam te na turneju kroz prošlost, pokazao ti ispraznost takvog života nadajući se kako ću te prosvijetliti, a sve što sam dobio od tebe jest: Želim Danielak«

Gurnuo ju je dolje i ona je pala u crnilo, a zaustavila se tek kada ju je bijesno pogledao kao da je želi ukopati u mjesto. Obilazio ju je s rukama na leđima, skupljenih krila i glave okrenute prema nebu.

»To što ovdje vidiš jest sve što postoji. Možeš vidjeti samo izdaleka, ali ovdje se nalazi sve. Svi životi, svjetovi i više od toga, što je daleko iznad jadnih spoznajnih mogućnosti smrtnika. Pogledaj.«

Pogledala je. Izgledalo je drukčije nego prije. Zvezdano prostranstvo bilo je beskrajno, mračna noć nadvijala se iznova i iznova preko toliko svijetlih točkica da je na nebu bilo više svjetla nego tame.

»Divno je.«

»Ubrzo će postati prazna ploča.« Izvio je usne u čudan osmijeh.
»Zasitio sam se te igre.«

»Tebi je to samo igra?«

»To je samo igra njemu.« Zamahnuo je rukom i na nebu ostavio taman trag noći. »A ja odbijam prepustiti je Drugome samo radi kozmičke vage. Kako bi naše strane ostale u ravnoteži.«

»Vaga? Misliš na ravnotežu između palih anđela koji su se udružili s tobom i onih koji su se udružili sa...«

»Nemoj to reći. Ali da, s onim Drugim. Ravnoteža trenutačno postoji, ali...«

»Ali, još jedan anđeo mora izabrati stranu«, rekla je Luce i sjetila se dugoga razgovora s Arriane u restoranu u Las Vegasu.

»Mmm-hmm. Samo što to ovaj put neću prepustiti slučaju. Cijela priča sa zvezdanom strijelom bila je u svrhu mojeg kratkovidnog cilja, ali shvatio sam svoju grešku. Kovao sam urote i planirao. Činio sam to često dok ste ti i prošla inačica Grigorija bili odviše obuzeti svojim drugorazrednim strastvenim ljubakanjem. Ali, znaj da me nitko neće uspjeti omesti u onome što sada planiram. Sve ću obrisati kao da nikada nije postojalo. I početi iznova. Preskočit ću tisućljeća koja su dovela do tebe, do tvojeg života u tijelu Lucinde Price koji je iznimka«, frknuo je, »i početi iznova. Ali, ovaj put odigrat ću to lukavije. Ovaj put ću pobijediti.«

»Kako to misliš obrisati kao da nikada nije postojalo?«

»Vrijeme je poput goleme ploče, Lucinda. Sve što je na njoj napisano, može se obrisati jednim pametnim potezom. To je drastičan potez i znači da ću odbaciti cijela tisućljeća. To je veliko nazadovanje za sve kojih se to tiče, ali hej, što znači nekoliko izgubljenih tisućljeća u usporedbi sa zamisli o beskrajnoj vječnosti?«

»Kako to možeš učiniti?« rekla je znajući kako on osjeća da u njegovu stisku dršće »Što to znači?«

»To znači da se vraćam točno na početak. U vrijeme pada, kada smo bili izbačeni iz raja zato što smo se usudili upotrijebiti slobodnu volju.

Govorim o prvoj velikoj nepravdi.«

»Želiš ponovo proživjeti svoje najbolje godine?« rekla je, ali on nije slušao, bio je obuzet pojedinostima svojeg nauma.

»Ti i dosadni Grigori poći ćete sa mnom. Zapravo, tvoj kozmički par na putu je ovamo.«

»Zašto bi Daniel...?«

»Naravno, ja sam mu pokazao put. Sve što sada moram učiniti jest doći na vrijeme da vidim protjerivanje anđela i kako počinju padati na Zemlju. To će biti lijep trenutak!«

»Kada počnu padati? Koliko je to dugo trajalo?«

»Prema nekim procjenama devet dana«, promrmljao je. »Ali, nama koji smo istjerani bilo je kao vječnost. Nikada nisi pitala svoje prijatelje o tome? Cama. Rolanda. Arriane. Svojeg dragog Daniela? Svi smo ondje bili.«

»Dakle, ponovo ćeš gledati kako se to dogodilo. I što onda?«

»Onda ću učiniti nešto neočekivano. Znaš što će to biti?« Zasmijuljio se, a njegove su crvene oči zasjale.

»Ne znam«, rekla je tiho. »Ubiti Daniela?«

»Neću ga ubiti. Uхватit ću ga. Sve ću vas uhvatiti. Raširit ću navjestitelja poput velike mreže i baciti ga do najdaljeg kraja vremena. Zatim ću se zalijepiti za prošloga sebe i dovesti sa sobom u sadašnjost svu tu gomilu anđela. Čak i one ružne.«

»Pa, što?«

»Pa, što? Opet ćemo krenuti od početka. Zato što je pad početak. To nije dio povijesti, nego njezin sam početak. A sve što se dogodilo prije, više neće postojati.«

»Više neće po... Na primjer, život u Egiptu?«

»Nikad ga nije bilo.«

»A život u Kini? U Versaillesu? U Las Vegasu?«

»Nikad ih nije bilo. Nikad. Ne radi se samo o tebi i tvom dečku, sebična djevojko. Rimsko Carstvo i takozvani Sin onoga Drugoga. Dugotrajno truljenje ljudskog roda od prvobitne juhe do svijeta koji se pretvorio u zahodsku školjku. Sve što se ikada dogodilo bit će izbrisano malim skokom kroz vrijeme, kao kada se kamen odbije o vodu.«

»Ali ne možeš... samo izbrisati prošlost!«

»Naravno da mogu. To je poput sužavanja suknje. Samo trebam odstraniti višak tkanine i zašiti dva dijela, a srednji kao da nikada nije

postojao. Počet ćemo iznova. Cijeli će se krug ponoviti, a ja ću imati novu priliku da namamim važne duše. Poput...«

»Nikada ga nećeš pridobiti. Nikada ti se neće pridružiti.«

U pet tisuća godina kojima je svjedočila, Daniel nijednom nije popustio. Bez obzira na to što su je iznova i iznova ubijali i uskraćivali mu jedinu pravu ljubav, nije popustio i izabrao stranu. Čak i ako izgubi hrabrost, ona će mu biti oslonac. Znala je kako je dovoljno jaka da bude oslonac Danielu ako se pokoleba. Kao što je on bio oslonac njoj.

»Koliko god puta sve izbrišeš«, rekla je, »to ništa neće promijeniti.«

»Ah.« Nasmijao se kao da mu je neugodno zbog Luce. Bio je to glasan i zastrašujuć smijeh. »Naravno da će se promijeniti. Sve će se promijeniti. Da izbrojim na koliko načina?« Podignuo je šiljastu žučkastu kandžu. »Prvo, Daniel i Cam ponovo će biti braća, kao u prvim danima nakon pada. Neće li ti to biti zgodno? Gore od toga bit će što više neće biti nefila. Anđeli neće imati priliku hodati zemljom i spolno općiti sa smrtnicima, pa reći zbogom svojim malim prijateljima iz škole.«

»Ne...«

Pucnuo je kandžama.

»Ah, nešto sam zaboravio spomenuti. Tvoja prošlost s Danielom bit će obrisana. Dakle, sve što si otkrila u svojoj maloj potrazi, sve što si mi ozbiljno rekla kako si naučila tijekom izleta u prošlost, možeš objesiti mačku o rep.« Još ju je jednom uzeo u hladni zagrljaj. »Ah, draga, to je praktički već učinjeno.«

Zahihotao se, a njegov smijeh zvučao je poput lavine dok su se vrijeme i prostor preklapali oko njih. Luce je zadrhtala, šćućurila se od straha i pokušala se osloboditi stiska, ali odviše snažno ju je stiskao ispod ogavnog krila. Ništa nije vidjela, samo je osjetila nalet vjetra, zatim snažnu vrućinu, a nakon toga njezinu dušu počela je prožimati jeza koja nije popuštala.

Dvadeseto poglavlje

KRAJ PUTOVANJA

VRATA RAJA, PAD

Naravno, mogao ju je naći samo na jednom mjestu.

Na prvom. Na početku.

Daniel se kotrljao prema prvom životu, spreman čekati koliko bude trebalo da Luce nađe put donde. Uzet će je u naručje i šapnuti joj na uho: *Napokon sam te našao. I nikada te neću pustiti.*

Izašao je iz sjene i na zasljepljujućoj se svjetlosti smrznuo.

Ne. To nije bilo njegovo odredište.

Opojni zrak i svjetlucavo nebo. Kozmički zaljev postojane svjetlosti. Njegova duša stisnula se kada je vidio kako crnoga navjestitelja dodiruju valovi bijelih oblaka. Iz daljine se čulo nepogrešivo tiho i vječno brujanje tri tona. Bila je to glazba Prijestolja Vječnog Vladara koju su stvarale svjetlosne vibracije.

Ne. Ne! Ne!

Nije trebao tu biti. Želio je naći Lucindu u njezinom prvom utjelovljenju na Zemlji. Kako je od svih mjesta završio tu?

Njegova krila nagoni su se raširila. Bio je to drukčiji osjećaj nego na zemlji. Ne beskrajno olakšanje zato što je napokon bio slobodan, nego nešto toliko prirodno kao što je smrtnicima disanje. Znao je da sjaji, ali ne onako kako je nekada sjajio pod mjesečinom smrtnika. Njegova veličanstvenost nije bila nešto što je trebao sakriti, ali ni pokazati. Jednostavno je bila.

Toliko je vremena prošlo otkako je Daniel bio kod kuće.

Privlačila ga je. Sve ih je privlačila, poput mirisa doma u kojem su proveli djetinjstvo, kao što je smrtnike privlačio miris borova ili domaćih kolača, slatke ljetne kiše ili vonja očeva duhana. Sadržavala je neizmjernu moć. Zato je posljednjih šest tisuća godina Daniel izbjegavao to mjesto.

Sada se vratio, ali ne svojom voljom.

Taj kerubin!

Blijedi, krhki anđeo u njegovu navjestitelju prevario ga je.

Pera na Danielovim krilima nakostriješila su se. Nešto u vezi s tim anđelom nije bilo posve u redu. Znak mjerodavnih bio je odviše svjež. Još uvijek uzdignut i crven na njegovu potiljku kao da je nedavno utisnut...

Daniel je upao u neku vrstu zamke. Bez obzira na sve, morao je otići.

Visoko. Tu si uvijek bio visoko i klizio kroz najčišći zrak.

Raširio je krila i osjetio kako bijela magla mreška njegovu kožu. Vinuo se preko bisernih šuma, projurio preko Voćnjaka znanja i obletio Šumarak života. Preletio je bijela jezera glatka poput satena i podnožje srebrnih Nebeskih planina.

Tu je proveo toliko sretnih razdoblja. Ne.

Sve je to moralo ostati skriveno u njegovoj duši. Nije bilo vrijeme za čežnju.

Usporio je i približio se livadi Prijestolja. Izgledala je baš kako je pamtio. Nizina blještave bjeline načinjena od oblaka, koja je vodila prema središtu svega. Prijestolje je vrtoglavo jarko zračilo toplinom potpune dobrote, toliko je blistalo da čak ni anđeli nisu mogli gledati u njega. Nisu se mogli ni približiti Stvoritelju kako bi ga vidjeli. Sjedio je na Prijestolju odjeven u svjetlost. Nazvati cijelu srž Prijestoljem bila je toliko uobičajena, ali primjerena sinegdoha.

Danielov pogled odlutao je do luka načinjena od srebrnih grebena koji kao da su se mreškali iznad Prijestolja. Svaki je označivao položaj arkandela. Prijestolje je nekada bilo njihovo zapovjedno mjesto, mjesto koje su obožavali, kamo su hodočastili, kojem su se obraćali i donosili vijesti. Blizu gornjeg desnog kuta prijestolja nalazio se sjajan oltar, njegovo nekadašnje sjedište. Nalazio se ondje koliko i Prijestolje.

Ali, sada ih je bilo samo sedam. Nekada je oltara bilo osam.

Čekaj...

Daniel se lecnuo. Znao je da će proći kroz Vrata Raja, ali nije znao točno u kojem trenutku. To je bilo važno. Prijestolje je bilo u takvoj neravnoteži vrlo kratko. Samo djelić vremena nakon što je Lucifer rekao da će pobjeći, ali prije nego što su ostali pozvani izabrati stranu.

Došao je u trenutak nakon Luciferove izdaje, ali prije pada.

Izbit će veliki nemiri u kojima će se neki pridružiti raju a drugi paklu, Lucifer će se pred njihovim očima pretvoriti u Sotonu i Velika Ruka Prijestolja izbacit će mnoštvo anđela iz raja.

Približavao se Livadi. Skladni zvuči postali su glasniji, kao i brujanje zbora anđela. Livada je blistala od toliko sjajnih duša na okupu. Tu se nalazio prijašnji Daniel i svi ostali. Toliko je bliještalo da Daniel nije dobro vidio, ali sjećao se kako je Luciferu bilo dopušteno braniti se sa svojeg srebrnog oltara premještenog u najdalji kut Livade, točno nasuprot prijestolju, premda nije bilo ni približno toliko visoko. Drugi su se anđeli okupili oko Prijestolja u sredini livade.

Bilo je to prozivanje, posljednji trenutak jedinstva prije nego što je raj

izgubio pola duša. U to se vrijeme Daniel pitao zašto je to Prijestolje dopustilo. Je li On, koji je vladao svima, mislio kako će Luciferov poziv anđelima završiti potpunim poniženjem? Kako je Prijestolje moglo toliko pogriješiti?

Gabbe je sa začuđujućom jasnoćom govorila o prozivanju, ali Daniel se toga nije dobro sjećao. Sjećao se samo nježnog i suosjećajnog dodira jednog krila. Dodir mu je rekao *nisi sam*.

Bi li se sada usudio pogledati to krilo?

Možda je postojao način da prozivanje prođe drukčije, tako da prokletstvo koje je uslijedilo ne bude toliko okrutno. S jezom koja ga je prožela do srži Daniel je shvatio kako zamku može okrenuti u prednost.

Naravno! Netko je preradio prokletstvo kako bi Lucinda imala izlaz. Cijelo vrijeme dok je hitao za njom Daniel je mislio kako je to bila ona. Kako je u svojem neopreznom putovanju kroz prošlost nekako stvorila mogućnost za iznimku. Ali možda... možda je to cijelo vrijeme bio Daniel.

Sada je bio tu. Može on to. Na neki način, to je zacijelo već učinio. Da, jurio je kroz tisućljeća i za time što je iz toga proizašlo, samo kako bi dospio tu. To što je učinio na samome početku utjecat će na svaki njihov život. Stvari su napokon počele dobivati smisao.

On je taj koji će ublažiti prokletstvo i omogućiti Lucindi da živi i putuje u prošlost, a to je moralo početi tu. S Danielom.

Spustio se na nizinu od oblaka i stao na blistav rub. Ondje se nalazilo stotine, tisuće anđela. Ispunjavali su prostor svjetlucavom tjeskobom. Dok se neprimjetno pridruživao mnoštvu svjetlost je postala zapanjujuća. Nitko nije primijetio anakronizam, napetost i strah među anđelima bili su odviše blistavi.

»Vrijeme je, Lucifere«, začuo se Glas s Prijestolja. Taj glas dao je Danielu besmrtnost i sve što je uz to išlo. »Doista to želiš?«

»Ne samo za nas, nego i za naše drugove, anđele«, govorio je Lucifer. »Slobodnu volju zaslužuju svi, ne samo smrtnici i smrtnice koje promatramo odozgor.« Lucifer se sada obraćao anđelima, a svijetlio je snažnije od zvijezde Danice. »U Livadi načinjenoj od oblaka povučena je crta. Sada svi imate mogućnost izbora.«

U podnožju Prijestolja, u žmirkavoj svjetlosti stajao je prvi nebeski pisar i počeo izvikivati imena. Počeli su s najnižim anđelom, sedam tisuća osamsto dvanaestim sinom neba.

»Geliele«, rekao je pisar, »posljednji od dvadeset osam anđela koji vladaju mjesečevim prebivalištem.«

Tako je počelo.

Na svjetlucavom nebu pisar je bilježio kada je Chabril, anđeo drugog noćnog sata, izabrao Lucifera, a Tiel, anđeo sjevernog vjetrova raj, zajedno s Padielom, jednim od zaštitnika kolijevki i Gadalom, anđelom zaduženim za magični obred izlječenja. Neki od anđela nadugačko su prosvjedovali, neki su jedva rekli riječ. Daniel nije baš obraćao pažnju na račun. Bio je u potrazi za samim sobom, osim toga već je znao kako će završiti.

Prolazio je Livadom punom anđela zahvalan na vremenu koje je imao prije nego što ostali donesu odluku. Morao je prepoznati prošloga Daniela prije nego što ustane iz mnoštva i izgovori bezazlene riječi zbog kojih je od tada plaćao.

Livada se uskomešala, vidjeli su se bljeskovi svjetlosti, čuo se šapat i potmula grmljavina. Daniel nije čuo prozvano ime i nije vidio anđela koji je odlebdio kako bi obznanio svoju odluku. Progurao se između duša koje su se nalazile pred njim kako bi bolje vidio.

Roland. Naklonio se ispred Prijestolja.

»S dužnim poštovanjem, nisam spreman izabrati.« Pogledao je prema Prijestolju, ali pokazao je prema Luciferu. »Danas ćeš izgubiti sina, a mi brata. Čini se kako će ga mnogi slijediti. Molim te, nemoj to olako shvatiti. Nemoj prisiljavati našu obitelj da se razdvoji.«

Daniela je razdirao pogled na Rolandovu dušu, dušu anđela pjesništva i glazbe, njegova brata i prijatelja, kako preklinje na bijelome nebu.

»Griješiš, Rolande«, zatutnjalo je Prijestolje. »A prkoseći meni, izabrao si. Poželi mu dobrodošlicu, Lucifere.«

»Ne!« kriknula je Arriane i uzletjela iz središta svjetlosti kako bi došla do Rolanda. »Molim te, daj mu vremena da shvati značenje svoje odluke!«

»Odluka je donesena«, bilo je sve što je Prijestolje odgovorilo. »Usprkos njegovim riječima, znam što je u njegovoj duši. Već je izabrao.«

Duša je dodirnula Danielovu. Bila je vrela, divna i odmah ju je prepoznao.

Cam.

»Tko si?« šapnuo je Cam. Nagonski je osjetio kako je nešto u vezi s Danielom drukčije, ali anđelu koji nikada nije izašao iz raja i koji nije mogao ni zamisliti što će uslijediti, nije se moglo objasniti tko je zapravo Daniel.

»Brate, ne brini«, preklinjao je Daniel. »To sam ja.«

Cam ga je uhvatio za ruku.

»Vidim, ali znam da nisi.« Namrštio se i odmahnuo glavom. »Vjerujem da si tu s razlogom. Molim te, možeš li zaustaviti ovo što se događa?«

»Daniele«, pisar je prozvao njegovo ime, »anđele tihih promatrača Grigorija.«

Ne. Ne još. Nije još smislio što reći ili učiniti. Daniel se progurao kroz zasljepljujuću svjetlost duša oko sebe, ali bilo je prekasno. Prijašnji Daniel polako je ustao. Nije gledao Prijestolje, ali ni Lucifera.

Gledao je u maglovitu daljinu. Gledao je, Daniel se sjetio, nju.

»S dužnim poštovanjem, neću to učiniti. Neću izabrati Luciferovu stranu, ali neću izabrati ni raj.«

Urlik se izvio iz tabora anđela, od Lucifera, ali i od Prijestolja.

»Umjesto toga, biram ljubav, nešto što ste svi zaboravili. Biram ljubav i ostavljam te tvom ratu. Pogriješio si što si nas doveo u ovaj položaj«, obratio se Daniel Luciferu izravno. Zatim se okrenuo i rekao Prijestolju. »Sve dobro u raj i na zemlji rođeno je iz ljubavi. Ovaj rat nije pravedan. Nije dobar. Ljubav je jedina stvar za koju se vrijedi boriti.«

»Dijete moje«, čvrst i milozvučan glas zagrmio je s Prijestolja. »Pogrešno si shvatio. O svemu što sam stvorio, odlučujem samo iz ljubavi.«

»Ne«, rekao je Daniel tiho. »Ovaj rat vodi se zbog uznositosti. Ako moraš, izbaci me. Ako je to moja sudbina ja joj se predajem, ali ne i tebi.«

Sotonin podmukli smijeh zvučao je poput podrigivanja.

»Imaš božansku hrabrost, ali um mladoga smrtnika. Zato ću toga mladića kazniti.« Lucifer je zamahnuo rukom. »Pakao ga neće primiti.«

»Već je donio odluku da želi napustiti raj«, začuo se s Prijestolja razočaran glas. »Kao i kod druge moje djece, vidim što je u tvojoj duši. Ali, još ne znam što će nastati od tebe, Daniele i od tvoje ljubavi.«

»Ljubav neće dobiti!« zaurlao je Lucifer.

»Želiš nešto predložiti, Lucifere?« pitalo je Prijestolje.

»Potrebno je dati primjer«, kiptio je Lucifer. »Zar ne vidiš? Ljubav o kojoj govori uništava! « Lucifer se cerio dok je sjeme njegova najvećeg zlodjela počinjalo klijeti. »Neka uništi ljubavnike. Ali, ne nas ostale. Ona će umrijeti!«

Anđeli su zaprepašteno uzdisali. To nije bilo moguće, bilo je to posljednje što su očekivali.

»Umirat će uvijek i dovijeka«, nastavio je Lucifer, a njegov glas bio je otrovan. »Nikada neće živjeti dulje od rane mladosti, a umirat će iznova,

iznova i iznova i to točno u trenutku kada se sjeti tvojega izbora. Nikada nećete doista biti zajedno. To će biti njezina kazna. A što se tiče tebe, Daniele...«

»To je dovoljno«, reklo je Prijestolje. »Ako Daniel ostane pri svojoj odluci, to što si predložio, Lucifere, bit će dovoljna kazna.« Uslijedila je duga stanka puna napetosti. »Moraš razumjeti kako ne želim kazniti nijedno svoje dijete, ali Lucifer ima pravo. Potrebno je dati primjer.«

»U tome trenutku pojavila se mogućnost da Danielovo prokletstvo dobije iznimku. Odvažno je poletio do prijašnjeg sebe i ostao lebdjeti pored njega. Došlo je vrijeme da promijeni stvari i preinači prošlost.

»Kakvo je to udvostručenje?« kiptio je Lucifer. Njegove oči koje su tek nedavno postale crvene, suzile su se kada je ugledao dva Daniela.

Gomila anđela ispod Daniela zbunjeno je svjetlucala. Njegova prijašnja inačica izgledala je začuđeno.

»Zašto si tu?« šapnuo je.

Daniel nije čekao daljnja pitanja, nije čekao da Lucifer sjedne, ni da se Prijestolje oporavi od iznenađenja.

»Došao sam iz budućnosti, mnogo tisuća godina nakon vaše kazne...«

Iznenadno zaprepaštenje anđela moglo se gotovo opipati kroz toplinu koju su isijavale njihove duše. Naravno, bilo je to više nego što je itko od njih mogao shvatiti. Daniel nije mogao vidjeti Prijestolje dovoljno jasno kako bi znao kakav su učinak njegove riječi imale na Njega, ali Luciferova je duša bila crvena, usijana od bijesa. Daniel je s naporom nastavio.

»Došao sam moliti milost. Ako već moramo biti kažnjeni, a ja, Gospodaru moj, ne sumnjam u tvoje odluke, molim te, sjeti se kako je jedna od tvojih najvećih snaga milosrđe, tajanstveno i golemo, koje nas sve drži poniznim.«

»Milosrđe?« viknuo je Lucifer. »Nakon tolikih izdaja? Žali li tvoja buduća inačica zbog svojeg izbora?«

Daniel je odmahnuo glavom.

»Moja duša je stara, ali srce je mlado«, rekao je gledajući prijašnjeg sebe, koji je izgledao zabezegnuto. Zatim je pogledao dušu koju je volio, divnu i goruće jarku. »Ne mogu biti nešto što nisam. Ono sam što svakog dana biram. Stojim uz to.«

»Odluka je donesena«, rekla su dva Daniela uglas.

»Stoga kazna koju smo odredili stoji«, zagrmjelo je Prijestolje.

Zatreperila je snažna svjetlost, a u potpunoj tišini koja se otegnula Daniel se pitao je li se uopće trebao otkriti.

Naposljetku se čulo:

»Ali, odobrit ćemo tvoj zahtjev za milosrđem.«

»Ne!« kriknuo je Lucifer. »Nije raj jedina oštećena strana!«

»Tišina!« Glas Prijestolja postajao je sve glasniji. Zvučao je umorno, kao da trpi bol i manje samouvjereno nego što je Daniel smatrao da je moguće. »Ako njezina duša jednom zaživi bez tereta sakramenta koji za nju određuje stranu, imat će slobodu rasti i sama izabrati kako bi ponovo proživjela ovaj trenutak i izbjegla kaznu koja joj je određena. A to će biti posljednji ispit ljubavi za koju tvrdiš kako je važnija od zakona raja i obitelji. Njezin izbor bit će tvoje iskupljenje, ili će zapečatiti tvoju kaznu. To je sve što se može učiniti.«

Daniel se naklonio, a njegova prijašnja inačica naklonila se pored njega.

»Na to ne mogu pristati!« urlao je Lucifer. »Ne smiju nikada...! Nikada...!«

»Učinjeno je«, grmio je Glas kao da je dosegnuo granice svojeg milosrđa. »Neću trpjeti one koji raspravljaju sa mnom iz bilo kojeg razloga. Svi koji ste loše izabrali ili to niste učinili, odlazite. Vrata raja za vas su zatvorena!«

Nešto je zatreperilo. Najjača svjetlost odjednom se ugasila.

Raj je utonuo u tamu i ubojitu hladnoću.

Anđeli su zaprepašteno uzdisali, drhtali i približavali se jedan drugome.

Zatim je zavladao muk. Nitko se nije pomaknuo ni progovorio. Sljedeće što se dogodilo bilo je nezamislivo čak i Danielu koji je već jednom svemu tome svjedočio.

Nebo ispod njih je zadrhtalo, bijelo se jezero izlilo, i sve je poplavio snažan val bijele vode iz koje se pušilo. Voćnjak znanja i Šumarak života sastavili su se, a cijeli je raj podrhtavao dok su se tresli u smrtnom zagrljaju.

Iz Prijestolja je sijevnula srebrna munja i udarila zapadni kraj Livade. Oblaci su uzavreli i pocrnjeli, a ispod Lucifera otvorio se procjep najmračnijeg očaja, poput slivnika. Zajedno sa svojim nemoćnim bijesom, u njemu su nestali on i njemu najbliži anđeli.

I anđeli koji još nisu izabrali izgubili su pravo na rajске nizine i pali u bezdan. Jedna od njih bila je Gabbe, ali i Arriane, Cam i drugi Danielu najbliži anđeli. Bili su usputne žrtve Danielova izbora. I prijašnjeg Daniela razrogačenih očiju, usisala je crna rupa u raju i on je nestao.

Još jednom Daniel nije mogao učiniti ništa kako bi spriječio da se to dogodi. Znao je da će između pada i trenutka kada će doći na zemlju proći devet dana. Devet dana u kojima je neće moći tražiti, a to si nije mogao priuštiti. Bacio se u bezdan.

Na rubu ništavila, Daniel je pogledao dolje i nezamislivo daleko ugledao svijetlu mrlju. Nije to bio anđeo, nego zvijer s krilima crnjim od noći. Letjela je gore, prema njemu. Kako?

Prije nekoliko trenutaka Lucifer je bio u raj, na Sudu. Prvi je pao i trebao se nalaziti duboko dolje. Ali, to nije mogo biti nitko drugi. Daniel je napregnuo oči, a njegova su se krila od korijena do vrha užarila kada je shvatio da zvijer nosi nekoga ispod krila.

»Lucinda!« viknuo je, ali zvijer ju je već ispustila.

Za njega se sve zaustavilo.

Daniel nije vidio kamo je otišao Lucifer, zato što je odletio prema Luce. Zar njezine duše bio je toliko snažan i poznat. Jurio je naprijed, njegova krila bila su skupljena uz tijelo pa je padao brže nego ikada, toliko brzo da se sve oko njega zamaglilo. Ispružio je ruke i...

Pala mu je u naručje.

Njegova krila odmah su se raširila i stvorila oko nje štit. U početku je izgledala zaprepašteno, kao da se tek probudila iz noćne more. Pogledala ga je duboko u oči i ispustila sav zrak iz pluća. Dodirnula je njegov obraz i prstima prešla preko rubova krila koja su bridjela.

»Napokon.« Udisao je njezin miris i našao njezine usne.

»Našao si me«, šapnula je.

»Uvijek.«

Gomila palih anđela ispod njih osvijetlila je nebo poput tisuću blistavih zvijezda. Činilo se kao da ih privlači nevidljiva snaga, jer za vrijeme dugog padanja držali su se jedni za druge. Bilo je to istodobno tragično i divno. Dok su on i Luce gledali, crna se munja pojavila na nebu i okružila sjajnu gomilu koja je padala.

Svi osim Luce i Daniela upali su u potpunu tminu. Kao da su propali kroz pukotinu na nebu.

Epilog

SAMO TO

SAVANNAH, GEORGIA, 27. STUDENOG 2009.

Luce dugo neće poželjeti ući u navjestitelja. Kada je Daniel raširio sjenu koju je stvorio neobjašnjivi sjaj zvijezda na neobičnom nebu iz nepostojanja, Luce se nije ni osvrnula. Preplavljena olakšanjem, čvrsto ga je uhvatila za ruku. Bila je s Danielom. Kamo god pođu, bit će kod kuće.

»Čekaj«, rekao je prije nego što je ušla u sjenu.

»Što je?«

Usnama je prešao preko njezine ključne kosti. Izvila je leđa, zgrabila ga za zatiljak i privukla bliže. Sudarili su se zubima, njegov jezik našao je njezin, a dok su se tako ljubili, Luce nije osjećala potrebu za disanjem.

Daleku su prošlost ostavili zaključanu u toliko strastvenom i dugoočekivanom poljubcu, da se sve oko Luce zamaglilo. Bio je to poljubac o kojem je većina cijeli život samo sanjala. Duša koju je Luce tražila otkad ju je ostavila u dvorištu roditeljskog doma, bila je tu. Kada ju je Daniel povukao iz navjestitelja u nebo kojim je mirno plovio srebrni oblak, još su bili zajedno.

»Još«, rekla je kada se konačno odmaknuo.

Bili su toliko visoko da je Luce jedva nazirala tlo ispod sebe. Komad oceana osvjetljenog mjesecinom. Bijele valiče koji su se odbijali o zatamnjenju obalu.

Daniel se nasmijao i ponovo je privukao. Činilo se kao da se nije mogao prestati smiješiti. Tako joj je bilo lijepo uz njega, a na svjetlosti zvijezda njegova koža izgledala je prekrasno. Što su se više ljubili, to je Luce bila sigurnija kako joj nikada neće biti dosta. Između Daniela kojeg je upoznala u drugim životima i njezina Daniela čije su usne bile sada na njezinima, bila je mala, ali u isti mah golema razlika. Luce je naposljetku mogla uzvratiti poljubac, a da istodobno ne sumnja u sebe i njihovu ljubav. Bila je beskrajno sretna. A zamalo je odustala!

Ali, stvarnost je počela dolaziti na svoje. Nije uspjela u svojoj potrazi za rješenjem njezina i Danielova prokletstva. Prevario ju je i obmanuo... sam Sotona.

Iako nipošto nije željela prekinuti poljubac, Luce je uzela Danielovo lice u ruke. Zurila je u ljubičaste oči i pokušavala skupiti snagu.

»Žao mi je«, rekla je, »što sam onako pobjegla.«

»Ne treba ti biti«, rekao je potpuno iskreno. »Morala si otići. Tako je

predodređeno, što znači da se moralo dogoditi.« Ponovo se nasmiješio.
»Učinili smo što smo morali, Lucinda.«

Osjetila je kako je iznenada prožima vrućina i zavrtjelo joj se.

»Počela sam misliti kako te više nikada neću vidjeti.«

»Koliko sam ti puta rekao da ću te uvijek naći?«

Daniel se okrenuo tako da je leđima bila naslonjena na njegova prsa. Poljubio ju je u vrat i obujmio oko struka. Bio je to položaj u kojem su letjeli. Vinuli su se.

Luce se nije mogla zasititi letenja s Danielom. Njegova bijela krila raširila su se na ponoćnom nebu i nevjerojatno otmjeno zamahala. Kapljice vlage iz oblaka istočkale su njezino čelo i nos, a Danielove snažne ruke još uvijek su je grlile, zbog čega se osjećala sigurna kao rijetko kada.

»Pogledaj«, rekao je Daniel i malo istegnuo vrat. »Mjesec.«

Činio se toliko blizu i toliko velik, da je Luce pomislila kako ga može dodirnuti.

Prohujali su kroz zrak gotovo nečujno. Luce je duboko udahнула i iznenađeno raširila oči. Taj je zrak poznavala! Bio je to poseban slani povjetarac s obale Georgije. Bila je... kod kuće. Kada se sjetila majke, oca i psa Andrewa, suze su joj zapekle oči. Koliko je prošlo otkad je otišla? Što će biti kada se vrati?

»Idemo li k meni?« pitala je.

»Prvo ćemo se naspavati«, rekao je Daniel. »Tvoji roditelji misle da te nije bilo samo nekoliko sati. Skoro je ponoć. Otići ćemo rano ujutro, kada se odmoriš.«

Daniel je imao pravo. Prvo će se odmoriti, a posjetit će ih ujutro. Ali, ako je nije vodio kući, kamo su išli ?

Približavali su se šumi. Uski vrhovi borova njihali su se na vjetru, a prazne pješčane plaže svjetlucale su dok su letjeli iznad njih. Približavali su se otočiću nedaleko od obale. Tybeeju. Bila je ondje desetak puta kao dijete. A jednom nedavno... u maloj kolibi s krovom sa zabatom i dimom koji se dizao iz dimnjaka. S crvenim vratima s oknom od stakla umrljanim solju. S prozorom koji je gledao na malen tavan. Činilo joj se poznatim, ali Luce je bila toliko umorna, a u posljednje vrijeme bila je na toliko mjesta, da nije prepoznala kolibu u kojoj je boravila nakon Mača i križa sve dok stopalima nije dodirнула meko, muljevito tlo.

Nakon što joj je Daniel ispričao o njihovim prošlim životima, nakon strašne bitke na groblju, nakon što se gospođica Sophia preobrazila u zlo biće, nakon što je ubijena Penn i nakon što su joj anđeli rekli kako je

njezin život odjednom u opasnosti, tu je u samoći prespavala tri bunovna dana.

»Ovdje se možemo odmoriti«, rekao je Daniel. »Ovo je utočište palih anđela. Imamo pet ili šest takvih mjesta na na svijetu.«

Trebala je biti oduševljena što će se cijelu noć odmarati i to s Danielom uza se, ali nešto ju je mučilo.

»Nešto ti moram reći«, okrenula se prema njemu na stazi. Sova je hukala s bora, voda je udarala o obalu, ali osim toga na otoku je vladala tišina.

»Znam.«

»Znaš?«

»Vidio sam«, rekao je Daniel, a njegove oči postale su olujno sive. »Prevario te, zar ne?«

»Da!« kriknula je Luce, a njezino lice gorjelo je od srama.

»Koliko je bio s tobom?« Daniel se vrpeljio gotovo kao da želi potisnuti ljubomoru.

»Dugo«, lecnula se Luce. »Ali, gore je nego što misliš. Namjerava učiniti nešto strašno.«

»On uvijek smišlja nešto strašno«, promrmljao je Daniel.

»Ne toliko strašno«, izvukla se iz Danielova naručja i pritisnula njegove ruke na svoja prsa. »Rekao mi je kako želi sve izbrisati, kao da nikada nije postojalo.«

Daniel joj je snažnije stegnuo struk.

»Što je rekao?«

»Nisam dobro razumjela. Rekao je kako će se vratiti u vrijeme pada i sve anđele iz toga vremena povesti sa sobom u sadašnjost. Rekao je kako će...«

»... vrijeme između izbrisati. I naše živote, kao da nisu postojali«, rekao je Daniel promuklo.

»Da.«

»Ne.« Zgrabio ju je za ruku i povukao prema kolibi. »Možda nas uhode. Sophia. Izopćenici. Tko god. Uđi unutra na sigurno. Moraš mi reći sve što ti je rekao, Luce, sve.«

Daniel je gotovo istrгнуo vrata od crvenog drva i zaključao ih za sobom. Trenutak potom, prije nego što su uspjeli bilo što vidjeti, dvije ruke privukle su Luce i Daniela u divovski zagrljaj.

»Spašeni ste«, glas se slomio od olakšanja.

Cam.

Luce se okrenula i ugledala demona odjevena u crno, poput odore koju su nosili u Maču i križu. Golema zlatna krila skupio je iza ramena. Bacala su svjetlosne iskre i one su se odražavale na zidovima. Bio je blijed i ispijen, ali oči su mu sjale poput smaragda.

»Vratili smo se«, rekao je Daniel oprezno i spustio ruku na Camovo rame. »Ali, nisam siguran da smo spašeni.«

Cam je pomno promatrao Luce. Zašto je on tu? Zašto je Daniel sretan što ga vidi ?

Daniel je poveo Luce do trošne stolice za ljuljanje od pletera pored vatre na ognjištu i pokazao joj da sjedne. Srušila se na stolicu, a on je sjeo na naslon i stavio ruku na njezina ramena.

Koliba je izgledala baš kao što se sjećala, bila je topla, suha i mirisala je na cimet. Uski platneni krevet u kutu na kojem je spavala bio je pospremljen. Uske drvene ljestve vodile su na mali tavan iznad glavne prostorije. S grede je još uvijek visjela svjetiljka.

»Kako si znao da ću doći ovamo?« pitao je Daniel Cama.

»Roland je jutros pročitao nešto u navjestiteljima. Mislio je kako se vraćate, i da se možda još nešto događa.« Cam je gledao Daniela. »Nešto što se tiče svih nas.«

»Ako je ono što Luce govori istina, to nitko od nas ne može riješiti sam.«

Cam je nagnuo glavu prema Luce.

»Znam. I drugi su na putu. Bio sam toliko slobodan da proširim vijest.«

Baš tada zatresao se prozor na tavanu. Daniel i Cam skočili su na noge.

»To smo samo mi!« pjevušila je Arriane. »Poveli smo sa sobom i nefile, pa putujemo elegantno poput hokejaškog tima.«

Odozgora je snažno bljesnulo, istodobno zlatno i srebrno. Zatresli su se zidovi kolibe. Luce je skočila na noge i ugledala Arriane, Rolanda, Gabbe, Molly i Annabelle, djevojku za koju je u Helstonu shvatila da je anđeo, kako se raširenih krila polako spuštaju s grede. Zajedno su tvorili mnoštvo boja, crnu i zlatnu, bijelu i srebrnu. Premda su se podijelili po bojama, svi su bili tu. Zajedno.

Trenutak potom niz drvene ljestve skotrljali su se Shelby i Miles. Još su bili u odjeći koju su nosili na večeri za Dan zahvalnosti, što se činilo tako beskrajno davnim, Shelby je bila u zelenom džemperu, a Miles u trapericama sa šiltericom. Luce je mislila da sanja. Bilo je tako divno

vidjeti toliko poznatih lica za koje se doista pitala hoće li ih ponovo vidjeti. Nedostajali su joj samo roditelji i naravno Calile, ali i njih će ubrzo vidjeti.

Počevši s Arriane, anđeli i nefili okružili su Luce i Daniela i počeli ih snažno grliti. Pridružila im se i Annabelle, koju je Luce jedva poznavala. I Molly. Odjednom, svi su vikali uglas...

Annabele je treptala svjetlucavim ružičastim vjeđama i rekla:

»Kada ste se vratili? Moramo toliko toga nadoknaditi!«

Gabbe je poljubila Luce u obraz i rekla:

»Nadam se da si bila oprezna... i da si vidjela što si trebala vidjeti.«

Arriane:

»Jesi li nam donijela štogod lijepoga?«

Shelby zadihano:

»Tražili smo te, ono, cijelu vječnost. Zar ne, Milese?«

Roland:

»Super što si se vratila doma u komadu.« Ali svi su zašutjeli kada je Daniel ozbiljnim glasom rekao:

»Tko je doveo nefile?«

»Ja.« Molly je zagrlila Shelby i Milesa. »Želiš nešto reći?«

Daniel je prešao pogledom preko Luceinih prijatelja iz Shorelinea. Prije nego što je dobila priliku stati na njihovu stranu, Danielove usne izvile su se u osmijeh i on je rekao:

»Dobro. Potrebna nam je sva pomoć koju možemo dobiti. Sjednite.«

»Lucifer nije tako mislio«, rekao je Cam i zapanjeno odmahnuo glavom. »To je samo njegov posljednji, očajnički potez. On ne bi... Vjerojatno je samo pokušavao nagovoriti Luce da...«

»On bi to učinio«, rekao je Roland.

Sjeli su u krug oko vatre i gledali Luce i Daniela na stolici za ljuljanje. Gabbe je u kuhinjskom ormariću našla hrenovke, sljezove kolačiće i vrećice s prahom za spravljanje tople čokolade, i ispred ognjišta napravila je pravu malu kuhinju.

»Radije bi počeo iznova nego izgubio ponos«, dodala je Molly.

»Osim toga, ako izbriše povijest, nema što izgubiti.«

Miles je spustio hrenovku, a tanjur je zazveketao na drvenom podu.

»Znači li to da Shelby i ja... nećemo više postojati? A što je s Luce, što će s njom biti?«

Nitko nije odgovorio. Luce je bila neugodno svjesna toga da nije anđeo. Njezine lopatice prožela je vrelina.

»Ako je prošlost promijenjena, kako da smo još uvijek tu?« pitala je

Shelby.

»To je zato što anđeli još nisu pali«, rekao je Daniel. »Kad padnu, to će se dogoditi i neće se moći spriječiti.«

»Dakle«, rekla je Arriane i sebi u bradu brojila, »imamo devet dana.«

»Daniele«, pogledala ga je Gabbe. »Reci nam što da radimo.«

»Možemo samo jedno«, rekao je Daniel. Sva sjajna krila u sobi okrenula su se u očekivanju prema njemu. »Sve moramo dovesti na mjesto gdje su anđeli pali.«

»A gdje je to?« pitao je Miles.

Dugo nitko nije progovorio.

»Teško je reći«, odgovorio je naposljetku Daniel. »Bilo je to davno i tada nam je svima Zemlja bila strana. Ali«, kratko je pogledao Cama, »ima načina da doznamo.«

Cam je tiho zazviždao. Je li se bojao?

»Devet dana nije mnogo vremena da nađemo mjesto pada«, rekla je Gabbe, »a kamoli da zaustavimo Lucifera, ako uopće stignemo na vrijeme.«

»Moramo pokušati«, odgovorila je Luce bez razmišljanja. Bila je iznanađena svojom uvjerenošću.

Daniel je promatrao anđele, takozvane demone i nefile. Pogledom ih je obuhvatio sve, cijelu svoju obitelj.

»Jesmo li svi za to? Svi?« Njegov pogled naposljetku se zaustavio na Luce.

Premda nije mogla ni zamisliti što im donosi sutra, zagrlila je Daniela i rekla:

»Uvijek.«

KRAJ TREĆE KNJIGE

ZAHVALE

Od svega srca hvala Wendy Loggia, koja je predvidjela ovu ludu knjigu i čiji razbor i podrška nose seriju. Beverly Horowitz, na mudrosti i stilu. Michaleu Stearnsu i Tedu Malaweru, zbog njih se sve vinulo u nebesa. Noreen Herits i Roshan Nozari, moja zahvalnost sa svakom knjigom raste. Posebno zahvaljujem Kristi Vitola, Barbarri Perris, Angeli Karlino, Judith Haut (vidjet ćemo se na festivalu Cheese Dip u Little Rocku) i Chipu Gibsonu, čija ekonomija kapanja objašnjava zašto su svi u izdavačkoj kući Random House tako divni.

Zahvaljujem prijateljima koje sam stekla po cijelom svijetu. Becky Stradwick i Lauren Bennett (mojoj imenjakinji) u Ujedinjenom Kraljevstvu, Rinu Balatbatu i svima u knjižari National Book Store na Filipinima, cijelom poletnom rimu u izdavačkoj kući Random House u Australiji i blogerima diljem svijeta. Cast mi je raditi s vama.

Mojoj prekrasnoj, dragoj obitelji s posebnim majčinskim poklikom Jordanu, Hailey i Davidu Franklinu. Anni Carey na planinarenju i ostalome. Na tečaju za glavnoga časnika (uz zamahe biča).

I Jasonu, mojoj muzi i životu, koji je sve ljepši.